

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

□□□

Seduced BY YOU

KINGCAID BILLIONAIRES BOOK FIVE

TRACIE DELANEY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

Seduced
BY YOU

A heart-shaped diamond ring is positioned at the end of the word "YOU". The diamond is large and faceted, set in a simple band.

Telif hakkı © 2023 Tracie Delaney

Bethany Pennypacker, Outthink Editing LLC tarafından düzenlenmiştir
Katie Schmahl ve Jacqueline Beard tarafından düzeltilmiştir

Kapak tasarımı: *CT Cover Creations*

Fotoğrafçı: *Michelle Lancaster*

(www.michellelancaster.com) Kapak

modeli: *Mason*

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yazarın önceden yazılı izni olmaksızın, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, herhangi bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

başka bir şekilde çoğaltılamaz, depolanamaz veya aktarılamaz.

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, işyerleri, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

İçindekiler

[Tracie Delaney'nin Kitapları](#)

[Tanıtım](#)

[Tracie'den bir not Haber](#)

[Bülteni Kaydı](#)   ____ -

1. [Leesa](#)
2. [Kadon](#)
3. [Leesa](#)
4. [Kadon](#)
5. [Leesa](#)
6. [Kadon](#)
7. [Kadon](#)
8. [Leesa](#)
9. [Kadon](#)
10. [Kadon](#)
11. [Leesa](#)
12. [Kadon](#)
13. [Leesa](#)
14. [Kadon](#)
15. [Leesa](#)
16. [Kadon](#)
17. [Leesa](#)
18. [Kadon](#)
19. [Leesa](#)
20. [Kadon](#)
21. [Leesa](#)
22. [Leesa](#)
23. [Kadon](#)
24. [Kadon](#)
25. [Leesa](#)
26. [Kadon](#)
27. [Kadon](#)
28. [Leesa](#)

29. [Leesa](#)

30. [Leesa](#)

31. [Kadon](#)

32. [Kadon](#)

33. [Leesa](#)

34. [Kadon](#)

[Epilog](#) —

[Haber Bülteni Kaydol](#) [Senin](#)

[Taraından Yutulmak Bölüm 1](#)

[Senin Taraından Yutulmak](#)

[Tracie Delaney'nin](#) .

[Kitapları Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

Tracie Delaney'nin Kitapları

MİLYARDER ROMANTİZM

[ROGUES Serisi](#)

[Karşı konulmaz Benim Serisi](#)

[Kingcaid Milyarder Serisi](#)

KORUYUCU/ASKERİ ROMANTİZM

[Cesur Koruma Serisi](#)

SPOR ROMANTİZMİ

[Kazanan As Serisi Tam Hız](#)

[Serisi](#)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[Brook Kardeşler Serisi](#)

BOXSET

[Kazanan As](#)

[Brook Kardeşler](#)

[Full Velocity ROGUES](#)

[Kitap 1-3](#)

SPINOFF'LAR/BAĞIMSIZ ESERLER

[Mismatch \(A Winning Ace Spin Off Romanı\) Break](#)

[Point \(A Winning Ace Novella\)](#)

[Control \(A Driven World/Full Velocity Romanı\)](#)

[Sana Hedivem](#)

Seduced BY YOU

Sahte bir ilişki bu kadar ateşli olmamalı.

Eski nişanlım beni düğününe davet etme cüretini gösterdiğinde, içgüdüsel tepkim "Hayatta olmaz" oldu.

Ta ki en iyi arkadaşım Kadon Kingcaid başka bir fikir önerene kadar; o, daha zengin ve daha yakışıklı erkek arkadaşım olarak bana eşlik edecekti.

Çılgınca, değil mi?

Ben eski bir podyum mankeniyim, aktris değil.
Yine de, sadece üç gün. Hak ettiğim intikamı almak için bir hafta sonu boyunca aşıkmişim gibi davranabilirim.

Her şey çok iyi gidiyor. Sonra Kadon eski sevgilimin önünde beni öper.

Birdenbire, artık o kadar sahte gelmiyor.
Ama aramızda kıvılcımlanan şey gerçek değil.

Ciddi bir ilişki yaşamıyoruz... Yoksa yaşıyor muyuz?

Tracie'den bir not

Sevgili Okuyucu

Bu kitabı hayatımın gerçekten zor bir döneminde yazdım ve bazı anlarda bitiremeyeceğimi düşündüm. Yazarken kendimi o dünyaya kaptırırm, ama kişisel hayatımda kaos olduğunda sesler susar ve kelimeler gelmez. Seduced By You'da da böyle oldu.

Ama Kadon ve Leesa sizin içinden geçip, ben onların hikayesini yazana kadar pes etmediler. Ve biliyor musunuz? Bu, bugüne kadar yazdığım en uzun kitabım. Aynı zamanda geriye dönüp baktığımda, "Gördün mü, sen dirençlisin. Zor zamanları atlatıp harika şeyler yaratabilirsin" diye düşüneceğim bir kitap.

Umarım siz de benimle aynı fikirde olursunuz.

Bu süreçte, beni dinleyen, ikna eden, cesaretlendiren ve bazen de çok ihtiyacım olan sert sevgiyi gösteren harika yazar arkadaşım Lasairiona McMaster da bana yardım etti. Onun sınırsız dostluğu olmasaydı ne yapardım, gerçekten bilmiyorum. Seduced'ın ilk kopyasını okumamış ve benim hasarlı sörfçü seven milyarderim hakkında coşkulu sözler söylememiş olsaydı, bu kitap muhtemelen gün yüzü görmezdi. Yani Kadon ve Leesa'yı onun kadar seviyorsanız, kime teşekkür edeceğinizi biliyorsunuz!

Seduced By You'yu okumaktan keyif alın. Okuduktan sonra ne düşündüğünüzü duymak isterim. Facebook okuyucu grubum [Tracie's Racy Aces'e](#) katılın ve orada tartışmaya katılın.

Bu arada, sayfayı çevirin ve Kingcaid Milyarderleri serisinin beşinci kitabına dalın.
Her sayfayı keyifle okuyun.

Keyifli okumalar.

Sevgil
er,
Tracie

ÜCRETSİZ TRACIE DELANEY KİTABI ALIN!

Tracie'nin posta listesine katılarak yeni yayınlar, ücretsiz kitaplar, özel fiyatlar ve diğer yazar hediyeleri hakkında ilk bilgi sahibi olun.

[BUGÜN KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Büyük başarılarla imza atmaya yazgılı altı arkadaş.
İnkâr eden iki sevgili.
Kalpleri kıracak büyüleyici bir hikaye.
ROGUES ile tanışmaya hazır mısınız?

E-posta size göre değilse, Racy Aces
Facebook grubuna katılın

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden, okuyucularla düzenli olarak sohbet ettiğim, alıntılar, kapak resimleri paylaştığım ve genel olarak çok eğlendiğim Racy Aces Facebook grubunu oluşturdum.
alıntılar, kapaklar paylaşıyorum ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces ılgın çetesinin diğ er üyelerine katılmanızı çok isterim.
Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Bağlantı alışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Bölüm 1

Leesa

Kıyamet geldiğinde, kediler dünyayı yönetecek.

Kenarları dalgalı ve el yazısı ile yazılmış aptal pembe düğün davetiyesini sehpaye attığımdan bu yana on beş dakika geçmişti. Şaşkın ve öfkeliydim — matadoru boynuzlamaya hazır bir boğa gibi öfkeliydim — oturma odamın halısını yıpratarak bir ileri bir geri yürüyordum.

Bu ne cüret! *Bu ne cüret!* Bu adamın küstahlığı ne kadar da büyük. Eski nişanlım, neden de bana düğün davetiyesi gönderdi ki? Benedict o kadar narsist miydi ki, bir an bile olsa benim düğüne katılmak *isteyeceğimi mi* düşündü? Yoksa sadece beni küçük düşürmek, son damlasına kadar aşağılama hissini içime sokmak mı istedi? Onu tanıdığım kadarıyla, her ikisi de muhtemelen doğrudur.

Yine de, beni neden bu kadar geç davet ettiği bir muammaydı. Eminim bir iptal olmuş ve gelininin zengin ailesi, *Hello!* dergisinin estetiğini bozacak boş koltuklar istememişti. İngiltere'nin yarısını davet ettikleri için, uygun yedekler bulmak zor olmuş olmalıydı. Ama ben, *uygun* bir *yedek* olmaktan en uzak kişiydim. Kimse eski nişanlısını düğüne davet etmezdi. Görünüşe göre, eski nişanlım hariç kimse.

Sanki ona, bir zamanlar yakın olmasa da arkadaşım olarak gördüğüm, boktan nişanlısıyla yaptığı boktan düğüne katılarak onu memnun edecekmişim gibi. Benedict'in müstakbel kayınpederine ait, görkemli adı Grange Manor olan malikanelerine davetiyelerini kızılarına sokabilirler. Aptal.

Kan dolaşımda yangın gibi yayılan öfkeye rağmen, kıkırdadım. İngiliz annem, Fransız babama ilk tanıştıklarında bu kelimeyi öğretmişti ve babam bu kelimeyi çok sevmiştir.

Gülümsemem kayboldu. Dokuz aydır ailemle konuşmuyordum. Yirmi altı yaşında modellikten tamamen vazgeçmeye karar verdiğimi söylediğimde annemin öfkesi hâlâ canımı yakıyordu. Maman, podyum mankenliğinin kariyerini mahvetmeden de yeterince kısa bir hayat olduğunu söylemişti.

Acı sözler sarf ettik ve o günden beri ikisini de görmedim. İlk adımı atmayı reddettim. Bana özür borçlular, tersi değil.

Benedict'i siktir et. Ailemi siktir et. Kızların en büyük endişesinin öğle yemeğinde bir yerine iki marul yaprağı yemiş olmaları olduğu, sığ modellik dünyasını siktir et. Kadon Kingcaid sayesinde artık yeni bir hayatım vardı. Benedict nişanımızı bozduktan kısa bir süre sonra onunla tanışmıştım. Bana bir iş ve medyada gösterildiği gibi boş kafalı biri olmadığımı, ya da Benedict'in herkesin önünde terk ettiği eski nişanlısı olmadığımı dünyaya gösterme şansı vermişti. Ben bendim. Annaleesa Sabine Alarie, yarı Fransız, yarı İngiliz, tam bir kadın.

Kartı bir kez daha okudum, ama çöpe atmak yerine çantama koydum. Yakmam gerekirdi, ama benim şansımla evi ateşe verirdim. Belki de öfkemi biraz daha uzun süre içimde tutmak istiyordum. Acı çekmekten çok daha iyiydi. O aptalca duygu beni zayıflatıyordu. Öfke ve kızgınlık bana güç veriyordu.

Altı ay önce evlat edindiğim ve şimdi hayatımı güneşlenerek yöneten, bir zamanlar sokak kedisi olan Dash'i bırakarak, kedi kapısını açtım, su kabını doldurdum ve kulaklarını son bir kez kaşıdım. "Uslu dur, seni küçük pislik. Ben yokken arkadaşlarını eve getirme."

O da patilerini yalayarak cevap verdi, şaşırtıcı mavi-gri gözlerini kısarak sanki "Ne istersem onu yaparım, sen buna engel olamazsın" der gibi. En kötüsü, onun mantığına karşı çıkamamamdı.

VIP Operasyon Müdürü olarak çalıştığım Kingcaid Beach Club Saint Tropez, deniz kıyısında bulunuyordu. Oldukça geniş bir alana yayılmıştı. Sadece arazinin değerini tahmin etmek gerekirse, on milyonlarca dolar olduğunu söyleyebilirim. Hatta belki de yüz milyonlarca dolar. Mart ayında kulüp açıldığından 31 Ekim'de kış için kapandığı güne kadar, önemli herkes buraya geliyordu.

Bu nedenle, en önemli misafirlerimize bakacak birine ihtiyaç vardı. Benim görevim, bu misafirlerin her isteğinin yerine getirilmesini sağlamaktı. Bazen çok zorluydu, ama çoğu zaman işimden zevk alıyordum. Kolay değildi. Güney Fransa'da sezon daha kısa olduğu için, haftanın yedi günü çalışıyorduk ve ara sıra bir gün izin alabiliyorduk. Bu benim ilk sezonum olduğu için çok yorgundum. Kemiklerim bile ağrıyordu. Önümüzdeki dört haftanın geçmesini sabırsızlıkla bekliyordum. Sıcak bir yere gitmeyi, uzun vadeli hedeflerim için bir plan yapmayı ve dinlenmeyi planlıyordum.

McJerky'nin soğuk ve nemli İngiliz kırsalında yapılacak aptalca Kasım düğününe katılmayı planlamıyordum. Hayatta olmazdı.

Güvenlik görevlisi beni durdurup kimliğimi kontrol etti, sonra bariyeri kaldırıp geçmeme izin verdi. Bazı misafirlerimizin kötü şöhreti nedeniyle güvenlik önlemleri zorunlu olarak sıkıydı. Plaj kulübüne onaylanmamış tek bir ziyaretçinin bile girmesine izin veremezdik. Müşterilerimiz, Kingcaid'in dünya çapındaki plaj kulübü tatil köylerine üyelik için her yıl çok büyük meblağlar ödüyorlardı. Tek bir sözde hayranın, yönetici bungalovunda bir yıldızla yaklaşması yeterdi ve Kadon'un zor kazanılmış itibarı, Dash'in bir fareyi kovalaması kadar hızlı bir şekilde yok olurdu.

Kadon, mahremiyeti sağlamak ve birinci sınıf hizmet sunmakla gurur duyuyordu ve üst yönetim ekibinin bir üyesi olarak, bu kuruluşun değerlerini koruduğumdan emin olurdum.

Arabamı ayrılmış park yerine park ettim ve dışarı çıktım. Serin bir esinti saçlarımın yüzüme düşmesini engelledi. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve ceketimi ilikledim. Bugün sıcaklık 21 dereceye kadar çıkacaktı, ama çoğu müşterinin öğleden önce gelmeyeceğini tahmin ediyordum. Yazın en sıcak günlerinde, genellikle sabah dokuzda gelip güneş battıktan çok sonra ayrılırlardı, ama sezonun sonuna yaklaşıldığında her zaman bir düşüş olurdu. En azından Kadon bana öyle söylemişti.

Kadon'un metalik gri Aston Martin'i ayrılmış park yerinde duruyordu. Onun çoktan gelmiş olmasına şaşırmadım. Son birkaç günün rakamlarını inceleyip her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için sabırsızlanıyor olmalıydı. Kadon, boşuna Kingcaid ailesinin saçma sapan zenginlerinin soyundan gelmiyordu. Çok az şey onun gözünden kaçardı. Ama iş dışında Kadon, hayal edebileceğiniz en uzak milyarder tipiydi. Omuz uzunluğunda, dağınık, sarı çizgili saçları vardı, nadiren gündelik kıyafetler dışında giyinirdi, eğlenceyi severdi ve başkalarına karşı düşünceliydi. Galiote Plajı'nı sık sık ziyaret eden sörfçülerle takılmak, gömlek ve kravat giyip toplantı odasında oturmaktan çok daha uygun düşüyordu ona. Babasının onu bu iş kolunun başına getirmiş olması hiç de şaşırtıcı değildi.

Doğruca Kadon'un ofisine gittim. Kapıyı bir kez vurdum ve iterek açtım. Onu masasının arkasında otururken buldum, ama birkaç gün önce buradan ayrılan Kadon değildi.

Ağzım açık kaldı ve kahkahayı bastım. "Sana ne oldu böyle?"

Bölüm 2

Kadon

Peruk mu? Neden bunu düşünemedim ki?

"Bir kelime daha etme." Elimi kaldırdım ve ona öfkeyle baktım. Bugün benimle uğraşılacak gün değildi. Ama bu Lee'nin tepkisini değiştirmede. Duvarlardan yankılanan kahkahasından da anlaşılacağı gibi, benden korkacak son kişi oydu.

"Vay canına. Zavallı Samson'um." Masamın karşısındaki ziyaretçi koltuğuna çökerek, lavanta rengi saçlarını omzunun üzerinden attı, dirseklerini cilalı meşe masaya dayadı ve kirpiklerini kırıştırdı. "Güzel saçlarınla birlikte tüm gücünü de mi kaybettin?"

Dilimle yanağımı dürttüm ve yavaşça nefes aldım. "Şaka yapmıyorum Lee. Bu hiç komik değil."

Uzun saçlarımı seviyordum. Onlar benim bir parçamdı. Yıllardır uzun saçlıydım ve saçlarımı keseceğimi hiç düşünmemiştim.

Ta ki, yılmaz Sandrine Kingcaid olan annem devreye girene kadar. Sonra "Hoşça kal, güzel saçlar; merhaba, aptal kısa arka ve yanlar" oldu. Ve hepsi kardeşimin düğünü için. Nolen, düğününde ya da başka bir yerde saçımın ne kadar uzun olduğu umrunda bile değildi, ama annem... ısrar etti ve makas çıktı. Kardeşlerim ve ben uzun zaman önce annemizle tartışmamayı öğrenmiştik. Kazanan her zaman tek bir kişi olurdu.

Spoiler uyarısı: bizden hiçbiri değildi.

En azından üstte daha uzun süre tutmama izin verirdi. Ayrıca, tekrar uzardı. Eninde sonunda.

Ama bu beni kızdırmaktan alıkoymadı. New York'ta planlanmamış bir mola ve dokuz saatlik zaman farkı eklenince, bu sabahki ruh halimi "*huysuz*" kelimesi bile tarif edemiyordu.

"Ne oldu?" Lee, benim somurtkanlığım daha da artmasına rağmen dudaklarını seğirmekten kendini alamadı.

"Annem. Olan bu. Düğün fotoğraflarını mahvetmeme izin vermemekle ilgili bir şey." Homurdandım.

"Ben beğendim." Platin grisi gözlerini kısarak, beni açık artırmada bir ödül boğası inceler gibi inceledi. "Sana yakışıyor."

Yorumları beni gülümsetti. Lee kısa saçları seviyorsa, belki daha uzun süre bu şekilde bırakırım. Belki sonsuza kadar. Uyanık olduğum saatlerin çoğunu, Lee'nin bana bir arkadaştan daha fazlası olarak bakmasını nasıl sağlayabileceğimi düşünerek geçirdim. Hâlâ bekliyordum. Hepsı o İngiliz pislüğün suçu idi. Onun aldatıcı pislüğü, Lee'nin öngörülebilir gelecekte erkeklerden vazgeçmesine neden olmuştu. Umarım sonsuza kadar böyle düşünmezdi ve tekrar çıkmaya hazır olduğuna karar verdiğinde, ben de orada olacağımdan emin olacaktım, avantajımı kullanmak için en iyi konumda.

Onu hak ettiğimden değil. Yaptıklarımın sonra kimseyi hak ettiğimden emin değildim, ama özellikle Lee'yi. O *iyiydi*. İçten dışa iyi biriydi. Yıllarca modellik dünyasının zirvesindeydi, etrafında dalkavuklar uçuşuyor ve ona ne kadar mükemmel ve muhteşem olduğunu söylüyorlardı. Yine de, buna rağmen, hayatta mütevazı bir yaklaşım sergiliyordu ve ben ona hayranlık duyuyordum. Benden daha iyi birini hak etmiyor muydu? Benim yaptıklarımın dolaylı pişmanlık, suçluluk ve dehşetle dolu devasa bir yükü taşımayan birini. Sadece sınırlarımızı aştığımızda sınırlarımızı keşfedebildik.

babam ve onun gücü olmasaydı...

Depresyonun parmakları beni boğmaya başladı, ama çok sıkı tutunamadan, terapistimin güzel bir şey düşünmem önerisi aklıma geldi. Kardeşimin düğününü seçtim, yemin ederken ne kadar mutlu olduğunu hatırladım ve birkaç saniye sonra karanlık düşünceler zihnimin köşelerine çekildi. Asla tamamen gitmediler. Asla gitmeyeceklerdi. Dokuz lanet yıl geçti ve hala bazen gece yarısı ter içinde uyanıp nefes alamıyorum.

"Gerçekten mi?" dedim. "Beğendin mi?"

"Hayır." Yine güldü. "Saçın uzayana kadar sana bir peruk almalıyız bence."

Peruk. Neden bunu düşünmemiştim ki? Anneme lanet olası bir peruk takacağımı söylemeliydim.

"Harika. Az kalsın beni kandırıyordun."

"Ah, zavallı bebek." Sandalyesinden kalkıp arkama geçti ve kollarını omuzlarıma doladı. Bir iniltiyi bastırıp gözlerimi kapattım ve birkaç değerli saniye boyunca bunun gerçek olduğunu hayal ettim. Lee'nin kollarının beni sardığını hayal etmek, basit bir kucaklaşmadan çok daha müstehcen olan diğer birçok fanteziyle birlikte, çok sık yaptığım bir şeydi.

Ve bu fanteziler hayal dünyasında kalacaktı. Lee beni arkadaş olarak görüyordu ve görünüşe göre, ben de bunu kabullenmek zorundaydım.

Geçen ay bile, Lee'ye haftalardır beni takip eden bir aktrisle randevum olduğunu söylediğimde, sırtımı okşayıp iyi eğlenmemi söylemişti.

Berbat bir zaman geçirdim, ama randevumdan daha iyi bir aktör olmalıyım ki, onun pek de ince olmayan flört imalarını reddettiğimde çılgına döndü.

Dokuz ay önce, haftanın günlerinden daha fazla randevum vardı, küçük kara defterim Saint Tropez'den geçen en seksi kadınların telefon numaralarıyla doluydu. Sonra Lee ile tanıştım ve her şey bitti.

Kalp ne istediğini bilirdi ve benimki onu seçmişti.

Onunki ise... Benedict adında, etli yumruğuyla kalbini parçalayan bir pisliği seçmişti.

O piçten nefret ediyordum. Umarım yeni karısı onu aldatır ve sonra ona kasık biti bulaştırır. Ya da frengi. Ya da kasık biti ve frengi. Umarım taşakları kararır ve sikini kaybeder.

İntikamcı mı? Ben mi? Hayır.

Lee beni bıraktı ve sandalyesine geri döndü. Oturdu ve masamın üzerinden uzanarak en sevdiğimiz kahve dükkanından aldığımız Fransız kahvesini içti. "Düğün nasıldı? Kesilen saçlar dışında tabii."

Dudakları seğirdi. Orta parmağımla şakakımı kaşımaya başladım. O da avuçlarını kaldırarak güldü.

"Tamam, bu son şaka. Söz veriyorum."

"Öyle olsa iyi olur," diye homurdandım. "Düğün harikaydı. Hiç bu kadar mutlu iki insan görmemiştim. Birlikte olabilmeleri için on yıl beklemeleri ne yazık."

Omzunu silkti. "Bazen insanların önlerinde ne olduğunu fark etmeleri biraz zaman alır."

Tanrım. Bana mı söylüyorsun?

"Ailemle vakit geçirmek de harikaydı. Uzun zaman olmuştu."

Lee burnunu kırıştırdı. "Bu Amerikan deyimini kafamı karıştırıyor. Yani, bir dakika çok uzun bir süre değil ki. Neden 'bir süre' demiyorsun? Bir süredir. Ya da birkaç aydır? Bunlar çok daha mantıklı. Neden 'bir dakika'?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben hep böyle derim. Sen de bazen tuhaf şeyler söylüyorsun."

"Öyle mi? Ne gibi?"

Çenemi ovuşturarak sorusunu düşündüm. *Kahretsin.* "Şey... Şu anda aklıma bir şey gelmiyor, ama..."

"Aha! Yakaladım."

"Hayır. Bir şey bulacağım."

Tırnaklarını törpüleyormuş gibi yaptı. "Ben burada, koltuğumun kenarında, bekliyor olacağım."

Lee'nin alaycı tavırları, ona ilk aşık olduğum özelliklerden biriydi. Kesinlikle Fransız kanından çok İngiliz kanı vardı. İngiltere'de okula gitmiş olması muhtemelen buna yardımcı olmuştu. Fransız aksanı o kadar hafifti ki, onu fark etmek için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Kıkırdadım. "Burada işler nasıl gidiyor?"

"Ah, eski 'konuyu değiştirelim' numarası. Her şey yolunda. Dram yok. Sanki sana ihtiyaç yokmuş gibi."

"Ben olmasam beni özlerdin." "Evet, kışındaki çıban gibi."

"Yalan."

Kahvemini kalanını içti ve bardağı çöp kutusuna doğru uzattı. Tabii ki, içine girdi. "Bravo! Seni özledim." Dudakları bir gülümsemeye gerildi ve gözleri parladı - her ikisi de henüz bitirmediklerinin işaretiydi.

Bekledim, bir kaşımı beklenti içinde kaldırdım.

"Kendi kahvemi kendim almak zorunda kaldım."

"İşte bu." Ellerimi havaya kaldırdım. "Çok tahmin edilebilirsin." "Benim tahmin edilebilirliğime olan inancın, sonunda senin

. Ama ilgilenirsen, geçici resepsiyonist hakkında sana anlatacak komik bir hikayem var."

"Brigitte henüz dönmedi mi?"

Brigitte benim tam zamanlı resepsiyonistimdi. Nolen'ın düğünü için Vegas'a uçmam gereken gün önce hastalık izni almıştı. Geçici çalışanla tanışmamıştım. Lee, teknik olarak bu onun işi olmasa da, gerekli düzenlemeleri yapmıştı. VIP Operasyon Müdürü unvanına sahipti, ama VIP'lerimizden çok daha fazlasıyla ilgileniyordu.

Keşke benimle de ilgilenseydi.

"Hayır. Perşembe günü onunla konuştum. Sesi çok kötü geliyordu."

"Ona çiçek ve spa günü için hediye kartı falan gönderirim." "Zaten gönderdim."

"Hayat kurtarıcım." Elimle işaret ettim. "Peki, geçici çalışan?"

"Adı Claudine, çok tatlı bir kız ama biraz... tecrübesiz. Neyse, dün gelecek hafta sonu için yapılan rezervasyonları incelerken, beni güldüren bir tane gördüm. Sebastian Deveraux'nun cuma gününden pazartesiye kadar olan rezervasyonuna 'VIP' yerine 'Vee Eye

Pee' yazmış."

Sebastian, ailemin oldukça fazla iş yaptığı bir şirket olan ROGUES'un üst düzey yönetim kurulu üyesiydi ve her yönüyle harika bir adamdı. Eğer uğrarsa, ona bir mesaj atıp golf oynamayı önerebilirdim.

"Yapmadı mı? Tanrı onu korusun."

Lee göğsünde haç işareti yaptı. "Yemin ederim ki bu doğru. Ama misafirlere karşı muhteşem davranıyor. Onlar da onu çok seviyor. Çok hoş ve şefkatli, ayrıca çok sevimli bir tavır var."

"Önemli olan da bu. Ben kimim ki yargılayayım? Ben de aynısını yapardım." Ben disleksiktim ve bunu aşmak için çok uğraşmışım. Artık oldukça iyi başa çıkabiliyordum, ama yazılı kelimeleri anlamak benim için hiçbir zaman doğal bir şey olmayacaktı.

"Gelecek sezon için bir rol için onu düşünmeye değer."

"Aklımda tutacağım. Dört hafta kaldı. Nasıl gidiyor?" Tam zamanlı çalışanlarıma on iki aylık maaşlarını ödedim, ancak kulüp, Güney Fransa'da kış aylarında yaşanan kötü hava koşulları nedeniyle sadece sekiz ay açık kaldı. Sezonun bu aşamasında, herkes bitkin düşmüştü. Lee'nin ilk yılı olduğu için, daha uzun süredir çalışan çalışanlarımdan daha yorgun olmasını bekliyordum.

"Yalan söylemeyeceğim, yorgunum. Uzun bir yıl oldu. Ama yorgunluğa alışkınım. Modellik dışarıdan bakıldığında göz alıcı görünüyor ama içeriden bakıldığında çok zor bir iş."

"Özlüyor musun? Modelliği?" Benimle çalışmaya başladığından beri eski kariyerinden ilk kez bahsediyordu, sanki tamamen arkasını dönmüş gibi. Keşke ben de geçmişimi bu kadar kolay geride bırakabilseydim.

"Hayır. Özleyeceğimi sanmışım. Altı yaşımdan beri tek bildiğim şey buydu, ama Benedict beni terk ettiğinden beri geçen dokuz ayda hayatın farklı bir yönünü gördüm ve hoşuma gitti. Sanırım bu, başka şeyler de yapabileceğimi, sadece... değilim, kanıtladı." Yüzünün etrafına bir daire çizdi. "Bu."

"Görünüşünden daha fazlası olduğunu biliyorsun, Lee." Basın, güzel kadınları küçümsemeyi, onları sadece boş kafalı kadınlarmış gibi göstermeyi severdi. Erkek mankenlere aynı şekilde davranmamaları ilginçti. Sadece kadınlara. Kadın düşmanı pislikler.

O içini çekti. "Bazen bunu hatırlamak zor oluyor."

"İstersen dövme sanatçım koluna bunu kazıyabilir." Yarı şaka yarı ciddiymdim. O titredi. "İğne mi? Hayır, teşekkürler."

"Anlaşıldı. Peki, izinli olduğun zamanlarda ne yapmayı planlıyorsun?" Sesime özlem katmamaya çalıştım. Nasıl yapacağımı bilmiyordum. Onu her gün göremeyeceğim dört ayı düşünmeye dayanamıyordum. O izinliyken, ben değildim. Saint Tropez'de yaşıyor olsam da, işimin bir parçası olarak dünya çapında on beş başka plaj kulübüm vardı ve her yıl en az bir tane yeni kulüp açıyorduk, bu da her zaman ek ilgi gerektiriyordu. Bazıları, Dubai'deki tesisimiz gibi, Saint Tropez'in dört katı büyüklüğündeydi ve dört katı sorun vardı. Saint Tropez kapalıyken, kışın büyük bir bölümünü bu diğer yerleri ziyaret ederek geçirirdim. Her birine yetenekli yöneticiler atamıştım, ama bu sorumluluklarımı terk edebileceğim anlamına gelmiyordu. Nihai sorumluluk bendeydi.

Kim bilir, babam bunu bana sık sık söylemişti.

"Sana bununla ne yapmayacağımı söyleyeyim." Çantasına uzandı ve masama bir kart attı. Kartı kendime doğru çektim.

*Sir Darren Grange ve Lady Rosalind Grange,
aşağıdaki kişilerin eşlik etmesinden memnuniyet
duyacaktır*

*Annaleesa Alarie Hanım ve misafirlerinin
Sevgili kızları Fenella'nın Benedict Oberon ile
Grange Malikanesi, Berkshire*

*5 Kasım Perşembe ile 7 Kasım Cumartesi tarihleri arasında Konaklama
sağlanacaktır
RSVP*

İki kez okudum, çünkü gözlerime inanamıyordum. Benedict Oberon birinci sınıf bir pislikti, ama bu sefer pislikliğini aşmıştı.

"O deli mi? Ve bu üç günlük şenlik neyin nesi?"

Lee pembe tırnaklı parmaklarını uyluğuna vurdu. "Onlar zenginler. Basında mümkün olduğunca fazla yer almak isteyeceklerdir. Deli olup olmadığına gelince, evet, bence deli. Karanlık anlarımda, onu sadece egosunun eşlik ettiği yastıklı bir hücrede kilitli,

etrafında ona çürük meyve ve ezilmiş hayvan cesetleri fırlatan mağdur kadınlar olduğunu hayal ediyorum. Ya da sağır edici bir kalabalığın 'Utan! Utan!' diye bağırıldığı sokaklarda çıplak olarak gezdirildiğini. *Game of Thrones*'daki Cersei'nin sahnesi gibi."

Kıkırdadım. "Hedeflerin olması iyidir."

"Tek yapmam gereken benim hedeflerimin ne olduğunu bulmak." Diye iç geçirdi. "Bunun üzerinde çalışıyorum."

İçimden bir ürperti geçti. Lee, benim plaj kulübümdeki işi kabul ettiğinde bunun sadece geçici olduğunu açıkça belirtmişti, ama ne kadar uzun kalırsa, onun bu işi kendi mesleği olarak görüp kalıcı hale getirmesini o kadar çok umuyordum.

"Bulacaksın. Ve bulana kadar bu iş senin." "Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşsın, Kadon." *Oof. Tam da hep istediğim şey.*

"Dur. Beni utandırıyorsun." Kartı parmağımla hafifçe vurdum, aklımda bir fikir oluşmaya başlamıştı, Benedict'in ilişkisini bitirdikten sonra eski sevgilisini düşününe davet etmesinden daha çılgın bir fikir, ama bu bana Lee'ye yaklaşma şansı verecekti. Hak ettiğim kadar yakın.

Bu beni alçak yapar mı? Muhtemelen. Ama en dibe vurmuştum. Kaybedecek başka neyim vardı ki?

"Bu konuda ne yapman gerektiğini bilmek ister misin?"

"Yakmak mı?"

"Bence gitmelisin."

Kaşları havaya kalktı. "O zaman deli olan *sensin*. Neden bunu yapayım ki? Benedict beni daha fazla küçük düşürsün diye mi?"

"Beni dinle. Eski sevgilinden intikam almanın en iyi yolu nedir, hem de seni yeni kız için terk ettiğini, çünkü onun babasının kariyerine senin babandan daha fazla katkı sağlayabileceğini itiraf eden birinden?"

Tanrım, bunu yüksek sesle söylemek Benedict Oberon'un ne kadar pislik olduğunu bir kez daha kanıtladı.

Elini küçümseyici bir hareketle salladı. "Aydınlat beni, ey bilge kişi."

"Onun düşününe yeni sevgilinle git. Ondan daha zengin, daha başarılı ve daha yakışıklı biriyle. Sana kraliçe gibi davranacak ve ona hırs uğruna neleri feda ettiğini gösterecek biriyle."

Kaşlarını çatarak alnını ovuşturdu. "Peki, bu tanrısal yaratığı nereden bulacağım?"

Cehenneme gideceğim.

Kendimi işaret ettim.

Lee güldü. "Ciddi olamazsın."

Onun tepkisinin zaten yaralı kalbimi milyonlarca parçaya ayırmasına izin vermemeye çalıştım. "Kesinlikle. Bunu başaracak kadar birbirimizi iyi tanıyoruz ve ne kadar eğleneceğimizi bir düşün."

"Sen delisin." "Bir düşün."

Ayağa kalktı, başını salladı. "Çılgın, çılgın Amerikalı."

"Düşüneceğine söz ver."

Aniden, Lee'yi sahte kız arkadaşım olması için ikna etmek, beynimdeki tüm mantıklı düşünceleri gölgede bıraktı. Bu saçma ve aptalca bir fikirdi, ama bu beni durdurmayacaktı. Lee'yi kısa bir süreliğine bile olsa benimmiş gibi davranmak, fantezilerimi gerçekleştirmeme en yakın şey olabilirdi. Kim bilir? Sahte davranmak, gerçek olmasını sağlayabilirdi.

Onu hak etmiyordum, ama bu, onun kalbini kazanmak için elimden gelen her şeyi yapmamı engellemeyecekti.

Bana şüpheli bir bakış attı, ardından tekrar başını salladı. "Düşünecek bir şey yok. Gitmeyeceğim. Konu kapanmıştır."

Dönerek, omzunun üzerinden neşeyle el sallayarak ofisimden çıktı ve umudumu konfeti gibi arkasında dağıttı.

Bölüm 3

Leesa

**Ah, dostum.
Yanlış kıza bulaştın.**

"Bay ve Bayan Deveraux. Kingcaid Saint Tropez'e hoş geldiniz." VIP'lerimize (ya da Claudine'e göre Vee Eye Pees'lere, bu her düşündüğümde beni güldürüyordu) birer kadeh taze şampanya uzattım. "Ben Leesa Alarie, operasyon müdürüyüm. Sizi ağırlamaktan çok memnunuz." Bellboyumu çağırdım, o da koşarak gelip çantalarını aldı. "Lütfen beni takip edin. Bungalovunuz hazır."

Kadon'un plaj kulübünde çeşitli üyelik seviyeleri vardı. Düşük seviyelerdeki üyeler ana havuzu, şezlongları, iki restoranı ve özel plaja doğrudan erişimi kullanma hakkına sahipti. Ekstra 600 euro ödeyerek tavan vantilatörü, çeşitli alkolsüz içeceklerle dolu buzdolabı, telefon ve 50 inçlik televizyon bulunan bir kabana kiralayabilirlerdi. Bundan sonra hizmet ve konfor seviyeleri artıyordu. Aşırı yüksek üyelik ücreti ödeyenler, oturma alanı, yatak odası ve tam donanımlı banyo, ücretsiz spa uygulamaları ve her isteğini yerine getiren bir uşak bulunan özel bir bungalova erişim hakkı kazanıyordu.

"Geri dönmek harika. Biz Sebastian ve Trinity. Biz formalitelere önem veren tipler değiliz." Yakın çevresini gözden geçirdi. "Kadon buralarda mı?"

Sebastian Devereaux ile ilk kez tanışıyordum. Kadon'a göre, normalde sezonun iki veya üç haftasını kulüpte geçirirdi, ama bu, benim burada çalışmaya başladığımdan beri ilk ziyaretiydi. Kadon, onun ayakları yere basan bir adam olduğunu söylemişti. Görünüşe göre haklıydı.

"Yolda. Seni uyarayım, golften bir iki kez bahsetmişti." Sebastian güldü.

"Evet, bununla ilgili birkaç mesaj da göndermişti."

Karısının omzuna kolunu attı ve ona hayranlıkla baktı. Benedict'in bana da öyle bakmasını sık sık dilemişimdir. Hiç bakmamıştı. Bunu, ciddi İngiliz yetiştirilme tarzına bağlamıştı. Duygularını göstermede zorlandığını söylemişti.

ama bu, onun bunu hissetmediği anlamına gelmiyordu. O zamanlar ona inanmıştım. Ne aptalım.

"Kadon için çok kötü ki, karım her seferinde onu alt ediyor."

"İstersen sen oyna," dedi Trinity. "Ben kendimi eğlendirebilirim."

"Hayır. Son birkaç aydır nefes alacak vaktim bile olmadı. Sen benim önceliğimsin."

Neredeyse bayılacaktım. *Böyle bir erkeği nereden bulabilirim?*

"Seb." Kadon elini uzatarak yanıma geldi. "Seni görmek ne güzel. Uzun zaman oldu."

Kıkırdamayı bastırdım. Kadon gözlerimi yakaladı ve gözlerini kısarak bana baktı. Ona gülümsedim. gülümsedim.

"Geçen hafta sonu Nolen'in düğününde seni göremediğim için üzgünüm," dedi

"Evet, işleri ayarlamaya çalıştım ama mümkün olmadı. Ryker harika bir gün olduğunu söyledi."

"Öyleydi. Umarım Leesa sana iyi bakıyordur."

Sadece ikimiz varken bana Lee diye seslenmesi, ama iş ortamında Leesa diye seslenmesi komikti. Bunun nedeni önemli değildi. Kadon'un bana Lee diyen tek kişi olması hoşuma gidiyordu. Bu, özel ilişkimizi pekiştiriyordu. Hiç kız arkadaşım olmamıştı, en azından gerçek anlamda. Modellik dünyası rekabetçiydi ve biri seninle arkadaş olmaya çalıştığında her zaman şüphe uyandırır. Genellikle gizli bir amaçları vardı. Modellğe çok genç yaşta başladığım için okulda arkadaş bile edinmemiştim. Benimle seyahat eden bir öğretmenim, eğitimimin çoğunu sağlamıştı.

"O yaptı." Sebastian bana göz kırptı. "Hala golf hakkında saçmaladığını bile bana söyledi."

Kadon şok olmuş gibi bir ifade takındı, elini göğsüne bastırarak kalp krizi geçiriyormuş gibi yaptı. "Seni hain. Ben de seni güvenilir biri sanıyordum."

Alt dudağıma parmağımı vurdum. "Hmm, misafirlerimizin bizim için en önemli öncelik olduğunu bize telkin eden sen değil miydin?" Normalde VIP misafirlerimizin önünde şaka yapmazdım, ama Kadon, Sebastian'ın onun arkadaşı ve her yönüyle harika bir adam olduğunu açıkça belirtmişti. Bu da bana kendim olabilmem için güven verdi. "Sadece senin emrini yerine getiriyorum sevgili patronum ve Sebastian'a bir cevap hazırlamasını sağlıyorum. O buraya sevgili eşiyle vakit geçirmek için geldi, seninle dünyanın en anlamsız oyununu oynamak için değil."

Sebastian ve Kadon keskin bir nefes aldılar. Trinity gülümsedi.

"Sonunda!" diye haykırdı. "Benimle aynı düşünen biri. *Bu* anlamsız bir oyun. Mükemmel bir yürüyüşün mahvolması; golf hakkında böyle diyorlar. Ve bu doğru."

"Sevdiğim hobimi nefret etmene rağmen seni sevdiğim için şanslısın." Sebastian karısının şakağına bir öpücük kondurdu.

"Senin anlamsız hobini sevmeme rağmen *seni* sevdiğim için şanslısın."

Ohhh. Trinity'yi sevmiştim. Onu çok sevmiştim.

"Yani golf oynamaya hayır mı diyorsun?" diye sordu Kadon.

"Başka bir zaman, dostum. Takvimimde boşluk bulabilirsem, bu kış Dubai'ye uğrarım. Oraya gitmeyi planladığımda bana haber ver."

"İyi bir uzlaşma gibi görünüyor."

"Kadon kendi istediğini elde etmek için başka bir taktik denemeden önce sana bungalovunu göstereyim mi?"

Sebastian kıkırdadı. Trinity'nin yüzü daha da

parladı. "Sanki yaparım da."

"İkimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz."

Bu sefer Sebastian kahkahasını tutamadı. "Harikasın Leesa. Kadon'un hesap vermesi için ihtiyacı olan sensin. Kimse onu çalmamasına dikkat et dostum."

"Haklısın. O muhteşem ve onu kaybetmek istemem. Ama ayrılmak isterse onu asla engellemem."

"Oh, övgülerini kes. Neredeyse kızarıyorum."

Sebastian ve Trinity'yi bungalovlarına yerleştirdim, uşaklarının yiyecek ve içecek tercihlerini not aldığından emin oldum ve masözün öğle yemeğinden sonra uğramasını ayarladım. Bir şeye ihtiyaçları olursa diye onlara telefon numaramı bıraktım ve gün içinde uğrayacağıma söz verdim, sonra resepsiyon alanına dönüp bir sonraki misafirlerimi karşılamak için gittim. Kulüpte en önemli VIP'leri ağırlayan yedi bungalov vardı ve hepsi benim sorumluluğumdaydı. Sezonun geç olmasına rağmen, bu hafta sonu bungalovlar doluydu, bu da pazar gecesi boyunca beni ayakta tutacaktı.

Saat on ikiye kadar tüm misafirlerim bungalovlarına yerleşmişti ve şu ana kadar tek bir sorunla bile karşılaşmamıştım. Bu durumun uzun süre devam etmesini diledim, ancak telefonumun çalması için çok fazla zaman geçeceğini sanmıyordum. Bir kahve alıp personel salonuna doğru ilerlerken, ana barın arkasındaki televizyonda bir haber gözüme çarptı. Birdenbire durdum.

"Dom, sesi açabilir misin?" Barmen'e çenemi salladım.

"Tabii." Uzaktan kumandayı aldı ve sesi yükseltti.

Bar taburesine kayarak oturdum, ellerimle kahve fincanımı kavradım ve artan bir dehşetle televizyon ekranına bakakaldım. Benedict ve müstakbel eşi Fenella, Kensington'daki en sevdiğimiz Japon restoranının önünde durmuş, bir gazeteciyle yaklaşan düğünleri hakkında konuşuyorlardı. Ekrana kilitlenmiş, gözlerimi ayıramıyordum.

Ve sonra adımı duydum. Ne oluyor lan?

Çenem gevşedi, bir daha asla kapatamayacağımı düşündüm. Kulaklarıma inanamıyordum. Gazeteci pişmanlıklarla ilgili bir soru sordu. Benedict ayrılığımızı ve bu durumu nasıl ele aldığını pişmanlık duyuyor muydu?

"Tabii ki." Benedict'in yapmacık gülümsemesi genişledi. "Düğün günümüzden bu kadar kısa bir süre önce Annaleesa'dan ayrıldığım için gurur duymuyorum. Ve o çok *kırılmıştı*, biliyorsun. Ağladı, ağladı ve beni terk etmemem için yalvardı." Yüzüne umursuyormuş gibi bir ifade takındı. "Aslında oldukça acınası bir durumdu."

Acınası mı? Kupa bardağımı parçalayacak kadar sıkı kavradım. Onu öldürürdüm.

Eğer o piçi elime geçirirsem, onu...

"Onu düğünümüze davet ettik." Sanki barış ödülünü kazanmış gibi göğsünü kabarttı. "Bilirsin, kırgınlık yok demek için. Gelacağını sanmıyorum ama biz cömert insanlarız ve Annaleesa bir zamanlar benim için çok önemliydi." Fenella'ya baktı. "Ama doğru kişiyi bulduğunda, bilirsin." Dudakları mükemmel dişli gülümsemesinden geri çekildi.

Ani bir öfke dalgası beni sarsarken, barın kenarına tutundum. Birkaç derin nefes aldım. *Ona kırık bir şey göstereceğim. Kırık bir burun.*

"Garip olmaz mı?" diye devam etti muhabir, sorusunu Fenella'ya yönelterek. "Nişanlının eski sevgilisinin düğününde olması?"

"Hiç de değil. Leesa ve ben bir zamanlar çok yakındık." Burnumdan soludum. Yakınmış, hadi oradan.

"Ama sevgilimin dediği gibi," diye devam etti, Benedict'e hayranlıkla bakarak, "onun daveti kabul etmesini beklemiyoruz. Yani, bu biraz üzücü olmaz mı sence? Eski sevgilisinin düğününde tek başına bir kadın."

Kahvaltım neredeyse geri çıkacaktı.

Muhabir başka bir soru sordu, ama kulaklarımda çınlayan kan, cevabı bastırdı.

Öfkelendim. Bu ne cüret? Lanet olası pislik. Dünyada adalet olsaydı, farelerin onun hayalarını kemirdiği canlı yayın videosu olurdu. Hatta prodüksiyon masraflarını bile ben öderdim. Ama yine de, suçlular nadiren hak ettikleri cezayı alırlar.

Kırık. Yalvaran. Acınası. Yalnız bir kadın.

Aptal.

İkisi de pislikti.

Ama... Parmaklarımı bara vurdum. Bu sefer yanlış kadına bulaşmışlardı. Benedict ilişkimizi bitirmiş olabilir, ama son gülen ben olacaktım.

Kahvemi alıp Kadon'un ofisine gittim. Orada değildi. Cebimden telefonumu çıkardım ve ofisinde buluşmak için ona bir mesaj attım. Kısa bir süre sonra geldi.

"Yapacağım," dedim.

Bana merakla baktı, bir kaşını kaldırarak, seksenlerin kötü filmlerindeki kötü adamları andıran bir ifadeyle.

"Neyi yapacağım?"

"Düğüne gideceğim. Senin sahte sevgilin olacağım. Yani" — kafasını işaret ettim — "zaten uygun bir saç kesimin var. Neden boşa harcıyorsun?"

Her iki kaşı da alnına doğru yükseldi. "Ne değişti? Geçen hafta gitmemeye kararlıydın."

"Benedict Oberon değişti."

Kadon yanağını kaşıdı. "Bir şey mi oldu?"

Garip-itis mi?"

Ona surat yaptım. "Komik. Hayır, az önce televizyonda röportajını izledim." Kadon'a duyduğum şeyleri anlattım. "Siktir et onu. Beni davet etti, gelmeyeceğimi düşünerek. O yüzden gideceğim. Hem de bir partnerle."

Kadon'un gözleri parladı. "*Sadece* bir randevu değil. Uzun süredir birlikte olduğun erkek arkadaşın. Ne kadar süredir çıkıyoruz, altı aydır mı? Bence altı ay iyi bir süre. Seni terk ettikten hemen sonra değil, ama onun incinmesini sağlayacak kadar yakın bir süre. Yani, o senin kalbini kırdı, üç ay sonra sen de "Hoşça kal, aptal. Daha iyisini buldum" diyorsun. Mükemmel.

Heyecan içimi kapladı. "Daha iyi. Ve o bunu hak ediyor. O ayrıldığında onun önünde yıkıldığım için hep kendimden nefret ettim. Geriye dönüp baktığımda, tepkimin ona üstünlük sağladığını anlıyorum. Kalbimi kırdığını biliyor. Ama bu şekilde,

bu inancını sorgulamak zorunda kalacak. Kalbi kırık eski nişanlılar birkaç ay sonra yeni biriyle birlikte olmazlar."

"Aynen öyle." Kadon, kötü kaşını kötü bir sırtışla değiştirdi. "Bu efsanevi olacak."

Heyecanım azaldı. "Tanrım, öyle mi olacak? Ya o bu oyunu görürse ve bu ona daha fazla güç, daha fazla tatmin verirse? 'Zavallı Annaleesa,'" diye taklit ettim. "'Yüzünü kurtarmak için sahte bir erkek arkadaş tutmak zorunda kaldı.'"

Benedict'in düğününe çok daha zeki, çok daha zengin ve evet, çok daha yakışıklı biriyle gitmek bu dünyadan çıkmış gibi harika olurdu, ama Benedict ilişkimizin gerçek olmadığını anlarsa, benim rahatsızlığımı sonuna kadar sömürür.

"Rahat ol. O bu oyunu anlayamaz." "Nereden biliyorsun?"

Kadon yanıma yaklaşp kollarını bana doladı. Beni kaslı göğsüne sıkıca çekti ve saçlarımı okşadı. "Çünkü bunu çok inandırıcı hale getireceğiz. İşte böyle."

"Ama o beni çok iyi tanıyor."

"Yanılıyorsun." Geri çekilip gözlerime baktı. "Seni *tanıy*ordu. Dokuz ay önceki halini tanıyordu. Artık o değilsin. Kendine güvenen, cesur birisin ve zorlu bir işte çalışıyorsun, ön kapıdan giren her VIP'yi büyüleyerek etkiliyor. Onunla birlikteyken olduğundan çok daha fazlasısın. Ve inan bana, o da bunu görecekt ve seçimlerini sorgulayacak."

Dudaklarımı ısırdım. "Gerçekten mi?"

Kadon alnımı öptü. "Garanti ederim. O piçin burnunu, ömrü boyunca koklayacağı kadar büyük bir bok yığınınına sürtelim."

"Bu fikir hoşuma gitti."

"Ben de." Yüzünde geniş bir gülümseme belirdi. "Bu eğlenceli olacak."

"Ayaklarımızı kaydırmamaya dikkat etmeliyiz. Birkaç soru-cevap seansı yapmalıyız. En sevdiğimiz film, ilk evcil hayvanımızın adı, gittiğimiz okullar gibi şeyler."

Kadon çenesini ovuşturdu. "Bu iyi bir fikir. Sabah uğrasam nasıl olur? Çok sevdiğin pastaneden pasta getiririm."

Ayağımın ucuyla onu dürttüm. "Gördün mü? Zaten kalbimi kazanmanın yolunu biliyorsun."

Bölüm 4

Kadon

**Ben bir aptalım. Ya da belki bir dahiyim.
Jüri henüz karar vermedi.**

İki karamelli latte'nin üzerine pastalarla dolu bir çantayı dengeleyerek Lee'nin kapısına doğru yürüdüm. Beni bekliyor olmalıydı çünkü kapı ben ulaşmadan açıldı. Pasta çantasını elinden aldı ve derin bir nefes aldı, sonra onu Gollum'un "hazinesi" gibi göğsüne bastırdı.

"Bir kızın kalbini kazanmanın yolunu biliyorsun." Topuklarını döndürerek, küçük ama iyi donanımlı bir arka bahçeye bakan mutfığa kayboldu. Onu takip ettiğimde, tezgahın üzerine tabakları dizmiş ve hamur işlerini paylaştırmıştı.

"Herkes bir haftadır yemek yemediğini düşünür."

"Dinle bayım. Yirmi yıl boyunca ağzıma koyduğum her lokmayı dikkatle izlemek zorunda kaldım. Kaybettiğim zamanı telafi ediyorum." Bademli kruvasanın büyük bir ısırığını aldı. Üçte biri ağzında kayboldu. Çiğnedi, gözleri geriye doğru yuvarlandı. "Tanrım, bu orgazmik."

Biri bana nasıl yaptığımı sorsa, cevap veremezdim, ama bir şekilde inlemekten kaçınmayı başardım.

"Çok kolay memnun oluyorsun."

"Hiç bilmiyorsun." Üçte biri daha kayboldu. Elinden bir kahve aldı ve plastik kapağı çıkardı. Üstüne üfleyerek bir yudum aldı. "Ah, çok sıcak."

"Öyle mi? Sıcak sütle yapıldığını düşünürsek ne sürpriz."

Gülümsedi, çenesindeki pasta kırıntıları onu benim için daha da sevimli hale getirdi. "Öğreniyorsun, Kingcaid. Bu senin için neredeyse iyiydi."

Dash mutfığa kafasını uzattı, sabahını bölen davetsiz misafirin kim olduğunu kontrol etti, sonra başı dik ve gururlu bir şekilde yanıma geldi. Bacaklarımın arasında dolaşırken mırıldandı.

Onur duydum.

Dash beni tolere ediyordu, ta ki artık tolere edemeyene kadar. Tereddütle eğildim ve kulağının arkasını kaşıdım. Lee dışında kimsenin kendisine dokunmasından hoşlanmıyordu

. Kedi psikolojisi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, ama bunun sokak kedisi olmasıyla bir ilgisi olmalıydı. Lee onun kurtarıcısı, onun insanıydı. Diğer herkese en yüksek düzeyde şüpheyile yaklaşıyordu.

"Onun yanına yaklaşan tek kişinin sen olman çok garip. Başka biri uğradığında kaçıp saklanıyor."

Ona gülümsedim. "O karakterleri çok iyi değerlendirir. Bu yüzden." "Aman Tanrım. Bunu sana ben öğretmiştim, değil mi?" Elini yüzüne koydu. "Uyan, Leesa."

Gülerek, kahvaltı barındaki bir sandalyeyi çekip yanına oturdum. Kahvemini kapağını da açtım ve hamur işlerini kendime doğru çektim. Pain au chocolat'tan bir parça koparıp ağızıma attım. Lezzetliydi. "Haklısın. Öğreniyorum."

Dash tezgahın üzerine atladı ve kuyruğunu neredeyse kahveme daldırıyordu. Onu kaldırıp yere indirdim. Bana "Bir daha bana dokunursan ölürsün" der gibi bir bakış attı, sonra kuyruğunu dikip neredeyse zıplayarak yan odaya geçti.

Her şey normale döndü.

"O kedi kendi kurallarını koyar. Bana katlanır, ama sadece kendi şartlarına göre."

"Doğru." Lee bilgece başını salladı. "Hepimiz onun dünya hakimiyeti planında kuklayız." Benim yanımdaki tabureye oturarak içini çekti. "Tamam, düşünüyordum da."

"Uh-oh. Sabahın bu saatinde hiç iyi bir fikir değil."

Sıkıntılarımdan dolayı kaburgalarıma bir yumruk yedim. "Kadon! Ben ciddiylim."

"Tamam. Tamam." Ellerimi başımın iki yanına kaldırdım. "Ne düşünüyordun?"

"Bu sahte flört meselesi." Ah...

sahte flört.

Onun için sahte. Benim için sahte olmanın tam tersi.

Lee'nin erkek arkadaşı olarak geçirdiğim üç gün, olabildiğince gerçekçiydi. Tabii bunu ona söyleyemezdin. Bunu çok düşündüm. Çok fazla düşündüm. Ama ne faydası olurdu ki? Birine onu sevdiğini söylemek ve onun da aynı şeyi söylememesi kadar acı verici bir şey var mıdır? Ya da daha kötüsü, "Üzgünüm" gibi bir şey söylemesi.

Tanrım. Bunu düşünmek bile beni ürpertiyordu. "İşte taşaklarım. Patlayana kadar sıkın" demem daha iyi olurdu.

"Ne olmuş?" Ellerimdeki hamur kırıntılarını silkeledim ve parmaklarımdaki yağı silmek için bir mendil uzandım.

"Dün gece uyuyamadım. Ben... Bunun yürüyeceğini sanmıyorum, Kadon."

Kalbim en az üç kez atlamıştı. Elbette, Lee'yi asla gerçekten elde edemezdim. Onu gerçekten hak etmiyordum. Ama lanet olsun, Evren, bana bu tek şeyi ver. Dünyanın en komik, en nazik, en güzel kadını kolumda tutuyormuş gibi davranabileceğim ve odadaki her erkeğin bana bakıp kıskançlıktan yanıp tutuştuğunu bileceğim bu küçük anı bana ver. Benedict bile.

Özellikle Benedict.

O adam bir gün uyanacak ve başarı için ödediği bedelin bir kuruş bile etmediğini anlayacaktı.

Boğazımı temizledim. "Neden olmasın?"

"Bilmiyorum. Şey... Ben aktör değilim, sen de öyle. Sadece düğün olsaydı, belki yapabilirdim. Ama üç gün sürüyor. Üç gün boyunca bu oyunu nasıl sürdürebiliriz?"

Çok kolay.

"Bak. Biz en iyi arkadaşız, değil mi? Yani zaten yakınız. Birlikte gülüyoruz, birbirimizle dalga geçiyoruz, etkileşimlerimiz doğal. Bunların hiçbirinin değişmesi gerekmiyor. Tek yapmamız gereken, halka açık yerlerde el ele tutuşmak ve düğünde dans etmek gibi şeyler."

Dikkatli olmazsam, çaresiz görünme riskim vardı, ama hayalim bu kadar yakinken elinden alınmasına izin veremezdim.

Olmayacaktı.

Onun cevabını beklerken ensemde tüylerim diken diken oldu. Sessizlik fiziksel olarak bana acı veriyordu, ama burada doğru olan şey sessiz kalmaktı. Bırakalım da iyice düşünsün.

Ve eğer hala bu düzenlemeden memnun olmazsa, ben... ben...

Ah, lanet olsun. Aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Ağzının köşesini ısırды, sonra baştan çıkarıcı gri gözlerini bana çevirdi. Lavanta rengi saçının bir tutamını parmağıyla döndürerek başını salladı. "Evet, sanırım haklısın."

Rahatlama, sırtımdaki gergin kasları gevşetti ve omuzlarım rahatladı.

"Haklıyım." Yarısı yenmiş pastamı tabağa bıraktım ve ellerini tutup kendi ellerimle sardım. "Bak Lee, intikamını almayı hak ediyorsun. Bunu hak ettin. Bırak bunu senin için yapayım."

İçimden bir ses, "*Senin için demek istedim,*" diye mırıldandı.

Bu yanlış değildi. Ama Lee'nin bilmediği şey ona zarar vermezdi. Zarar görme riski olan tek kişi bendim. Ve tüm bu durumun katalizörü ben olduğum için, bununla başa çıkıp çıkamayacağıma karar vermem gerekiyordu.

İngiltere'de birkaç gün geçirmek, birkaç anı biriktirmek, eski sevgilisinin burnunu sürtmek için eğlenceli vakit geçirmek, sonra da normal hayatlarımıza dönmek.

Ne ters gidebilirdi ki?

Lee dudaklarını birbirine sürttü. "Emin misin?"

"Kesinlikle. Öyle olmasaydı geçen hafta önermezdim. Hadi ama. Eğlenceli olacak." Tabağımdaki artıkları itekledim. Lee önce bana, sonra tabağıma, sonra tekrar bana dehşetle baktı.

"Onları bitirmeyecek misin?" Çenesi ile pain au chocolat ve dokunulmamış kouign-amann'ı işaret etti. Bana göre kouign-amann, mütevazı kruvasanlardan çok daha lezzetliydi. Ancak bu sabah iştahım yoktu ve Lee başlamadan önce neredeyse vazgeçtiği için, az da olsa olan iştahım da kaybolmuştu.

Karnımı okşadım. "Altı paketi korumam lazım."

"Benim yok." Pain au chocolat'ı kaptı ve tek lokmada bitirdi.

Dudakların dudaklarına değecek kadar yaklaştın, gerizekalı.

"Peki, var mısın?" diye ısrar

ettim. Yutkundü. "Sanırım."

"Harika."

Ceketimin iç cebine uzandım ve bir kağıt çıkardım. Mutfak tezgahının üzerine koyup düzelttim. "Bu sabah evden çıkmadan önce birkaç soru yazdım."

"Aman Tanrım. Şu haline bak, küçük organizatör. Ben doğaçlama yapmayı planlamıştım." "O da olur. Bunlar biterse, bunları ipucu olarak kullanabiliriz."

Kağıdı elimden aldı ve göz gezdirdi. "Vay canına. Bunların hepsini nasıl düşündün?"

"Ben düşünmedim. Google düşündü."

"Ah. Yaratıcılık için tam puan. Çaba için sıfır puan."

"Doğru değil. Çaba, ilk başta Google'a sormayı düşünmektir. Ayrıca verimli de. Zaten yapılmışken neden tekerleği yeniden icat edelim ki?"

"Hmm," diye mırıldandı. "Bir bakalım." Parmaklarını listeyi aşağı doğru kaydırdı. "Ah, başlangıç için güzel ve klişe bir soru var. Aşık olduğun ünlü kişi."

Sen.

Bazen Lee'nin hayatının çoğunu kamuoyunun gözü önünde geçirdiğini unutmak kolaydı. Instagram'da on milyondan fazla takipçisi vardı ve dokuz aydan fazla bir süre önce modellik yapmayı bırakmış ve o zamandan beri yeni içerik paylaşmamış olmasına rağmen, takipçileri artmaya devam ediyordu. Gazeteler ve dergiler hala onun eski fotoğraflarını yayınlıyordu ve dışarı çıktığında yabancılar ara sıra onu sokakta durduruyordu. En azından benim kulübümde biraz mahremiyetin tadını çıkarıyordu. Müşterilerimin çoğu onun kadar ünlüydü, hatta daha da ünlüydü. Çoğunun kendi egolarına o kadar kapılmış olduklarını ve ona ikinci bir bakış bile atmadıklarını söylemeye gerek yok.

"Bu kolay. Margot Robbie." "İyi seçim.

O muhteşem."

Sen kadar güzel değil. Yaklaşık bile değil.

"Peki ya sen?"

Biraz düşündü. "Bilmiyorum. Modellik yaparken çok fazla insanla tanıştım ve dürüst olmak gerekirse, kahramanlarınızla asla tanışmayın diyen eski atasözü bir parça da olsa doğru. Ama birini seçmek zorunda kalsam, sanırım... Elvis."

"Elvis mi? O öldü."

"Ee?" Mükemmel, yuvarlak tırnağıyla kağıdın üzerine hafifçe vurdu.

"Kurallarda nabızlarının olması gerektiği yazan yeri göster bana."

Gülmekten kendimi alamadım. "Senin sorun çıkaracağını biliyordum."

"Tamam, bunu hızlandırmamız lazım. Yoksa bütün gün burada kalırız.

İlk kez nerede seviştik?"

Neredeyse kendi tükürüğümle boğuluyordum. "Tanrım, Lee. Bu ünlülere olan hayranlıktan biraz uzak bir soru. Kimse bunu sormaz."

"Öyle mi dersin? Sana şunu söyleyeyim, bu tür insanlar hangi ünlüyle yatmak istediğimizi sormaktan çok bunu sormaya daha meyillidirler. Peki... nerede yaptık? İlk hamleyi kim yaptı? Beni boşalttın mı, yoksa ben ısınmadan önce bencilce boşaldın mı?"

Siktir.

Koltuğumda kıpır kıpır oldum, sikim çok fazla heyecanlandı. Aptal şey, bir oyun oynadığımızın farkında değildi. Ya da daha doğrusu, oynamak istediği kendi oyunu vardı.

Hepimiz oynamak istemez miydik?

Seattle'da çocukken, aşırı aktif hayal gücümü dışa vurmak için drama dersleri almıştım. Bunu yapabilirdim. Tek yapmam gereken,

ben olmayan, onu çekici bulmayan, sadece bir arkadaşına yardım etmek için rol yapan bir karaktere bürünmekti.

Bunu daha önce de yapmıştım.

Kafamın içinde kaos hüküm sürerken her şeyin yolunda olduğunu taklit etmeye alışkındım. Etrafımdaki herkesin beni, bir dizi özel plaj kulübü işleten kaygısız ve sorunsuz bir sörfçü olarak görmesini sağlamak için nasıl bir yüz takınacağımı biliyordum.

Bu günlerde, sanki delinmez bir zırhtan yapılmış ikinci bir deri giyiyormuşum gibiydi ve bu ikinci deriyi çıkardığım tek zaman, kendimi kişisel düşüncelerimden başka hiçbir şeyin olmadığı yalnız bir durumda bulduğum zamandı.

"İlk kez, meraklı gözlerden uzak, bu güzel gizli koyda sahilde bir piknik hazırladım. Rahat etmen için kalın bir battaniye serdim. Istakozlu sandviç ve havyar yedik, Dom Pérignon içtik. Güneş ufukta batarken, gökyüzünü altın, sarı ve turuncu renklere boyarken, seni öptüm, giysilerini çıkardım ve seninle seviştim. Sonra seni kollarımda tuttum ve yıldızların altında uykuya daldık. Ertesi sabah, sıcak güneş ışığıyla uyandığımızda, seninle tekrar seviştim. Ve o andan itibaren, ikimiz de ne bulduğumuzu biliyorduk. Birbirimizin diğer yarısını."

Sessiz kaldım, ama Lee cevap vermediğinde kaşlarımı kaldırdım. "Yeterli mi?"

Yutkundu ve dudaklarını yaladı. "Ben... şey... Evet. Yeterince iyi."

Eğer iyi tanıımıyorsam, onun telaşlı olduğunu söyleyebilirdim. Daha çok dikkati dağılmış gibiydi.

"Harika. Oh, ve bil diye söylüyorum, sen boşaldın. Birkaç kez."

Hızlıca gözlerini kırptı. "Tamam. Peki o zaman. Bilmek iyi oldu." Alnını ovuşturdu. "Bir dakika izin verir misin?" Boynunun arkasını avuçlayarak ekledi, "Tuvalet."

Tabureden atladı ve ikinci kata çıkan merdivenlere doğru kayboldu. Dash kafasını tekrar mutfığa soktu, sanki "Hala burada mısın?" der gibi bana küstahça bir bakış attı ve sonra yavaşça dönüp geldiği yoldan geri gitti.

Lee, odadan birkaç dakikalığına çıkarak bana bir iyilik yapmıştı. Bu, kendimi toparlamam için zaman kazandırdı. Karakter taklidi feci bir şekilde başarısız olmuştu. Söylediğim her kelime kalbimden gelmişti. Prova yapmamış olabilirdim, ama anlattıklarım, ilk buluşmamızı nasıl hayal ettiğimi yansıtıyordu.

Başım büyük beladaydı.

Bu fikir benim fikrim olabilirdi ve o anda bunun bir ustalık eseri olduğunu düşünmüştüm, ama şimdi tereddütlerim vardı. Bunun gerçek olmasını ne kadar istesem de, gerçek değildi. Lee ile benim için bir gelecek yoktu. Ve bunun benim için sahte olmadığını anlarsa, beni manipülatif bir pislik olarak görür müydü? Buna dayanamazdım. Bunu iptal etmeliyim.

İstemiyorum.

Evet, istiyorum.

Bunu yapmalıyım.

Ben bir

aptalım.

Ya da bir

dahi.

Aptal bir dahi.

Ugh. Kafamdan çıkaramıyordum. Benedict ve diğer katılımcıların yararına sahte ilişkimizi güçlendirmemiz gerektiğinde, ona kolumu dolayabileceğim, elini tutabileceğim ve hatta belki de öpebileceğim üç günlük bir zaman dilimi fikri... Bunu istiyordum. Buna can atıyordum. Buna *ihtiyacım vardı*.

Bunu asla elde edemeyecektim.

Ve kabul etmesi en zor olan şey ise... Ben bunu hak etmiyordum.

Kağıdı kendime doğru çekerek, Google'dan aldığım aptalca sorulara birkaç cevap yazdım ve Lee'nin cevaplarını yazması için bir yer bıraktım. Artık bu Bay ve Bayan işini yapmak istemiyordum.

Eğer biri bize hazırlıklı olmadığımız bir soru sorarsa, doğaçlama cevap vermek zorunda kalacaktık ve sonuçları umursamayacaktık.

Bölüm 5

Leesa

En yakın arkadaşımın alışverişe çıkma zamanı geldi.

KADON'UN yeni bir partnerle ilk kez seks yapma fikri son birkaç gündür beni rahatsız ediyordu. O bana hiç umutsuz bir romantik gibi gelmemişti, ama o randevu... *Tanrım*. Her kızın hayali gibi. O "seks yapmak" kelimesini bile kullanmamıştı. "Sevişmek" demişti. Neredeyse bayılacaktım. Onun en iyi arkadaşım olduğunu ve rol yaptığımızı neredeyse unutmuştum. Bu yüzden tuvalete gidip yüzümü soğuk suyla yıkadım, oysa onun şehvetli hikayesiyle içimde yaktığı ateşi söndürmek için alt bölgelerimi buz banyosuna sokmam gerekirdi.

Kadon'a hiç romantik bir ideal olarak bakmamıştım. O benim için öyle bir şey değildi. Onu çok seviyordum, ama aramızda cinsel bir çekim yoktu. Eh, ben mahvoldum, çünkü on iki gün önce evimde cinsel çekim tavan yapmıştı. Bana cevapları yazdığını ve benim cevaplarım için yer bıraktığını söylediğinde rahatlamıştım. Google'dan aldığı geri kalan soruların cevapları oldukça kolaydı, ama "seni tanıma" seansımıza yaptığım aptalca katkının ardından her şey olabilirdi. En sevdiğin seks pozisyonu gibi basit bir soru bile bizi geri dönüşü olmayan bir yola sürükleyebilirdi.

Kendime iyi bir nutuk attıktan sonra, Kadon'un rüya gibi randevu fikrine verdiğim tepkinin cinsel tatminsizlikten başka bir şey olmadığı sonucuna vardım. Dokuz aydan fazla süredir seks yapmamıştım. Böyle tepki vermeme şaşmamalı. Ben ihtiyaçları olan normal, kanlı canlı bir kadındım. Bir gecelik ilişki işimi görürdü. Bir gece. Bağlanmadan. Bu ateşi söndürürdü.

Ama ben biriyle tek gecelik ilişki yaşamak için hiçbir yere gitmedim. Ve kulüpte tanıştığım biriyle asla yatmadım.

Kadon — Tanrı onu korusun — her zamanki gibi davranmaya devam etmişti. Ve şimdi o aptal RSVP'yi gönderdiğim için, bu işi sonuna kadar götürmek zorunda kalmıştık.

Sezonun bitmesine sadece on bir gün kalmışken, kulüpte işler yavaşlamıştı. Her günün yoğun geçtiği yazın en yoğun dönemleri dışında

yoğun olan yazın en yoğun dönemleri dışında, çarşamba günleri genellikle en sakin günlerdi ve bugün de bir istisna değildi. Bugün VIP misafirim yoktu, bu yüzden birkaç saat izin alabilirdim. Düğün için birkaç yeni kıyafete ihtiyacım vardı. Modelliği bıraktıktan sonra, tüm şık kırmızı halı elbiselerimi ve kokteyl elbiselerimi hayır kurumlarına bağışlamıştım. Düğüne yoga pantolonu ve Kingcaid Beach Clubs tişörtüyle gitmem mümkün değildi. Ne yazık ki.

Uygun kıyafetleri seçmeme yardım edecek mükemmel birini tanıyordum. Ya da daha doğrusu, tek başıma alışveriş yapmaktan nefret ediyordum. Tek yapmam gereken onu benimle gelmeye ikna etmektir.

"Bugün meşgul müsün?"

Kadon bilgisayarından başını kaldırdı, dişlerinin arasında bir kalem sıkıştırmış ve kaşları konsantrasyondan çatılmıştı. Derin düşüncelere daldığında hep aynı ifadeyi takınırdı. Ona, yüzünü böyle buruşturmaya devam ederse Botox yaptırması gerekeceğini sık sık söylerdim.

Kalemi ağzından çıkardı. "Duruma bağlı. Aklında ne var?"

Gözlerimi kısarak baktım. "Bu kadar genç biri için çok şüphesiz." Kıkırdadı. "Neye ihtiyacın var, Lee?"

"Suç ortağı."

"Seninle tanışmadan hemen önce banka soyma günlerimi bıraktım. Üzgünüm. Şansın yok."

"Ohh. Gittikçe geliyorsun, Kingcaid. Seni bir gün sarkazm şampiyonu yapacağız."

"Ustanın dizinde öğrendim." Kalemi masaya vurdu. "Anlat."

"Giysilere ihtiyacım var. Düğün için."

Devam etmem için işaret etti. "Ve? İzin mi istiyorsun? Alabilirsin."

"Evet, ama daha fazlası var. Bir erkeğin fikrini almak istiyorum."

Ne istediğimi anladı. Dik oturdu, yüzünde sadece dehşet olarak tanımlayabileceğim bir ifade belirdi. "Hayır. Hayır. Mümkün değil. Kendim için kıyafet alışverişinden nefret ederim. Başkası için gönüllü olarak yapmam. Sen için bile. Ayrıca, kadın kıyafetleri hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Elbiseler, ayakkabılar, çantalar. Liam'a sor. O bu konuda benden çok daha uygun. Ona birkaç saat izin alabileceğini söyle."

Liam, VIP restoranımızın baş aşçısıydı ve kendini " " moda tutkunu olarak tanımlıyordu. Onun sefil heyecanı Kadon beni ilk

beni yeni VIP Operasyon Müdürü olarak tanıttığında bile beni güldürmüştü. Liam, bir gösteri köpeği gibi ellerini çırpmış ve benim hayranım olduğunu, yaptığım her şeyi çok beğendiğini ve kıyafetleri ne kadar şık giydiğimi anlatmıştı. Kadon bir kenarda durup, ağzının kenarlarında eğlenceli bir gülümsemeyle dururken, o benim sözde erdemlerimi övüp durmuştu.

Ama Liam'ın görüşünü istemiyordum, ne kadar geçerli olursa olsun. Kadon'unkini istiyordum. Ve nedenini hiç bilmiyordum.

"Liam'ı istemiyorum. Seni istiyorum."

Gözümü kırpmamın süresi kadar bir sürede Kadon'un tüm tavırları değişti. Ela gözleri parladı, birkaç saniye önce yok olan endişe yerini coşku dolu bir ışıltıya bıraktı. Ne? Neden Liam yerine onunla gitmeyi tercih ettiğim için mutluydu? Liam'ı öneren ilk kişi Kadon'du.

Kadon Kingcaid'i ne kadar tanırsam, onu o kadar az anlıyordum. Muhtemelen olayı fazla abartıyordum, yaklaşan bu aptal düğün yüzünden sinirlerim bozulmuş ve duygularıyla oynuyordu. Günde en az on kez, böyle aptalca bir karar verdiğim için kendime kızıyor, sonra da Benedict'in blöfünü görerek daveti kabul ettiğim için kendimle gurur duyuyordum. Fenella'nın ailesi ona benim daveti kabul ettiğimi söylediğinde orada olmak isterdim. Eminim çenesi yere düşmüştür.

İyi. Beni tanıdığından şüphe etmesini ne kadar çok sağlarsam, onun pahasına o kadar çok eğlenirdim. Bana yaptıkları için o pislik bunu hak etmişti.

Yine de... son birkaç haftadır, belki de daha uzun süredir, içimde bir his uyanmaya başlamıştı. Bir tür... rahatlama gibi. Belki doğru kelime bu değildi, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Sanki düğünü yapmış olsaydım, pişman olacaktım.

Benedict'in hayatımın aşkı olduğundan çok *emindim*. Beni terk edip, Kadon'un beni bulduğu ve kanatları altına aldığı sahilde ağlarken bile, günlerce yastığıma gözyaşları döküp, neyi yanlış yaptığımı merak ettim.

Şimdi bunu düşününce içim sızladı. Ben yanlış *bir şey* yapmamıştım. Aldatmamıştım. Partnerimi sadece babasının mesleği ve bunun Benedict'in siyasi hırslarına nasıl yarayacağına göre seçmemiştim. Tek yaptığım onu sevmek ve onun abartılı yaşam tarzını finanse etmektir. Peki ne için?

"Gerçekten benimle gelmemi mi istiyorsun?"

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki. Aksi halde sormazdım."

"Tamam." Masasındaki birkaç kağıdı yerinden oynattı. Sonunda, başladığı zamanki pozisyonlarının aynısına geldiler. Neredeyse ona emboli geçirip geçirmediğini soracaktım. "Tamam o zaman. Bırak da... Burayı bitireyim, sonra gidebiliriz."

Otuz dakika sonra, Kadon'un Aston Martin'iyle Cannes'a doğru sahil yolunda gidiyorduk. En sevdiğim butik oradaydı, ama onlardan bir şey almayalı... Tanrım, iki yıl ya da daha fazla olmuştu. O yıl Cannes Film Festivali için bana en güzel Dior elbisesini giydirmişlerdi. O zamana kadar Benedict ile yaklaşık on iki aydır çıkıyordum ve kolumu onun koluna takmış, flaşlar gözlerimi kamaştırırken kırmızı halıda yürüdüğümü ve inanılmaz bir sevinç dalgası hissettiğimi hatırlıyorum. Çoğu zaman modellik beni yorardı, ama o gece hayatımın en mutlu gecelerinden biri olarak hatırlıyorum.

Ama uzun sürmedi.

Camı indirdim ve yüzümü serin esintiye çevirdim. Son birkaç gündür hava değişmişti. Havada kışın kokusunu neredeyse alabiliyordum. Saint Tropez'de geçireceğim ilk kış olacaktı. Modellik yaptığım zamanlarda kışları genellikle egzotik yerlerde geçirirdim. Plajda bikini çekimleri, lüks yatlarda, çoğu insanın yıllık mortgage ödemesinden daha pahalı elbiselerle şezlonglarda uzanarak. Yüzeyde her şey çok göz alıcıydı, ama altında yatan şey en yalnız varoluştı. Vazgeçmek sandığımdan daha kolay oldu.

Kararım, ailemle ilişkilerimi kaybetmeme mal oldu, ama bana daha önce hiç tatmadığım bir huzur ve sükunet duygusu verdi.

Yeni hayatımı seviyordum, ama Kadon'da geçici bir iş olarak başladığım bu işin kalıcı bir kariyere dönüşme riski olduğunu düşünmeden edemiyordum. Plaj kulübünde çalışmayı çok seviyordum ve harika, ilginç insanlarla tanıştım - içlerinden birkaçı pislik olsa da - ama orada sonsuza kadar çalışmak istiyor muydum?

Hayır, istemiyordum. Bunun yerine ne yapacağım konusunda ise en ufak bir fikrim yoktu. Bu konuda fazla endişelenmemeye çalıştım. Henüz yirmi altı yaşındaydım. Önümüzdeki elli yılı nasıl geçireceğimi şu anda karar vermem gerekmiyordu. Yirmi altı yaş, büyük resimde hiçbir şeydi.

Kadon'a baktım, dikkati virajlı sahil yoluna odaklanmıştı. O ve ben aynı yaştaydık, onun geleceği de benimki gibi genç yaşta önceden belirlenmişti. Yine de huzurlu, mutlu ve nereye gittiğinden emin görünüyordu.

Neden ben de öyle olamıyordum? Dokuz ay boyunca mutluyken neden bu ani huzursuzluk beni sardı? Belki de sezonun sonu yaklaşıyordu ve önümde uzun bir kış vardı, düşüncelerimle baş başa kalacaktım. Kadon burada olmayacaktı. Diğer kulüplerini ziyaret etmek için uzaklara gidecekti ve beni burada tek başıma bırakacaktı, ailem, arkadaşlarım, insanlığın yıkımını planlıyormuş gibi görünen bir kedi dışında kimse yoktu.

Ya da belki de birkaç hafta sonra Benedict'le yüzleşip gülümsemem ve onu tebrik etmem gerekeceğini bilmemdi, oysa tek istediğim bir sürü köpeği onun cinsel organlarına salmak ve bir kova patlamış mısır alıp gösteriyi izlemektir.

"O yüz ifadesini yapıyorsun."

Kadon şiddetli düşüncelerimi böldü. Ona gözlerimi kısarak baktım. "Ne yüzü?"

"Aklında bir pislik olduğunu gösteren yüz."

"Bu biraz... tuhaf geliyor. Gerçekten bu kadar şeffaf mıyım?"

"Evet."

"Gözlerinizi yola dikmeniz gerekiyor." "Öyle."

"O zaman yüzümü nasıl gördün?" "Ne

diyebilirim ki? Ben çoklu görev yaparım."

"Her şeye bir cevabın var." "O da var."

Yavaşça nefes verdim. "Benedict'i düşünüyordum; haklısın.

Bu düşünün gelmesini hem korkuyorum hem de sabırsızlıkla bekliyorum."

"Her şey yoluna girecek, biliyorsun. Bunu bir kapanış olarak düşün."

"Evet. Haklısın." "Benim de

fadalarım var."

Ona gülümsedim ve başımı kısa bir süre omzuna yasladım. "O gün koşuya çıktığın için sık sık şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum. Son dokuz ayda sen olmasaydın ne yapardım, gerçekten bilmiyorum."

"İyi olurdun." Boğazını temizledi. "Sen bir hayatta kalanısın." "Hayatta

kalan gibi hissetmiyorum. Kurban gibi hissediyorum."

"Hayır, değilsin. Bildiğin tek kariyere sırtını döndün ve sanki hayatın boyunca bunu yapmışsın gibi yeni bir kariyer seçtin. Ailene karşı bir sınır çizdin, bunun sana itiraf etmek istediğinden daha pahalıya mal olmasına rağmen, onlara itiraf etmekten bahsetmiyorum bile.

sadece benim hayatımı değil, plaj kulübündeki herkesin hayatını da zenginleştirdin. Olaylara farklı bir bakış açısıyla bakmalısın. Hepsi bu."

Ona sevgiyle baktım. "Her zaman, azalan özgüvenimi desteklemek için doğru şeyi söylüyorsun. Biliyorsun, değil mi?"

"Benim birçok özelliğimden biri." Kıkırdadı.

"Düşünüyordum da." Dudaklarımı ısırdım.

"Uh-oh. Bu kötüye işaret gibi."

"Geleceğim hakkında."

"Öyle mi?" Sesi yumuşaktı, tereddütlüydü, sanki ne olacağını tahmin etmiş gibi.

"Hayatımın geri kalanında ne yapacağıma karar vermem gerekiyor ve şu anda hiçbir fikrim yok."

O içini çekerek başını salladı. "Bunun olacağını tahmin etmiştim, ama bunu aklımın bir köşesine attım. Bencilce nedenlerden dolayı, senin plaj kulübünden ayrılmanı istemiyorum. Ya da benden."

"Seni asla terk etmem. Sen benim hayat arkadaşısısın."

"Evet, ta ki ruh ikizinizi bulup sizi benden çalana kadar." "Bu asla olmayacak.

Kimle birlikte olursam olayım,

senin de paketin bir parçası olduğunu kabul

etmek zorunda kalacak. Dash gibi." "Beni

bir kediyle mi karşılaştırıyorsun?"

Elimi alnıma koydum. "Ne aptalım. Tabii ki Dash daha önemli." Güldüm.

Kadon bana kızgın bir bakış attı. "Komik."

"Öyle düşünmek istiyorum. Cidden, ciddiylim. Bir erkekle tanışırsam ve o, en iyi arkadaşımın da erkek olması gerçeğini kabul edemezse, o zaman o benim için doğru kişi değildir."

"Şimdi öyle diyorsun. Ama işler değişebilir." Sesi hüzünlüydü.

"Deneyimlerinden mi konuşuyorsun?" Kadon'un geçmişte kalp kırıklığı yaşayıp yaşamadığını sık sık merak ederdim. Neredeyse hiç çıkmazdı ve eski kız arkadaşlarından bahsettiğini hiç duymamıştım.

"Hayır. Ama erkeklerin nasıl olduğunu bilirim. Bizler, kadınlarımıza yaklaşan erkeklerden hoşlanmayan, bölgesel hırslı piçleriz. Bir gün seni kaybedeceğimi kabullenmiş durumdayım, ama umarım o gün henüz gelmez."

Sesinin çatladığını yemin edebilirim.

"Asla." Elim onun direksiyon simidindeki elinin üzerine koydum. "Ciddiyim Kadon. Sen beni kurtardın. Bana bir amaç, bir iş verdin, bunu uzun vadeli bir kariyer olarak görmesem de. Sen benim ilk en iyi arkadaşısısın ve son nefesimi verene kadar

en iyi arkadaşım olacaksın. Ve tanıştığım erkekler bunu kaldıramazsa, o zaman... Bekar kalıp bir sürü Dash yetiştireceğim."

O güldü, omuzlarındaki kederli çöküntü, eğer varsa, kayboldu. Onun umutsuzluğunu yanlış yorumlamış olabilirdim.

"İlk olarak, *bekar kadın* şimdiye kadar yaratılmış en kötü kelimedir. *Bekar kadın* çok daha iyidir."

"Bunu kabul ederim. Ama *nemli* olmaktan daha mı kötü? Gerçekten mi? Ya da *fışkırmak*? Ya da *sarkık mı*?"

Daha çok güldü. "Dur. Lütfen. Araba kullanmaya çalışıyorum." "Sen başlattın."

"Hayır, sen *"içki içen"* diyerek başlattın."

"Oh, evet." Alnımı ovuşturdum. "Çok şey oluyor." "Sen delisin."

"Doğru. Neyse, 'ilk' dedin. İkincisi ne?"

"Lütfen çok fazla Dash yetiştirme. Eğer bunu yaparsan, bildiğimiz dünya sona erer."

Başımı salladım. "Doğru."

Sohbetimiz, kendime dalmış olduğum içsel düşüncelerden beni koparmıştı ve o Boutique Noémie'nin arkasına park ettiğinde, kendime acımayı bırakmış ve alışverişe hazır hale gelmiştim.

Dikkat et Benedict Oberon, çünkü sana attığın şeyi göstereceğim.

Aptal.

Bölüm 6

Kadon

Pratik mi yapıyorsun yoksa salya mı akıtıyorsun?

BUTİK SAHİBİ NOÉMIE, Lee'yi bir daha asla göremeyeceğini sandığı, uzun zamandır kayıp kızı gibi karşıladı. Haykırışlar, kucaklaşmalar, iki yanağa öpücükler... Gerçek öpücükler, dudaklarını büzüp havayı öpmek değil. İki kadın benim için çok hızlı olan Fransızca konuşurken ben kenarda durdum. Yerel halkla konuşurken kendimi idare edebiliyordum, ama bu kadar heyecanlı bir konuşma benim dil becerilerimin çok ötesindeydi.

Kavga yatışana kadar bekledim, sonra kendimi Lee'nin arkadaşı olarak tanıttım. *Arkadaş* kelimesinin boğazımda takılmaması beni şaşırttı. Lee, ölene kadar en iyi arkadaşı olacağımı söylediğinde, buraya gelirken nasıl sakın kalabildiğimi hiç bilmiyordum. Onun lanet olası arkadaşı olmak istemiyordum, kahretsin. Onun başka bir erkeğe, benimle birlikte geldiğini söylemesini istemiyordum. Ben diğer erkek *olmak* istiyordum. Tek erkek. *Onun* erkeği. Paket.

Bu asla olmayacaktı.

"Yani erkek bakış açısını sunmak için buradasın, öyle mi?"

"Öyle görünüyor." Lee'nin şakacı gülümsemesini yakaladım ve gözlerimi kısarak baktım. "Lee beni buna zorladı diyelim."

"Ne saçmalık," diye bağırdı Lee. "Arabaya binmek için sabırsızlanıyordun."

Bir kaşımı kaldırdım. "Anılar farklı olabilir. Öyle bırakalım." Lee'nin sırtışı genişledi. Beni kızdırmayı seviyordu. Bunun için yaşıyordu.

Ben onun için yaşıyordum.

"Başlayalım mı?" diye sordu Noémie. "Güzel bir kız için güzel elbiselerim var."

Lee'yi kolundan tuttu ve iki kadın arka tarafa kayboldu. Mağazada dolaştım, bu otuz saniyeden az sürdü, bir şişe su aldım, sonra mor deri koltuğa oturdum ve bekledim.

On dakika sonra Lee perde kapının arkasından çıktı. Yemin ederim, dilimi yutmak üzereydim.

"Ee, ne dersin? Düğün öncesi gece için uygun olur diye düşündüm."

Tanrım, yardım et.

Konuşma yeteneğim kayboldu. Lee, şişe yeşili kadife bir elbise giyyordu, bol kollu ve göğüslerini ortaya çıkaran bir yakası vardı, ağzımın suyu aktı. Belden sıkılaştırılmış elbise, bir tarafında mükemmel tonlu bacağı gösteren bir yırtmaçla yere kadar uzanıyordu. Döndü ve bana arka görünüşünü gösterdi.

Siktir.

Kıçını ısırmak istedim. Yetişkin erkeklerin, içindeki düzgün vücuda dokunmak için sahip oldukları her şeyi satacakları türden bir elbiseydi.

Ağzımı açtım. Tekrar kapattım. Açtım. Hiçbir şey çıkmadı.

Konuş lanet olası. Bir şey söyle. Herhangi bir şey.

"Bu... şey... güzel." *Ondan başka*

her şey. Tanrım. "Yani... evet,

güzel."

Biri dilimi kesmiş.

"Güzel mi?" Lee kaşlarını kaldırdı.

"Hayır. Güzel demek istemedim. Demek istediğim... harika. Muhteşem." Yutkundum. "Muhteşem görünüyorsun, Lee."

Ellerini kalçalarının üzerinde gezdirdi. Şanslı eller.

"Kingcaid, şunu söylemeliyim ki, sahte erkek arkadaş rolünü mükemmel oynuyorsun, ama bu sadece ikimizin arasında. Henüz abartmana gerek yok."

"Ben pratik yapıyorum."

Pratik yapmıyordum. Salya akıtıyordum.

"Yani bu yeterli mi? Aptalca prova yemeği için? Yani, kim gerçek düğünden önceki gece prova yemeği verir ki? Neyi prova ediyoruz?"

"Damadı öldürmemek için mi? Ama evet. İşe yarayacak. Benedict dilini yutabilir."

Tanrı biliyor ki, ben neredeyse yutuyordum.

"İyi. Umarım o piç kurusu dilini yutar."

Topuklarını döndü ve yine ortadan kayboldu. Nefesimi bıraktım.

Kendine gel.

Bunu gerçekten yapmak zorunda kalacağımız zaman için hazırlık yapıyormuş gibi davranmak bir şeydi. Ama Lee'nin radarları oldukça iyiydi. Dikkatli olmazsam, gerçeği anlayabilir ve o zaman ben ne yapardım?

Sıçmış olurdum.

Bir sonraki kıyafeti, acı verici sertleşmemi önledi, ama yine de çok seksi görünüyordu. Dar kot pantolonun beline kadar uzanan daracık açık mavi bir gömlek ve jet siyahı, "beni becer" botları.

"Bu kıyafet ne için?"

"Seyahat için. İyi görünmek istiyorum, ama çok çaba sarf etmiş gibi görünmeden. Rahat."

Ona başparmağımı kaldırdım. "Harika."

Çantasında telefonu titredi. Geldiğimizde astığı ceket askısına çenesiyle işaret etti. "Kim olduğunu bakar mısın? Kulüpte bir sorun varsa diye."

Gülümsedim. "Kulüpte bir sorun olursa, sanırım... *sanırım*... beni ararlar. Bilirsin. Patronu."

Şakağını orta parmağıyla kaşdı. Ben de gülerek bileğimi salladım. "Sıradaki. Sen yokken her türlü sorunu ben hallederim."

O, kaybolmadan önce, bana o daracık kot pantolonun içindeki muhteşem kalçalarını göstererek hızla döndü. Gereğinden çok daha uzun süre boşluğa baktım, görüntü çok canlıydı ve bu yüzden birkaç saniye hayal kurmaya değerdi.

Ayağa kalkarak, çantasının fermuarını açtım. Bir erkek için en tuhaf şey, bir kadının çantasını karıştırmasını istemesidir. Her türlü şeyle karşılaşabilirsiniz. Benim kişisel kabusum mu? Bir paket tampon alıp, ellerimin kontrolünü kaybedip, her yere saçmak, sonra da ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp onları toplamak zorunda kalmak.

Şanslıydım ki, çok az karıştırarak telefonunu buldum ve tampon falan yoktu. Ekranı dokunarak uyandırdım. Telefon kilitliydi ama bildirimler açıktı ve ekranda Fenella'dan gelen bir mesaj parlıyordu.

Ne istiyordu ki?

Lee'nin telefonunun şifresini bilseydim, o lanet mesajı silerdi. Ama o zaman ona neden bunu yaptığımı açıklamak zorunda kalırdım, yani ne anlamı vardı ki?

Lanet olsun.

Lee, Bridezilla'nın mesajlarında ne istediği belli olmayan şeylerle ortaya çıkmadan önce bile bu düğünle ilgili her türlü kötü duyguyu yaşıyordu.

Üçüncü kez arkadan çıktı ve üzerinde... bir bornoz vardı. Parmağımı dudaklarıma dokundurarak, onu baştan aşağı süzdüm ve acele etmedim. Şekilsiz bir bornozla bile hala muhteşem görünüyordu. Ama

bunu ona söyleyemezdım. Bu yüzden onun beklediği gibi tepki verdim. Alaycı bir yorumla.

"Bu senin istediğin görünüm olduğundan emin değilim."

Düşüncelerimin... küçük bir çekişle gittiğini bilmesine gerek yoktu. Hızlı bir çekişle kirli bir fanteziyi gerçekleştirebilirdim.

Gözleri geriye devrildi. "Sen tam bir pisliksin. Elbise biraz uzun olduğu için Noémie hemen iğneliyor. Mesaj kimden geldi?"

Yüzümü buruşturdum. "Bridezilla."

Bir an kafası karışan kız burnunu kırtırdı. "Bri... Fenella mı?" "Aynı kişi."

"Ne istiyor bu kadın?"

Ellerini beline koydu. Bornoz hafifçe açıldı ve kremsi bir göğsünü görebildim. Bir inilti yuttum ve ellerimle kasıklarımı kapattım. Kot pantolonlar eşofmanlar gibi şişmezdi, bu bir yandan rahatlatıcıydı, ama diğer yandan, lanet olsun, ereksiyonlar ve kot pantolonlar tamamen uyumsuzdu.

Moda endüstrisinden biri bu sorunu çözmeliydi. Bu sorunu çözerse, lanet olası bir servet kazanırdı.

Telefonunu uzattım. "Kilitli. Kilitli olmasaydı bakmazdım." Yalanlar dilimden ne kadar kolay çıkıyordu. "Bildirimlerde onun adı görünüyordu. Hepsi bu."

Telefonu benden aldı. Birkaç saniye bekledim.

"Ne yazıyor?"

"Yüzsüz inek." Lee'nin gözleri benden ekrana, sonra tekrar bana kaydı. "Benim terk edilmenin utancını geride bırakıp düğüne gelmemi 'çok sevindiğini, canım' diyor. Küsmediğine sevindiğini söylüyor. Oh, ve ayrılırken 'en iyi kadın kazandı' diye bir mesaj atmış, aptal bir sırtan emojiyle." Lee burnunu çekti. "En iyi kadınmış, hadi oradan."

Ben de aynı fikirdeydim. En iyi kadın tam önümde duruyordu. Hiç tartışmaya gerek yoktu.

Lanet olası Fenella.

Lee'nin rahat ve neşeli hali, o kadının acımasızlığı karşısında yok oldu. Bu kibirli İngiliz "züppelerin" onu etkilemesine izin vermesinden nefret ediyordum. Dikkatli olsalar iyi olur, çünkü Lee'nin o düğünden sadece üstünlükle çıkmasını değil, Benedict'in de en inanılmaz kadını elinden kaçırdığı günü pişman olmasını sağlayacaktım.

Lee telefonunu kanepeye attı. Ayağa kalktım ve kollarımı uzattım.

"Buraya gel."

Sadece bir saniye tereddüt etti, sonra kollarını belime doladı. "Onlardan nefret ediyorum."

"Her şey yoluna girecek. İkinize de senin daha iyi bir insan olduğunu göstereceğiz."

Saçlarını okşadım, burnumu ipeksi tellere gömdüm. Bu samimiyeti fark edeceğini sanmıyordum, ama fark ederse, ona bunun daha çok pratik olduğunu söyledim.

Keşke benim olsaydı.

Böyle iyi bir kadını hak ettiğimi dilerdim.

Gerçekleşmeyecek birçok şey diledim, ama bu beni fantezilerimde boğulmaktan alıkoymadı.

Burnunu çekerek bana daha sıkı sarıldı. "Belki de gitmemeliyim."

Göğsüme soğukluk çöktü. Yine mi? Her seferinde sorun çözüldü sandığımda, bir şey çıkıp rüyamı elimden alıyordu. Bu, ömür boyu süren özlemi gidermek için anılar yaratmak için tek ve tek şansımıydı. Fenella'nın tek bir mesajının, Lee'nin benimmiş gibi davranma şansımı mahvetmesine izin veremezdim, onun da hak ettiği sonuca ulaşma şansını mahvetmesine izin veremezdim.

Geriye yaslandım ve parmağımı Lee'nin çenesinin altına koydum. "Ve onun yaptıklarından hala incindiğini mi söyleyeceksin? Hayır, bebeğim. Yapman gereken bu değil. Yapman gereken, başını dik tutarak, lanet olası bir kraliçe gibi oraya girmek ve o piçe, şanslı olanın sen olduğunu göstermek. Onun siyasi hırsları yüzünden sahip olduğu şeyin değerini anlayamayacak kadar kör olduğunu ve bundan memnun olduğunu göster. Yapman gereken bu."

Onu bırakıp telefonunu aldım ve ona uzattım. "Mesajına cevap yaz."

"Ne diyeyim?"

"Onun özel gününü paylaşmaktan mutluluk duyduğunu söyle. Sabırsızlıkla beklediğini söyle."

"Ne, alaycı bir şey yazmayacak mıyım?"

Gülümsedim. "Hiç. Güven bana, bu onu, sen tuzağa düşersen çok daha fazla kızdıracaktır. Çünkü mesajı bu yüzden gönderdi. Seni bir cevap vermeye kıskırtmak için. Ona bu zevki yaşatma. Daha olgun davran. Bu oyunu böyle kazanırsın."

"Sanki bu konuda tecrüben varmış gibi konuşuyorsun, Kingcaid."

Gülerek cevap verdim. "Bu iş gibidir. Toplantı odasındaki masanın diğer tarafında oturan kişinin senin niyetini asla anlamasına izin verme. Tatlı bir gülümsemeyle

ve en beklemedikleri anda kazanan eli oynarsın." Eğilip alnına bir öpücük kondurdum. "Mesajı gönder."

Dudaklarını birbirine sürttü, sonra telefonuna bir mesaj yazdı. "Tamam. Ona en iyi kadının kim olduğunu göstereceğim."

"Aferin kızıma."

Keşke öyle olsaydı.

"Tamam. Hazır ol, Kingcaid, çünkü o pisliğe neyi elinden kaçırdığını göstereceğim."

O zaten beni hayrete düşürmüştü ve patlamanın eşiğinde olan tek şey bu değildi.

Beş dakika boyunca bilançoları ve babamın beş yıllık iş planını hayal ederek kendimi biraz kontrol altına aldım. Ta ki Lee, bir tarafında ve belinde firfırları olan, kolsuz, tek omuzlu, yere kadar uzanan mor bir elbiseyle yeniden ortaya çıkana kadar.

Ama elbisenin şaşırtıcı kısmı bu değildi. Hayır, şaşırtıcı kısmı, elbisenin uyluk ortasından neredeyse kalçasına kadar kesik olması ve bacaklarını günlerce sergilemesi idi.

Günlerce, günlerce, günlerce.

Bronzlaşmış. Düzgün.

Muhteşem.

Yani, Lee'nin mankenlik günlerinden kalma fotoğraflarına bakmıştım. Tabii ki bakmıştım. Bir kadına aşık olan hangi erkek, bulabildiği her parçayı toplamaz ki? Ama bu... gerçekte... orgazm uyandırıcıydı. Kot pantolonumun içinde boşalmaya çok yakındım.

En son kontrolsüz bir orgazm yaşadığımda, on altıncı yaş günümünden birkaç gün önceydi. Bayan Bennington, yedek öğretmen. Yeni mezun. Yirmili yaşların başında. Marilyn Monroe'yu örnek aldığını düşündüğüm sarışın bir bomba. Sınıfımıza, dolgun göğüslerine yapışan beyaz bir bluz ve kalem etekle gelmişti. Kızının o eteği doldurma şekli... Penisi olan her öğrenci pantolonuna boşaldı. Boşalmadığını söyleyenler ya eşcinseldi ya da yalancıydı.

"Düğün günü. Düşünceleriniz?"

Düşünceler mi?

Düşüncelerim kamuoyuna açık *değildi*. Düşüncelerim, o elbisenin önünü yırtıp onu duvara dayamak, o lezzetli bacaklarını belime dolaması ve benim ait olduğum yere, evime götürmekti.

Ama oraya ait değildim. *Asla* oraya ait olamazdım. Ve bir şekilde bu gerçeği kabullenmek zorundaydım.

"Bana öyle bakma."

Konuşma yeteneğimi yeniden keşfettim. "Nasıl?"

Tanrım. Sesim günde kırk sigara içen bir adamınki gibi kısılmıştı. Daha önce tahrik olduğumu bilmiyorsa, şimdi kesinlikle bilirdi.

"Elbisemi yırtmak istiyormuşsun gibi. Yine pratik mi yapıyorsun? Çünkü eğer öyleyse, vay be Kingcaid, Spielberg'i arayıp bir sonraki filminde seni oynatmasını istemelisin."

"Çalışmak mı?" Gözlerimi kırptım. "Evet, tabii. Çalışıyorum. Seni ikna ettiğime sevindim."

"İyi misin?" Bana dikkatle baktı. "Yanakların kızarmış."

"Öyle mi? Sanırım burası biraz sıcak." Elimi yüzümün önünde salladım. *Sıcak* demek yetmezdi. Pantolonumun içinde bir fırın vardı.

"Kadon."

Gözlerimi ona çevirdim... ve aramızda bir şey geçtiğine yemin edebilirdim. Bir kıvılcım... arzu.

Hayır.

Hayal etmiştim.

Lee beni severdi, ama en iyi arkadaşı olarak, sevgilisi olarak değil. Bir gecelik ilişki olarak bile değil.

"Kadon," diye tekrarladı.

"Ne?"

Tanrı beni kendimden kurtarmaya karar vermiş miydi, yoksa Lucifer benimle dalga mı geçiyordu, Noémie arka odadan çıktı, dişleri arasında iğneler ve elinde bir rulo bant vardı. Havada dolaşan cinsel gerilimin farkında değildi - en azından odanın benim tarafımdan - Lee'nin ayaklarının dibine çöktü.

Lee ve ben bir anı paylaşmışsak, bu ne anlama geliyordu? Bana farklı bir gözle bakmaya mı başlamıştı? Ya da, daha olası olanı, gerçek *olanı* değil, gerçek olmasını istediğim şeyi mi görüyordum?

"Beş dakika daha, chérie, sonra biteriz."

Ben çoktan bitmiştim. Kasıklarımındaki ateşle tamamen bitmiştim.

Bölüm 7

Kadon

Teşekkürler, Fransız hava trafik kontrolörleri.

"Buna inanmayacaksın."

Lee'nin yanından geçip Dash'e geniş bir mesafe bıraktım. Çoğu zaman bana tahammül ediyordu, ama sanki annesini birkaç günlüğüne benden çaldığını biliyormuş gibiydi. Bu dar gözlü bakışı daha önce de görmüştüm. "Dikkat et, çünkü uyurken boğazını keseceğim" diyordu.

Eğer bu küçük pisliğin başparmağı çıkarsa, benim sonum gelmiş demektir.

"Neye inanmayacağım?" Beni mutfağa kadar takip etti. "Çay yaptım."

Lee ile tanışmadan önce, İngilizlerin çaya olan takıntısını anlayamıyordum. Şimdi ise kahveden çok çayı tercih ediyorum. Eğer İç Güvenlik Bakanlığı bunu öğrenirse, Amerika'ya dönmemi yasaklar.

"Teşekkürler." Bana uzattığı fincanı aldım. Üstüne üfleyerek bir yudum aldım. "Fransızlar, eşsiz Fransız bilgeliğiyle, üç günlük bir hava trafik kontrol grevi yapmaya karar verdiler. Bu da, planladığımız gibi Heathrow'a uçamayacağımız anlamına geliyor."

"Dalga geçiyorsun." Lee derin bir nefes aldı. "Şimdi ne yapacağız?"

"Babamı aradım ve şirket jetinin boş olup olmadığını sordum. Boş değil. Tek seçeneğimiz Eurostar. Paris'e arabayla gidip oradan trene binmemiz gerekecek." Küfrettim. "Amerika'da böyle bir şeye asla katlanmazdık."

Bana bir tabak kurabiye uzattı. "Şok edici bir haber için hazır ol.

Fransızlar Amerikalılar gibi değildir. Grev yapmayı severler. Bu onların yaşam tarzıdır." Onun alaycı sözlerine gülümsedim ve bir kurabiye ikiye böldüm.

"Paris'e arabayla dokuz saatlik yol var, bu yüzden yarın yola çıkıp tren istasyonuna yakın bir yerde geceleyip perşembe günü Eurostar ile Londra'ya gitmeyi öneriyorum. Oradan başka bir araba tutup Berkshire'a gidebiliriz."

"Ne kadar zahmetli. Sanırım evren bana bu lanet düğüne gitmememi söylüyor."

"Sen de benim kadar bu saçmalığa inanmıyorsun."

"Doğru. Oh, onlara seçtiğim düğün hediyesini göstermek istemiştim. Henüz paketlemedim." Kıkırdadı. "Orada bekle."

Yukarı koştu. Birkaç dakika sonra, elinde büyük bir kutu ile geri döndü ve onu mutfak tezgahına koydu. Yanındaki resmi kontrol ettim ve güldüm. Lee, gördüğüm en gösterişli meyve kasesi satın almıştı. Kırmızı, mavi ve yeşil renklerden oluşan taraklı desenli bu kase, Maud teyzenin dört nesil daha genç yeğenine alacağı türden bir hediye idi.

Ya da Lee'nin durumunda olduğu gibi, bir

"siktir git" hediyesiydi. "Harika bir fikir."

"Değil mi?" Bana kötücül bir gülümseme attı. "Geçen gün bir hayır dükkanından aldım. Bana hizmet eden bayan, birkaç ay önce zeki bir herifin bağışladığından beri kimse ilgilenmediğini söyledi."

"Şok oldum. Bu iğrenç." "Hedef kitle gibi."

Gülerek, "İşte bu ruh. Önümüzdeki birkaç gün bunu unutma, o zaman her şey yolunda gider." dedim.

Lee'yi eşyalarını toplamaya bırakıp Dash'in kötü bakışlarını görmezden gelerek, seyahat hazırlıklarını yapmak için evime döndüm. Uçakla gitmek çok daha kolay ve hızlı olurdu. Toulon Hyères Havalimanı'ndan Heathrow'a direkt uçuş sadece birkaç saat sürüyordu. Yeni seyahat planımız ise iki gün sürecekti.

Ancak grev bana beklenmedik bir bonus sağlamıştı. Bu, Lee ile ekstra zaman geçirebileceğim anlamına geliyordu. Bu, kötü ruh halimi değiştirmezse, hiçbir şey değiştirmezdi.

Ayrıca, sevdiğim kadınla birlikte aşk şehri Paris'te bir gece kalabilecektim. O bunun farkında olmayabilirdi, ama ben farkındaydım. Seine Nehri kıyısında yürürken elini tutabilir ve bunu ana etkinlik için bir prova olarak gösterebilirdim.

Teşekkürler, Fransız hava trafik kontrolörleri.

Gerekli düzenlemeleri yaptım ve onay e-postalarının gelmesini bekledim. Birkaç saniye sonra e-postalar geldi. E-posta programını kapatıp ofis dışında olduğumu belirten otomatik yanıtı ayarlamak üzereydim ki başka bir e-posta geldi.

Midem ağzıma geldi, göğsümde bir karıncalanma hissettim. Derin bir nefes aldım.

Aman Tanrım.

Sonra konu başlığını okudum.

Güncelleme.

Tanrım.

Dizlerim neredeyse tutunamadı. Rahatlamalı mıyım yoksa umutsuzluğa kapılmalı mıyım emin değildim. Muhtemelen ikisinden de biraz. Kabuslar çok sıklaşmaya başladığında, bir yıl kadar önce tuttuğum araştırmacı Joseph, yeni bir gelişme olmadığında konu başlığına her zaman "Güncelleme" yazardı. Başka biri olsaydı, alaycı davranmaya çalıştığını düşünürdüm, ama Joseph Saunders tanıdığım en ciddi adamdı. Kuzenim Johannes'i onun yanında stand-up komedyeni gibi gösterirdi.

E-postayı açıp okudum, hiçbir şeyi kaçırmamak ve bağlamı karıştırmamak için her kelimeyi tek tek sindirdim. Disleksi berbat bir şeydi, ama hepimiz elimizdeki kartlarla oynuyorduk.

Tahmin ettiğim gibi, İsviçre'de birlikte okuduğum Samuel Collins'in nerede olduğu hakkında hiçbir haber yoktu. Disleksi sorunum nedeniyle, babam okulda geri kaldığım dersleri telafi etmem için beni oraya göndermişti.

Samuel'i bulmak için babamdan yardım istemeyi ilk kez düşünmüyordum, ama o lanet okulda olanları tekrar gündeme getirmek aileme haksızlık olurdu. Onlarla o dönemi tekrar yaşamayı reddettim, özellikle de babam beni bir çıkmazdan kurtarmak için itibarını tehlikeye atmışken.

Hayır, çukur değil.

Lanet olası bir uçurum. Bir kanyon.

Dünyanın merkezine ulaşacak kadar derin bir kuyu.

İsviçreliiler sır saklamakta ustaydılar, ama bir yıl önce, on yedi yaşımdan beri bununla yaşadıktan sonra, Samuel'i bulana kadar asla huzur bulamayacağımı kabul etmiştim. O çocuğu bulmak ve iyi olduğundan emin olmak ne kadar sürerse sürsün, benim yaptıklarım rağmen, dolu dolu ve verimli bir hayat sürmeye devam etmiş olsa bile, bunu yapmak zorundaydım.

Joseph'e cevap vererek, aramaya devam etmesini ve bütçesinin sınırsız olduğunu yineledim. İhtiyacı olan her türlü kaynağı kullanabilirdi. Tek yapması gereken sormaktı.

Çarşamba günü hava açık ve güneşliydi, ancak hava tahminleri Lyon'un kuzeyinde yağmur beklendiğini söylüyordu. Aston'umu kullanmak yerine bir araba kiralamıştım. Böylelikle, onu Saint Tropez'e nasıl geri götüreceğimi düşünmek zorunda kalmayacaktım. Grev Pazar günü sona erecekti, bu yüzden aynı yolculuğu ters yönde yapmak yerine uçakla eve dönmek mantıklı geliyordu. Ancak Paris'te işler nasıl gelişir, ona göre fikrimi değiştirebilirdim.

Bavulumu bagaja koydum ve Lee'nin eşyaları için yer ayırdım. Beş gün için değil de bir ay için valiz hazırlamadığı sürece yerimiz yeterli olmalıydı. Öyle yapacağını sanmıyordum. Eski bir manken olan Lee, en azından benim tanıdığım kadınlar arasında, en az eşya alan annemden sonra en az eşya alan kadındı. Her zaman, pasaportu ve kredi kartı olduğu sürece unuttuğu her şeyi satın alabileceğine inanırdı.

Ben evinin önüne geldiğimde Lee çoktan dışarı çıkmıştı. Ayaklarının yanında bir valiz duruyordu. Yanında gümüş ve altın rengi kağıda sarılmış çirkin bir meyve kasesi vardı ve birkaç hafta önce Boutique Noémie'den aldığı couture elbiseler koluna asılı giysi torbalarının içindeydi. O bana doğru yürürken ben arabadan atladım.

"Ver bana valizini." O reddetmeden önce valizi elinden aldım. "Elbiseleri sürücü koltuğunun arkasındaki kancaya asabilirsin."

"Aston yok mu?"

"Grev biterse uçakla döneceğimizi düşündüm, o yüzden araba kiraladım."

"Ah. Mantıklı."

Giysilerini astı ve yolcu koltuğuna oturdu. Ben de yanına oturduğumda gözlerimi kısarak baktım. "Neden suratın asık? Hâlâ düğün için endişeli misin?"

"Hayır. Dash yüzünden. Bu sabah Audrey'in onu almaya gelmesi için onu taşıma çantasına koyduğumda bana öyle bir bakış attı. Bilirsin işte. *'Bana bunu nasıl yaparsın?'* bakışı."

"O manipülatif küçük bir pislik. Sonunda şımarık bir çocuk olacak ve sana geri döndüğünde aynı muameleyi bekleyecek."

"Evet." Dudaklarını ısırды ve tişörtünün eteğiyle oynadı. "O iyi olacak, değil mi?"

"İyi olacak. Audrey'i bilirsin. Muhtemelen ona havyar ve soyulmuş üzümler yedirir."

Lee güldü.

"Ve istediğin gibi sana fotoğraflarını gönderecek."

"Doğru." Gözleri parladı. "Haklısın. Tamam, hadi yola çıkalım."

A7 otoyolunda iyi zaman geçirdik, sadece Lyon'un birkaç kilometre güneyindeki yol çalışmalarında on beş dakika bekledik. Bir bistroda öğle yemeği için mola verdikten sonra kuzeye, Paris'e doğru yola devam ettik. Yolculuğu eğlenceli hale getirmek için araba oyunları oynadık ve Lee, bacaklarımın ve sırtımın dinlenmesi için sürüşü devraldı.

Paris'teki en sevdiğim otellerden biri olan Le Meurice'de bir süit rezervasyonu yapmıştım. Otelin girişine geldiğimde bir vale hemen yanıma geldi. Böyle seçkin bir otelden bekleneceği gibi, Lee ve ben arabadan inmeden bellboy bagajlarımızı bagajdan çıkarmıştı.

Check-in işlemi iki dakikadan az sürdü ve süite vardığımızda bagajlarımız çoktan oradaydı.

Lee geniş oturma odasını geçip balkona açılan Fransız kapıları açarken ona "Hangi yatak odasını istersin?" diye sordum. "Üç tane var, istediğini seç."

Omzunun üzerinden arkasına baktı. "Üç mü?"

Omuz silktim. "Ne diyebilirim ki? Buradan manzara çok güzel."

"Ben de. Paris'in ne kadar güzel olduğunu unutmuşum. Uzun zaman oldu." Gözleri parladı. "Ne dediğime dikkat et, Kadon. 'Bir dakika' değil, 'uzun zaman' dedim. Çünkü bu aptalca olurdu."

"Bence bu şakayı çok uzattın."

Bitirmemişti. Önümüzdeki elli yıl boyunca kültürel deyimlerle benimle dalga geçse bile umurunda olmazdı.

"Haklısın. Bana bolca malzeme vermediğin de değil." Kolumu kendimden ona doğru geniş bir hareketle uzattım. "Tencere, çaydanlığı tanıştır." Kıkırdadı ve dışarı çıkarak derin bir nefes aldı. "Ah,

Paris. Aşk şehri."

Ben de ona katıldım. "Buraya... onunla mı geldin?" Bunu sormak bana acı veriyordu, ama eğer öyleyse, burada ne yaptıklarına bağlı olarak, bu akşamki planlarımı değiştirmek zorunda kalabilirdim.

"Hayır. Burası çok turistikmiş."

Aptal.

Paris, hayal gücü sıfır olanlar için fazla turistik bir yerdi. Şehir, her zamanki şüpheliler arasında gizlenmiş, alışılmışın dışında birçok hazineyle doluydu. Bu seyahatte onları görmeye vaktimiz yoktu, ama başka bir sefere geri gelmeyi önermek için zihnimde bir not aldım.

Lee'ye *benim* Paris'imi göstermek isterdim.

Ve bunu yapardım, sadece arkadaş olarak olsa bile.

"Yemekten önce hazırlanmak ister misin?" Saatime baktım. Sürprizim için Seine Nehri'ne gitmemize bir saat vardı.

"İyi olur. Burada mı yemek yiyeceğiz?"

"Hayır."

Başını eğdi. "Dur tahmin edeyim. Hamburgerci? Falafel? Meksika sokak yemeği?"

Burnumu okşadım. "Göreceksin."

"Ama ne giyeceğim?"

Çıplak olman bana uyar.

"Giydiklerin gayet uygun. Kot pantolon. Üstüne bir şey. Hafif bir ceket." Paris, kayıtlara geçen en sıcak Kasım aylarından birini yaşıyordu, bu da benim akşam planlarıma çok uygun düşüyordu.

"Demek haklıydım. Greasy Burgers R Us."

Gülümsedim. "Otuz dakikan var. Çabuk ol. O yatak odasını al." Kanepenin arkasındaki kapıyı işaret ettim. "En iyisi o. Eyfel Kulesi manzarası var."

Hızlıca duş aldım ve kot pantolon ile siyah düğmeli gömlek giydim. Minibardan bir şişe bira alıp, Paris'in gece manzarasını içime çekmek için balkona çıktım.

Göğsüm ağrıyordu, kalbim onu özliyordu. Sahte bir ilişki kurmanın kolay olacağını düşünmüştüm, ama hayal ettiğimden çok daha zor olduğu ortaya çıktı. En büyük kabusum, bir hata yapıp Lee'nin gerçek duygularımı anlamasıydı. Omzuma dokunup beni sevdiğini söylemesi, ama *öyle* değil.

Bu neredeyse imkansız bir çizgiydi. İkimiz dışındaki herkes erkek arkadaş-kız arkadaş ilişkisini kabul etmek zorundaydı, ama ben bu role tamamen kendimi kaptırırsam, bu sahte bir ilişki olmaktan çıkıp gerçek bir ilişkiye dönüşecekti.

Ya bir hata yaparsam? Ya bir anlık zayıflıkta gerçek duygularımı açığa vurursam?

Bu hafta sonu şampanya yok benim için. "Hazır mısın?"

Lee'nin sorusu üzerine, saatime bakarak döndüm. "Üç dakikan var."

O reverans yaptı. "Eski bir model hakkında ne düşünürseniz düşünün, Bay Kingcaid, hazırlanmak için üç saatimi harcamam."

"Bunu bilmek güzel." Yarısi bitmiş biramı bistro masasına koydum ve kolumu uzattım. "Gidelim mi, Bayan Alarie?"

Konsiyerjden sipariş ettiğim araba, otelden çıktığımızda bizi bekliyordu. Paris'te araba kullanmak en iyi koşullarda bile yeterince zordu, bu yüzden arabayı bugün erken saatlerde kiralamıştım.

Lee için kapıyı tuttum, sonra diğer tarafa atladım. Tekne iskelesi yürüme mesafesindeydi, buradan yaklaşık otuz dakika uzaklıkta, ama güneş batarken hava biraz serinlemişti. Lee'nin beni ısınmak için çağırması umurumda değildi, ama bunun nereye varacağından korkuyordum.

Ona her dokunduğumda, belini sararak onu kendime çekmemek, o büyüleyici gözlerine bakmamak ve onu öpmemek için kendimi zor tutmak zorunda kalıyordum. Libidomla sürekli bir savaş içindeydim, ama arkadaşlığımızı sürdürmek istiyorsam, onun kazanmasına izin veremezdim.

Sanki arzularım ayrı bir varlıkmiş gibi. Bazen öyle olmalarını dilerdim, böylece onları otelde bırakıp, en iyi arkadaşımın, kalıcı bir yarı ereksiyon ve o sahte flört önerimi kabul ettiğinden beri midemde yer eden şehvet dalgası gibi yükler olmadan eğlence dolu bir akşam geçirebilirdim.

"Nereye gittiğimizi söylemeyi düşünüyor musun?" diye sordu, araba yumuşak bir şekilde hareket ederek yoğun Paris trafiğine karışırken.

"Hayır."

"Neden?"

"Çünkü yakında öğreneceksin." "Sürprizleri sevmem."

Ona şaşkın ve inanamayan bir bakış attım. "Annaleesa Alarie, az önce bana yalan mı söyledin?" Elimi göğsüme koyup, abartılı bir tepki verdim. "En iyi arkadaşın olan bana bakıp, böyle büyük bir yalan söylediğine inanamıyorum. Umarım kendinden utanıyorsundur."

Dudaklarından kahkahalar döküldü. Onu zaten çok sevdiğim için daha fazla sevebileceğimi sanmıyordum, ama o, benim üzerimde yarattığı etkinin farkında olmasa da, beni yanılttığını kanıtlamaya kararlı gibiydi.

"Tamam. Sürprizleri *severim*, ama aynı zamanda ortalamanın üzerinde bir sabırsızlığım var ve şu anda sabırsızlığım galip geliyor."

"Çok yazık."

Somurtuyormuş gibi yaptı, ama bunu uzun süre sürdüremedi. Modellik yaptığı, ama gerçekten takdir etmek için zaman bulamadığı yerler hakkında sürekli yorumlar yaptı. Lee modellik günlerinden pek bahsetmezdi, ama bahsettiğinde, bana her zaman en yalnız mesleklerden biri gibi gelirdi. Çok seyahat etmişti, ama hiçbir şey görmemişti.

Eğer benim olsaydı, ona dünyayı gösterirdim.

Ama o benim değil. Olmamalı da. Yaptıklarından sonra hayatı yalnız geçirmeyi hak ediyorsun.

Gözlerimi sıkıca kapattım, beynim orada yatan cansız bedenın görüntüsünü ortaya çıkardı, başının altında bir kan gölü yayılıyordu, koyu kahverengi saçlarını yapıştırıyordu.

Gözlerimi açtım, midemde bir kasırğa gibi mide bulantısı hissettim.

Görüntüler eskisi kadar güçlü değildi, ama geldiklerinde mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum. Hiç huzur bulabilecek miydim, yoksa kurtulamadığım suçluluk duygusu hayatımın geri kalanında benimle kalacak mıydı?

O gece kurtardığım çocuğun hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum. Ailesi onu ertesi gün okuldan almıştı ve o zamandan beri ondan haber almamıştım. Babama onu sormuştum, ama bilmediğini söylemişti. Bir süre sonra sormayı bıraktım. Joseph onu bulmalıydı. Bulmak zorundaydı.

Bulmazsa, bundan sonra nereye gideceğimi bilmiyordum. Muhtemelen cehenneme.

Ama zaten cehennemdeydim zaten.

"Çok sessizleştin." Lee küçük parmağını benimkine dokundurdu. "İyi misin?"

"Evet." Zorla parlak bir gülümseme takındım. "İkimiz için de yeterince konuşuyorsun."

Bana surat yaptı. "Ha ha."

Araba yavaşladı ve ben çenemi salladım. "Tamam, sabırsız bayan. Geldik."

Emniyet kemerimi çözdüm ve arabadan indim. O da kaldırıma çıktı ve demirlemiş olan tekneye bakıyordu. "Tekneye mi bineceğiz?"

"Tekne mi? Ağzını yıka. Bu, sanki havada süzölüyormuşsun gibi hissettirecek, 60 fitlik güzel bir tekne. Suyun üzerinden Paris muhteşem görünüyor. Akşamınızı, iyi yemek, aşk için inşa edilmiş bir şehir" — kolumu omzuna dolamayı göze aldım — "ve bir erkeğin isteyebileceği en iyi arkadaşlıkla geçirmekten daha iyi ne olabilir?"

Bana gözlerini kırptı. Ay, tüm parlaklığıyla gözlerinde yansıyor. Dudakları aralandı ve bir an için, parmak uçlarına yükselip beni öpeceğini sandım.

Beni öpmesini, o yumuşak dudakların tadını öğrenmeyi, vücudunun benimkine yapıştığını hissetmeyi arzuladım.

"Neredeyse beni kandıracaktın, Kingcaid." Ardından kaburgalarım bir yumruk attı. "Erkek arkadaş rolünü mükemmel oynuyorsun. Ama burada zahmet etme. Bunu gösteri yapmamız gerektiğinde saklayalım."

Göğsüme bir delik açıp kalbimi söküp, onu tam gövdeli bir Merlot şarabı ile birlikte yutmuş olabilirdi.

"Spielberg, geliyorum." Nasıl normal konuşabildiğimi hiç bilemeyeceğim. Ama o buna inandı ve bana geniş bir gülümseme attı.

"Hadi o zaman, yakışıklı. Bana güzel vakit geçirte."

Asıl trajedi, onun eğlence anlayışı ile benimki arasında büyük bir fark olmasıydı.

Bölüm 8

Leesa

Aklımı kaçıyorum.

KADON KINGCAID bir gün birine iyi bir koca olacaktı. Şefkatli, nazik ve harika bir arkadaşı, modellik ajanslarının ölümüne rekabet edeceği bir yüz ve vücuda sahipti ve tanıdığım en iyi dinleyiciydi. Tecrübelerime göre, erkekler genellikle dikkat süreleri kısa ve sadece kendileri hakkında konuşmak isteyen berbat dinleyicilerdi.

Ayrıca bir kıza iyi vakit geçirebilmeyi de biliyordu. Seine Nehri'nde tekne gezintisi, Paris'e her gittiğimde yapmak istediğim bir şeydi, ama buraya sadece modellik işleri için gelmişim ve bu işler bana kendime ayıracak zaman bırakmıyordu. Ve ona söylediğim gibi, Benedict hiç ziyaret etmekle ilgilenmemişti. O zamanlar ilgisizliği beni hayal kırıklığına uğratmıştı, ama şimdi geriye dönüp baktığımda, onun yerine Kadon ile burada olduğum için mutluydum.

Gemiye binmeden önce, onun beni öpeceğine birkaç pounddan fazla bahse girerdim. Ve en kafa karıştırıcı olan şey... Ben de bunu istiyordum. Kadon'un beni öpmesini *istiyordum*. Kadon. En iyi arkadaşım. Daha önce hiç o şekilde bakmadığım adam. Neyim vardı benim?

Paris'i suçladım. Onun da dediği gibi, burası aşk ve romantizmin şehriydi. Yarın Benedict'le yüzleşip, nazik davranıp, ikimizin de bildiği gibi beni incitmediğini varsaymam gerektiğini bilmek, duygularımı altüst etmişti. Onun bana karşı sahip olduğu gücü nefret ediyordum. Ayrıca, zavallı beynimin gerçek ile sahte olanı karıştırdığına emindim. Pazar günü, tüm bunlar bittiğinde, her şey normale dönecekti. Bundan emindim.

"Yarın için nasıl hissediyorsun?" Kadon şarap kadehimi doldurdu.

"Aklımı okuyabiliyor musun? Ben de tam bunu düşünüyordum." Beyaz masa örtüsüne sekiz rakamları çizdim. "Korkuyorum, ama umarım bu sayede hayatımın o bölümünü sonsuza kadar kapatabilirim. Ve Benedict'i biraz kızdırabilirsem, daha da iyi olur."

"Oh, onu iyice kızdıracağız. Pazar gününe kadar, iğne yastığı üzerinde uyuduğunu sanacak."

Gölerek, "Ne güzel bir düşünce," dedim.

"Güven bana. Benedict gibi erkekleri tanırım. Üstünlüğü elinde olduğunu düşündüğü sürece, kendini beğenmiş bir pislik gibi davranacaktır. Ancak, onu sadece unuttuğunu değil, aynı zamanda başka bir ilişkiye girdiğini fark ettiğinde, bu onu çok rahatsız edecektir."

"En azından ben dokuz ay bekledim. O ise dokuz dakika bile beklemedi."

O güldü. "Ve o kendini mağdur gibi göstermeye çalışırsa, ona bunu söylemelisin. Ki öyle yapacak. Garanti ederim."

"Bunu bilemezsin. Onunla hiç tanışmadın bile."

"Onun nasıl biri olduğunu bilmek için onunla tanışmama gerek yok." Ceketinin cebine uzandı ve masaya yüz euroluk bir banknot attı. "Bahse girerim. Bahse girerim, hafta sonu bitmeden Benedict sana, ayrılmamanızı dilediğini, ancak kariyeri için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yapmak zorunda olduğunu söyleyecek. Hatta daha da ileri gidip, bir ilişki önerdiğini tahmin ediyorum."

"Bunu yapmaz. İmkânı yok."

Kadon parmağıyla banknotu tıklattı. "O zaman parayı masaya koy, Alarie."

Elbette yapmaz... değil mi? Benedict bile o kadar pislik değildi. Yani, evet, Fenella'yla onun babası olduğu için evlendiğini, ona derin bir aşk beslemediğini itiraf etmişti. Ama en azından ondan hoşlanmalıydı. Ve bu hoşlanma aşka dönüşebilirdi.

Fenella benimle birlikteyken onunla yatmamış olsaydı, ona onun nasıl biri olduğunu anlattırdım. Ama bana kalırsa, birbirlerini hak ediyorlardı.

"Bahsi kabul ediyorum." Kadon'un yüz avrosuna kendi yüz avromu da ekledim. Banknotları ikiye katlayıp cüzdanına koydu. Şarap kadehini kaldırarak benim de kadehimi almamı bekledi.

"Oyun başlasın."

Ertesi sabah, güneş Eyfel Kulesi'ni sarı ve altın rengi bir ışıkla kaplarken uyandım. Bu yatak, uyuduğum en rahat yataklardan biri olsa da, pencereden görünen manzara beni yataktan kaldırıp pencereye götürmek için fazlasıyla yeterliydi.

Paris'i çok sevdim. Dün geceden sonra daha da çok sevdim. Şık bir tekneyle Seine Nehri'nden manzarayı seyrederek, muhteşem yemeklerin, kaliteli şarabın ve en iyi arkadaşların tadını çıkardığım o gece, sonsuza kadar hatırlayacağım bir geceydi. Kadon'un o plajı seçmiş olması ve

koşmaya gitmek için o plajı ve o saati seçtiği için ne kadar şanslı olduğumu kaç kez düşündüm. Ama onu her gün görmekten ve plaj kulübünde çalışmaktan ne kadar hoşlansam da, bu benim hayalimdeki kariyer değildi.

Çözmem gereken sorun, hayalimdeki kariyerin ne olduğunu bilmiyor olmamdı. Dünyada *iyi şeyler* yapmak, yıllarca podyumda yürüyüp sayısız fotoğraf çekildikten sonra beynimi kullanmak istiyordum, ama bunun nasıl bir şey olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Ya Paris'e taşınıp sanatçı olursam, Seine Nehri manzaralı küçük bir çatı katında yaşarsam? Hmm. Bu fikrin sorunu, benim çizim yapmayı hiç beceremememdi. Çöp adam bile çizmek benim yeteneklerimin ötesindeydi. Dans da pek iyi değildim, bu yüzden Moulin Rouge'a başvurmak da söz konusu olamazdı.

Duşa girdim ve Boutique Noémie'den seçtiğim ikinci deri gibi oturan kot pantolon ve gömleği giydim. Bacaklarımı uzatan 10 cm topuklu ayakkabılarımı giyip aynaya baktım. *Fena değil, kızım. Hiç fena değil.* Her zamankinden daha fazla makyaj yaptım ve lavanta rengi saçlarımı sırtımda sonsuz dalgalar halinde düşene kadar kıvırdım. Uzun zamandır böyle giyinmemiştim. Kulüpte sadece biraz maskara ve ruj sürer, genellikle saçlarımı müşterilerin içkilerine girmesin diye yüksek at kuyruğu yapardım.

"Siktir git Benedict. Beni değil de siyasi hırslarını seçtiğin günü pişman olacaksın." Boğazımdan bir kıkırdama çıktı. Muhtemelen pişman olmayacaktı, ama öyle düşünmek iyi geliyordu.

Kadon'u büyük yemek masasında oturmuş, bol miktarda kahvaltı yaparken buldum. Erkekler çok şanslıydı. İstediklerini yiyip de kilo almıyorlardı. En azından Kadon'un yaşında değil. Belki yaşlandıkça olurdu. Kadınlar bir hamur işine baksa bile beş kilo alıyordu. Bu günlerde pek umursamıyordum. Ne istersem yiyordum, ama her gün değil. Ama bugün, meyve kasesi olmak zorundaydı. Bu kot pantolon, düğmesini açıp karnımı dışarı çıkarmak zorunda kalırsam en iyi şekilde görünmezdi.

Kadon beni görünce çenesi neredeyse yerinden çıkacaktı. "Siktir, Lee. Sen... Yani..." Düşük bir ıslık çaldı. "Benedict altını ıslatacak."

"İyy. Umarım öyle olmaz."

"Cidden. O kıyafeti aldığında gördüm, ama tanrım, bu sefer abartmışsın."

"Ya büyük oyna ya da eve git, değil mi?" Yanındaki sandalyeyi çekip oturdum. "Bu bir zırh. Hepsi bu. Bunun altında" — yüzümü ve kıyafetimi işaret ettim — "ben berbat durumdayım."

Elimi tuttu, parmaklarını benim parmaklarımın etrafına doladı ve hafifçe sıkı. "Ben yanındayım. Başaracağız. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

"Bacaklarım titriyor. Oraya vardığımızda ne hale geleceğimi Tanrı bilir."

"Kolunu bana dolarsan seni desteklerim. Fiziksel, duygusal, bu hafta sonu atlatmak için neye ihtiyacın olursa, ben senin için buradayım."

Sözleri beni derinden etkiledi. Başımı eğdim ve hafifçe gülümsedim. "Seninle tanıştığım gün büyük ikramiyeyi kazandım." Yüzünde bir şey belirdi, benim yakalayamayacağım kadar geçici bir duygu, sonra arkasını döndü ve çaydanlığı uzattı, bana bir fincan doldurdu ve kendi fincanını da doldurdu.

"Ne yemek istersin? Her ihtimale karşı menüdeki hemen hemen her şeyi sipariş ettim."

"Tamam, Richard Gere." Güldüm. "Gerçi Julia Roberts kadar güzel değilim."

O da başını salladı. "Doğru. Julia bir tilki. O zaman da öyleydi, şimdi de öyle."

Bir kruvasan aldım ve ona fırlattım. "Adi herif."

Elini hızla uzattı ve kruvasanı yakaladı. Masaya pasta kırıntıları yağdı. "Daha hızlı olmalısın Lee. Çocukken beyzbol oynardım."

Onu kızdırmak için bir fırsat gördüm ve kaçırmadım. "İngiltere'de buna rounders deriz ve teneffüslerde at kuyruklu küçük kızlar oynar."

Bana şaşkın şaşkın baktı ve elini göğsüne bastırdı. "Sevgili beyzbolumu aşağılayamazsın."

Omuz silktim, gülümsemem hem masum hem de şeytaniydi. "Sana sadece kültürel farklılıkları öğretiyorum."

"Benim kız arkadaşım olmadığına şanslısın. En sevdiğim sporu aşağıladığın için seni dizimin üstüne yatırırdım."

Karnım altüst oldu, orada çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey ortaya çıktı: arzu. Kendime yalan söyleyip paçayı kurtarabileceğimi düşünseydim bunu inkar ederdim, ama apaçık ortada olan bir şeyi inkar etmenin ne anlamı vardı? *Durumdan ve gerginlikten kaynaklanıyordu. Ve aylardır seks yapmamış olmamdan.* Evet, sebebi buydu. Başka bir şey değildi.

"Lee? İyi misin?"

"Şey..." Kafamı salladım. "Evet, üzgünüm. Bugün kafam çok dağınık. Sürekli başka yerlere gidiyor. Onu bir tasma takmalıyım."

O güldü ve o an geçti. "Ye. Otuz dakika sonra çıkmamız gerekiyor."

Kadon resepsiyona gidip süitten çıkış işlemlerini yaptırıp hesabı öderken ben girişte bekledim. Yarısını benim ödemem konusunda ısrar etmiştim. Bana kırgın bir bakış attı ve ben de teklifimi geri çektim. Dün gece de benim katkıda bulunmama izin vermemişti. Düşündüm de, Eurostar biletlerini o almıştı ve arabayı da o kiralamıştı. Kadon kadar zengin değildim, ama bu gezinin yarısını karşılamaya yetecek kadar param vardı. Daha uygun bir zamanda bu konuyu tekrar gündeme getirecektim.

Eurostar'a hiç binmemiştim ve bagajlarımızı ve iğrenç meyve sepetini teslim ettikten sonra, trenin önündeki birinci sınıf vagonlara doğru platformda yürüdük. Bollinger şampanyası şişesi sallanmış gibi içimde saçma sapan bir heyecan kabardı ve yüzümden aptalca sırıtışımı silemedim.

"Biliyor musun, Fransa ile İngiltere arasındaki tüneller mühendislik mucizesidir."

Kadon güldü. "Mühendislik mucizesi diye bir şey yoktur. Mühendislik kesin bir bilimdir."

"Ne demek istediğimi anlıyorsun. İnanılmaz bir şey. Hepsi bu. Ayı ayrı kazmaya başladıklarını ve ortada buluştuklarını biliyor muydun? Ne kadar şaşırtıcı, değil mi?"

"Bunu bilmiyordum. Çok ilginç."

Sesindeki alaycı tonu fark ettim ve burnumu kırıttırdım. "Ah. Bu adamda alaycılık çok güçlü." Tamam, en iyi Yoda taklidim değildi, ama idare ederdi. Sayılır. Omzuma hafifçe vurdu. "Trene bin, kadın, yoksa bizsiz kalkacak."

Merdivenleri tırmandım ve en üstte durdum. Kadon'a döndüm. "Biraz pratik yapmamız gerektiğini düşünüyordum."

Bu sözler dudaklarımdan çıkar çıkmaz kalbim daha hızlı atmaya başladı. Bu sabahki özlem dolu an ve dün geceki yanlışlıkla neredeyse öpüşmemizden sonra, uykuda olan libidom hızla harekete geçmişti. Kadon'la asla bir şey yapmazdım. Tanrım, hayır. O benim en iyi arkadaşımdı. Ona hiç o gözle bakmamıştım, o da bana bir arkadaştan fazlası olarak bakmamıştı. Ama belki de azgın cinsel dürtülerimi bunun gerçek olduğuna inandırarak *kandırabilirdim*. Yani, bu sahte ilişki olayına uyuyor, değil mi?

"Pratik mi? Neyi pratik yapacağım? Trenin içine düşmeden binmeyi mi?
beni arkamda

izlenimlerin?" Gülümsemesi bir mil genişliğindeydi.

"Biliyor musun Kingcaid, böyle devam edersen sana öğretecek hiçbir şeyim kalmayacak. Hayır, demek istediğim, yolculuk sırasında numara yapmayı çalışmalıyız."

Birkaç kez gözlerini kıptı, sonra dudağına dokundu. "Aklında ne var?"

"Bilmem. El ele tutuşmak. Normalden daha yakın oturmak. Sadece... bilirsin, aşıklar gibi davranmak."

Gözleri yumuşadı. "Bunu yapabilirim." Sesi o kadar kısık çıkmıştı ki, kalabalık tren istasyonunda onu zar zor duyabiliyordum.

"Güzel." Başımı eğdim ve onu beni takip etmesi için işaret ettim. "Hadi o zaman, tren bizsiz gitmeden önce. Tanrım, siz erkekler. Bir de kadınların konuşkan olduğunu söylersiniz."

Kahkahası koltuklarımıza kadar peşimden geldi. Pencere kenarındaki koltuğu aldım. Eğer o koltuğu istiyorsa, benimle güreşmesi gerekecekti. Güreşmek. Tanrım. Klitorisim zonkluyordu. Bu gidişle, trenin raylar üzerinde çıkardığı gürültüden bile orgazm olacaktım. Saint Tropez'e döndüğümüzde, bu lanet kaşıntıyı gidermeme yardım edecek birini bulmam gerekiyordu. Benedict ile seks yaparken pencereler kırılmadı ya da yataklar parçalanmadı. Fena değildi. İdare ederdi. Eski erkek arkadaşlarımdan birkaçı kadar iyi değildi, ama onlar daha çok tek gecelik ilişkilerdi. Modeller en kötü erkek arkadaşlardı. Onlarla banyo için kavga etmek zorundaydınız, kim bunu ister ki?

Ayrıca, tutku zamanla sönerdi. Bunu herkes bilirdi. Önemli olan uzun ömürlülüktü.

Gerçi... düşününce, Benedict ve ben, yatağa ulaşmak bile zor olduğu için kıyafetleri yırtma aşamasını tamamen atlamıştık. Ve yemek masasının omurganıza batması ya da bacaklarınız havada ya da erkeğin boynuna dolanmış olduğu için baldırlarınızda kramp olması umurunuzda olmazdı.

Kadon yanımdaki koltuğa oturdu. Dış uylukları benimkine değdi ve neredeyse trenin tavanına zıplayacaktım.

Tanrı aşkına, Leesa. Sakin ol!

Yanımda bir vibratör getirmeliydim, gerginliğimi azaltacak bir şey. En iyi arkadaşımın bacağına sürünmek, "Gelmiş Geçmiş En Kötü Fikir" yarışmasında birincilik ödülünü kazanırdı. Tabii böyle bir yarışma olsaydı. Olmazdı tabii. Ne saçma bir fikir.

Tamam, kendimi kaybediyorum.

Lanet olası Paris. Şehir seks istiyordu ve ben onu hayal kırıklığına uğrattım. Cezam, kadınlık organımı... herhangi bir şeye sürme isteği oldu. Bir erkeğin penisi olması bile gerekmiyordu.

Yani, penis de iyi olurdu. İyi olmaktan da öte. Başında ön sıvı damlacıkları olan, lezzetli, kalın bir penis. Dostum, eminim yirmi saniyeden az bir sürede boşalırdım.

"Neden yüzün kızardı?"

Kirli düşüncelerimden sıyrıldım ve Kadon'a sanki bana yabancı bir dil konuşmuş gibi baktım. "Ha?"

"Güneş yanığı gibi kızarmışsın, ama Paris'te Kasım ayındayız. Ve koltuğunda kıpır kıpır duruyorsun. Pantolonunda karınca mı var?"

"Hayır, pantolonumda karınca yok." Ya da bir penis. "Ve bu tren çok sıcak." Elimle kendimi yelpazeledim. "Çantanda su var mı?"

Ayağa kalktı ve başımızın üzerindeki bagaj rafına uzandı. Gömleği yukarı kaydı ve bana kaslı vücudunun bir parçasını gösterdi. Klitorisim en az DEFCON 4 seviyesinde heyecanlandı. Belki de trende kahve ve çöreklerin yanında vibratör de satılıyordu.

Beni ilgilendiren Kadon bile değildi. Herhangi bir erkeği kabul ederdim. Tamam, *herhangi bir* erkeği değil. Mesela, karısını bizim karşıımızdaki koltuğa oturtmaya yardım eden seksen yaşındaki adama teklifte bulunmazdım. *Bazı* sınırlarım vardı.

"Buyurun."

Kadon bana bir şişe su uzattı. O zaten gevşetmiş olduğu kapağı açtım ve birkaç yudum aldım. Daha iyi. Şişeyi önümdeki masaya koydum.

"Teşekkürler. İhtiyacım vardı."

Kaşlarını çatarak başını bir yana eğdi. "İyi misin? Biraz tuhaf davranıyorsun."

"Evet, iyiyim. Gerginim, hepsi bu."

Elimi tuttu. "Ben yanıdayım, bebeğim." Diğer eliyle yüzümü okşayarak çenemi kaldırdı, ela gözleri benimkilere dik dik bakıyordu. Konuşma, düşünme, ona bakmaktan başka bir şey yapma yeteneğimi kaybettim. Bakışlarım dudaklarına düştü. Dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi ve dudakları parladı.

Kahretsin, öpülesi dudakları vardı. Altı kalın, üstü biraz daha ince. Daha önce bu kadar ayrıntılı olarak fark etmemiştim, ama sanki...

öpölmek için yaratılmış gibiydi. Ve çenesindeki o gamze. O gamzeye küçük parmağımı sokma isteğı duydum.

"Ah, canlarım, sizler çok tatlısınız."

Gözlerimi Kadon'dan ayırdım ve omzunun üzerinden, kontrolsüz libidomu savunmak için kullandığım yaşlı kadına baktım. Eli boğazına bastırılmıştı ve kırışık yüzünden mavi gözleri parlıyordu.

"Affedersiniz?"

Kadon beni bıraktı ve o da kadını görmek için arkasını döndü.

"Yani, gençlik aşkı. Hatırlıyor musun, Frederick?" Kocasına oldukça sert bir şekilde kaburgalarına vurdu. "Öyle olduğumuz zamanları hatırlıyor musun? Genç, güzel, birbirimizden ellerimizi alamadığımız zamanları?"

Frederick anlaşılmaz bir şekilde homurdandı ve dikkatini pencereye çevirdi. Kadın gözlerini devirdi. "Erkekler. Yaşlandıkça daha huysuz oluyorlar, canım, o yüzden elinden geldiğince bu güzelliğın tadını çıkar."

Kadon tam zamanında kahkahasını bastırdı ve öksürükle kapattı. Ben de "Teşekkürler, öyle yapacağım" dedim.

Vücudunu hareket ettirerek beni görüş alanından korudu ve bir kaşını kaldırdı. "Güzel. Sanırım planımız işe yarayabilir."

Bölüm 9

Kadon

Kadınlar iyi olduklarını söylediklerinde, aslında iyi değillerdir.

LEE'DE BİR GARIPLIK VARDI. Onu hiç bu kadar tuhaf davranırken görmemiştim. Sanki kafamdan havuç çıkıyormuş ya da dişlerimde lahana varmış gibi bana bakıp duruyordu. Ve durmadan kıpır kıpırdı. Tanrım, Londra'ya giden tren yolculuğu boyunca koltuğunda durmadan kıpır kıpırdı. Ona iki kez iyi olup olmadığını sordum ve her seferinde endişemi "İyiyim" diyerek geçiştirdi. Ben bir erkek olabilirim ve "iyi" kelimesini gereğinden fazla kullanıyor olabilirim, ama kadınlarla yeterince tecrübem var ve "iyi" dediklerinde, aslında hiç de iyi olmadıklarını biliyorum.

Sorun düşün olmalıydı. Saint Tropez'den Paris'e giderken yeterince mutluydu, Seine Nehri'nde tekneyle gezerken her zamanki gibiydi. Bu sabah bile olağan dışı bir şey fark etmemiştim.

Sorunlar, bu trene bindiğinde başlamıştı. Sebep bu olmalıydı. Bu, yolculuğun son ayağıydı. Diğer uçta trenden indiğimizde, Londra'da olacaktık ve Benedict ile yüz yüze gelmesine sadece doksan dakika kalmıştı.

"Her şey yoluna girecek, biliyorsun."

Bana cevap vermek için dudaklarını ısırmayı bıraktı. "Biliyorum." "Ciddiyim Lee. Lütfen endişelenme."

"Endişelenmiyorum."

"O zaman sorun ne? 'Hiçbir şey' deme ya da iyi olduğunu söyleme. Saçmalığı bir kilometre öteden kokusundan anlarım."

"Bunun için bir doktora görünmelisin. Burun deliklerinin gece gündüz dışkı kokusuyla dolu olması sağlıklı olamaz." Bana sıırttı, ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı ve soruma cevap vermekten kaçındı.

"Bunu düşüneceğim, ama bana her şeyi anlatabileceğini bilmeni istiyorum."

"Konuşabileceğimi biliyorum." Kafasıyla omzuma hafifçe dokundu. "Ama gerçekten önemli bir şey değil. Dediğim gibi, sinirlerim. Benedict'i görmekten korkuyorum, ama daha da kötüsü, bizim oyunumuzu anlayıp herkesin önünde beni ifşa etmesinden, bunu bana vurmak için bir koz olarak kullanmasından korkuyorum."

"Ah, zavallı Annaleesa. Onu başka biri için terk ettiğim için o kadar kalbi kırılmış ki, düğüne *sahte* bir *erkek arkadaş* getirmiş. Ne kadar zavallı bir kadın. Ben şanslıydım ki kaçabildim." Diye iç geçirdi.

"O bunu anlayamayacak."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü bunu kesinlikle engelleyeceğim." "Nasıl?"

"Henüz bilmiyorum. Bir yolunu bulurum."

Tren sabah saat on bir beş geçe St. Pancras'a girdi. Bagajlarımızı toplarken, Lee'nin düğün hediyesine çenemi salladım. "Hala tek parça."

"Yazık," dedi. "Benedict'in elini keskin bir cam parçasıyla kesmesini izlemek hoşuma giderdi."

Ona göz kırptım. "İşte bu ruh. Hadi, gidelim." "Araba kiralama yeri ne kadar uzak?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Ama araba dışarıda bizi bekliorsa çok sinirleneceğim."

Gülümsedi. "Ah, siz milyarderler. Ne kadar şımarık yaratıklarsınız."

"İnkâr edemem." Onun valizini ve kendiminkini aldım, ona giysi çantalarını ve o berbat meyve kasesi bıraktım. Lee'nin Benedict'e olan küçümsemesini en iyi yansıtan şey, o kaseydi.

Platformda kalabalıklaşan insanları yarararak ilerledik ve şiddetli yağmura çıktık. "Londra'yı sevmemek elde değil." İstasyonun hemen dışındaki bir kanopinin altına sığındım. "Sen burada bekle. Bunları arabaya koyup senin eşyalarını almaya geleceğim."

"Araba nerede?"

Yol kenarına park edilmiş kiraz kırmızısı Ferrari'yi işaret ettim. Lee başını salladı.

"Sessiz bir giriş yapma umudumun tamamen suya düştüğünü söyleyebiliriz."

"Boş ver. Sessiz bir giriş yapmanı istemiyoruz. Bu bir ifade ve biz de onunla bir mesaj veriyoruz. Mesajımız şu: 'Siktir git, Benedict Prick-a-thon.'"

Şık giyimli, şemsiyeyle mücadele eden bir kadın bana bir anahtar takımı uzattı. Ona teşekkür ettim, sonra valizlerimizi bagaja yükledim. Lee için yolcu kapısını açtım. Onun içeri girdiğini gördükten sonra, kaputun etrafından hızla dolaşıp sürücü koltuğuna atladım. Saçlarım kafama yapışmış, su deri koltuklara damlıyordu. Isıtmalı koltukları açtım ve vantilatörü hızlandırdım.

"Al." Lee bana bir mendil uzattı.

Ona "*Ne yapayım bununla?*" bakışı attım. "Bununla ne yapmamı bekliyorsun?"

"Elimde sadece bu var. Al ya da bırak."

"Damlayarak kururum."

"İyi tarafından bak. En azından kurutacak çok fazla saçın yok." Kıkırdadı.

"Sen tam bir komedyensin, Alarie."

"Biliyorsun, Kingcaid."

Ona gülümsedim, ellerimi deri direksiyon simidinde gezdirdim. "Bu araba ne kadar güzel. Eğer beğenirsem, bir tane almam gerekebilir."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." İşaret parmağını dudaklarına dokundurdu. "Ve açıkça söyleyeyim, tüm eğlenceyi sen yaşayacağını sanıyorsan, yanılıyorsun. Yolculuk doksan dakika sürecek, ilk kırk beş dakikayı sen sür, sonraki kırk beş dakikayı ben süreceğim."

"Bu adil değil. Şehri çıkmam gerekiyor. Londra trafiğinde bu güçlü motorun avantajlarından tam olarak yararlanamam."

"O zaman önce benim sürmeme izin vermeliydin." "Tamam." Kapı koluna uzandım.

"Boş ver. Bir taraf seçtin. Artık buna katlanmak zorundasın." Gülümsemesi genişledi.

"Lanet olsun." Direksiyona vurdum. "Beni kandırdın."

"Hayır. Kendini kandırdın. Ve bir an önce gitmeni öneririm. Trafik polisi bize doğru geliyor."

Üniformalı trafik polisi, kararlı adımlarla kaldırımda ilerlerken, ekşi bir ifadeyle dudaklarını büzmüştü. Motoru çalıştırdım, aynaları kontrol ettim ve yola çıktım. Yanından geçerken hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğüne yemin edebilirim.

Bir süredir Londra'ya gitmemiştim. Trafik durumunun düzelmiş olmasını ummuştum, ama aksine daha da kötüleşmişti. Bir mil gitmek otuz dakika sürdü. Lee'ye baktım. "Anlaştığımız şartları yeniden görüşmemiz gerekiyor." O cevap vermeden telefonum çaldı. "Sen cevaplar mısın? Telefonumu arabaya bağlamadım."

Orta konsoldaki telefonuma uzandı. "Blaize arıyor." Kaşlarımı çattım. "Ne istiyor?"

Telefonumu kucağına bırakıp, iki parmağını şakaklarına bastırdı. "Bir saniye bekle. Medyum yeteneklerimi kullanmam lazım." Güldü.

"Bunu nereden bileyim?"

"Retorik bir soruydu." Elimin tersiyle ona hafifçe vurdum. "Benim için cevapla."

"Neyim ben, sekreterin mi?" Telefonu açtı. "Lord Kingcaid'in cep telefonu. Nasıl yardımcı olabilirim?"

Gülmeye başladım, Blaize'in derin bariton sesini duymak için kulaklarımı dikip dinledim. O da gülüyordu, ama ne dediğini anlayamadım.

"Bir saniye." Telefonda bir şey tuşladı. "Tamam, hoparlörde. Lütfen soyunma odası konuşmalarını en aza indirin, Kingcaid kardeşler. Burada bir bayan var."

Blaize daha da güldü. Lee'yi, ona olan takıntımı da dahil olmak üzere, ona anlatmıştım, ancak Lee'yi ailemle tanıştırma fırsatım olmamıştı. Sırrımı saklayacağına güveniyordum. Beni asla böyle bir durumda zor durumda bırakmazdı.

"Naber, kardeşim?"

"Sanırım Londra'dasın."

Öne eğildim ve ön camdan kasvetli gri gökyüzüne baktım. "Beni takip eden bir drone falan mı var?"

"Hayır. Uzun zaman önce sana bir takip cihazı enjekte ettim."

"Senden bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

"Sen gençken bunu yapabilseydim, yapardım. Sana söylememiş olabilir, Leesa, ama o 13 ila 16 yaşları arasında tam bir suçluydu."

"Tamam, tamam. Bütün sırlarımı paylaşma."

Blaize güldü. "Annem düğüne gideceğini söyledi."

"Evet. Lee'nin eski sevgilisi." Ona yan gözle baktım, bir kaşımı sorgulayıcı bir şekilde kaldırdım. Onun, haddimi aştığını düşünmesini istemedim.

"Kardeşin, neredeyse evleneceğim o pisliğe iki parmağımı gösterebilmem için sahte erkek arkadaşım olarak bana eşlik etmeyi kabul etti."

Hattaki sessizlik iki saniyeden az sürdü, ama ben fark ettim. Lee ise farkında değildi.

"Öyle mi? Kardeşim ne harika bir adam."

Evet, onu da fark ettim. Alaycı bir tonla söylenmişti. "Evet, iyi biridir."

"Aha!" Onu işaret ettim. "İşte orada. Amerika'da yaygınlaşmış olsa da, tuhaf bir İngiliz deyim. Ve bu, 'bir dakika' veya 'sıcak bir dakika'dan daha tuhaf."

dakika'dan daha tuhaf."

"Saçmalama," diye karşılık verdi. "Karşılaştırma yapılamaz. İngiltere'de başlamış olabilir, ama tüm dünyada kullanılıyor. 'İyi adam' harika bir deyim. Ve bunun zıttı da var: kötü adam. 'Sıcak dakika'nın zıttı nedir? Soğuk dakika mı? Tabii ki hayır, çünkü bu mantıklı değil."

"Aslında, 'sıcak dakika'nın zıttı 'soğuk dakika'dır. Çok kısa bir süre anlamına gelir."

Lee'nin kaşları havaya kalktı. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır."

"Aman Tanrım."

Güldüm. Blaize bizim ne hakkında konuştuğumuzu hiç anlamazdı, ama önemli değildi. Lee ve ben böyleydi. Çoğu zaman kendi dünyamızda yaşırdık.

"İkiniz de benim burada olduğumu hatırlıyorsunuz, değil mi? Yani, önümüzdeki birkaç saat boyunca bu kadar zeki sohbetlerin üçüncü tekerleği olmak çok hoşuma gitse de, aslında bir neden için aradım."

Lee, "Onu seviyorum" diye

fısıldadı. Ben de, "Ben de"

diye fısıldadım.

"Üzgünüm dostum. Ne istiyordun?"

"Gitmeden önce kahve içmek için vaktin var mı diye merak ettim, ya da belki öğle yemeği?"

Ağzım açık kaldı. "Bekle. Sen de Londra'da mısın?"

"Evet. Sana bunu söylemeye çalışıyordum, ama dürüst olmak gerekirse, sözümü araya sokmak biraz zor. Birkaç günlüğüne iş seyahati için buradayım."

"Buluşmak isterim!" Kardeşlerimi istediğim kadar sık göremiyordum, Nolen Las Vegas'ta, Blaize Miami'de ve ben de okyanus ötesinde Fransa'daydım. "Lee için sorun olmazsa tabii." Ona yan gözle baktım.

"Davet edildiğim sürece sorun yok. Siz ikiniz ıstakoz yerken, ben dondurucu soğukta duvarın üzerinde oturup ıslak sandviç yemeyeceğim."

"Ah. Sadece ben ve Kadon olacağımızı umuyordum, Leesa. Eminim anlarsın. Birbirimizi çok sık görmüyoruz."

Durumu hemen anladım. Blaize kendi başına biraz eğleniyordu. Lee ise onu tanımadığı için sesindeki nüansı anlamadı. Hayal kırıklığına uğradı, omuzları susuz kalmış zambaklar gibi çöktü. Gülümsemesi kayboldu.

"Oh. Anlıyorum. Öyleyse, sanırım ben..."

"Şaka yapıyorum." Blaize güldü. "Şuna bakın bakalım! Kendimi savunabiliyorum."

Lee'nin ağzı açık kaldı. "Sen... sen..."

"Aradığın kelime 'pislik'," dedim. "Merak etme. Onu tutarım, sen de yumruk atabilirsin."

"Muhtemelen bunu hak ediyorum."

"Muhtemelen falan yok. Sizinle nerede buluşalım? St. Pancras'ın yaklaşık bir mil batısında, Euston Road'da Madame Tussauds'un yanındayız, ama trafik çok kötü. Buraya gelmemiz çok uzun sürdü. Bir kaza falan olmalı, çünkü neredeyse hiç ilerleyemiyoruz."

"Bir saniye bekleyin. Yakınlarda bir yer bulacağım." Yaklaşık otuz saniye sessiz kaldı. "Tamam, buldum. George Street'te Crumb adında harika bir küçük bistro var. Londra'ya son geldiğimde bir tedarikçiyi oraya götürmüştüm. Oradan çok uzak değilim. Yirmi dakika içinde orada olurum."

"Umarım bir kırıntıdan fazlasını bulurum," dedi Lee. "Açlıktan ölüyorum."

Blaize güldü. "Kesinlikle kırıntıdan fazlasını alacaksın. Orada görüşürüz." Telefonu kapattı.

"Sesi hoş birine benziyor."

"Harika biri." Araç içi sistemdeki navigasyon panelini açtım ve *Crumb, George Street* yazdım. "İki kardeşim de öyle. Aslında, tüm ailem oldukça özel."

"Şanslısın."

Sesi hüzünlüydü. Elini sıktım. "Beni ilgilendirmez, ama belki de ailenizi aramalısınız."

"Haklısın. Seni ilgilendirmez." Elini benim elimden çekip içini çekti. "Özür dilerim. Bu yersizdi. Ben... onlara kızgınım. Ve hayal kırıklığına uğradım. Hayatımın yirmi yılını modellik yapmaya adadım, ama annem daha fazlasını vermem gerektiğini düşünüyor. Benedict beni terk etmeseydi muhtemelen daha fazlasını verirdim, ama artık o dünyadan çıktığıma göre, Maman'ın açıkça belirttiği gibi 'aceleci' bir karar olsa da doğru kararı verdiğimi biliyorum."

"Senin için en iyisini istiyorlar. Hepsi bu."

"Benim için en iyisinin ne olduğuna karar vermek için en uygun konumda olan ben değil miyim?" Koltuğunda kıpırdanarak, konuşmanın gidişatından rahatsız olmaya başladı.

"Evet. Elbette öylesin. Benim demek istediğim o değil." Elimi sakallarımın üzerinde gezdirdim. "Kızgın olmaya hakkın var. Sadece

pişman olmanı istemiyorum. Birisi ilk adımı atmalı."

"Evet, ve bu kişi onlar olmalı." Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Savunma modu devreye girdi.

Onu kendi haline bıraktım. Lee'nin öfkesi, 32 derece sıcaklıkta bir dondurma kadar sürdü. Tahmin ettiğim gibi, otuz saniye sonra kollarını açtı ve kucağına koydu.

"Bunu düşüneceğim. Tamam mı?"

"Ne karar verirsen ver, benim için sorun yok. Tek istediğim senin mutlu olman."

Gözümün ucuyla onun gülümsemesini yakaladım ve bu gülümseme midemin derinliklerinden parmak uçlarıma kadar beni ısıttı.

"Daha önce de söyledim, ama tekrarlamakta fayda var. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için çok şanslıyım." Ağzı bir anlığına aşağı doğru kıvrıldı. "Hiç arkadaşım olmadı. Gerçekten. Sana bunu hiç söylemiş miydim?"

Navigasyon sisteminin monoton sesi cevabımı kesintiye uğrattı. Euston Road'dan Gloucester Place'e döndüm.

"Benim de senden başka arkadaşım yok. Okul arkadaşlarımla bağlantımı kaybettim ve üniversiteye gitmedim, bu yüzden..." Omuz silktim. Babam, İsviçre'de olanlardan sonra aile işine doğrudan girmemin daha iyi olacağını düşünmüştü ve haklıydı. Özel öğrenme zorluklarım nedeniyle üniversiteyi sevmezdim. Babamı ve amcalarımı altı ay boyunca izleyerek, dört yıllık yüksek öğrenimde öğrenebileceğimden daha fazlasını öğrendim.

"Ama kardeşlerin ve kuzenlerin var. Maman ve Papa'nın daha fazla çocuğu olmasını sık sık dilerdim."

Lee'nin ailesinden nadiren bahsettiği aklıma geldi. Belki de benim ailemden bu kadar çok bahsettiğim için söz alamıyordu. Bu beni berbat bir arkadaş yapıyordu. Onu nazıkçe ikna ederek ailesiyle iletişime geçmesini sağlamalıydım. Cesur bir yüz takınsa da, onları özlediği belliydi.

"Nedenini biliyor musun?"

"Evet. Annem beni doğurduktan sonra komplikasyonlar yaşadı ve doktoru ona başka çocuk yapmamasını tavsiye etti. Sanırım evlat edinebilirlerdi, ama nedense yapmadılar."

"Peki ya modellik? Orada bir sürü arkadaş edinmiş olmalısın."

O güldü. "Ah, sevgili Kadon. Modeller arkadaş değildir. Onlar *rakiptir*. Ve ben diğer çocuklar gibi okula gitmiyordum. Benim özel öğretmenim

benimle birlikte seyahat ediyordu."

Tanrım. Ne kadar yalnız bir hayat yaşamıştı. Bu benim kalbimi kırdı.

"Ne olursa olsun, benden asla kurtulamazsın."

Elini dizime koydu ve neredeyse havaya uçacaktım. Bir şekilde koltuğa tutunmayı başardım. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Keşke elini bacağıma yapıştırsaydı.

"Aynı şekilde."

Bölüm 10

Kadon

Şimdiye kadar aklıma gelen en iyi fikir miydi, yoksa en kötüsü mü?

"FERRARI İLE GELECEĞİNE GÜVENİYORDUM." Blaize öne çıktı ve bana sıkıca sarıldı. "Ne kadar klişesin. O güzel saçların tekrar uzamasına sevindim." Beni bıraktı, saçlarımı karıştırdı ve sonra Lee'ye elini uzattı. "Sen Leesa olmalısın. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de. Senin hakkında çok şey duydum."

"Küçük kardeşimin söylediklerine inanma, tabii övgü dolu sözler değilse, o zaman yüzde yüz doğrudur." Girişi işaret etti. "Bizim için bir masa ayırttım bile. İçeri girip soğuktan kaçalım mı?"

Lee'nin oturmak istediği yeri seçmesini bekledim, sonra onun yanındaki sandalyeye oturdum. Blaize karşıma oturdu, bacak bacak üstüne attı ve menüyü açtı.

"Eğer açsan Leesa, Diablo Burger'ı tavsiye ederim. Tam olarak bir randevu yemeği sayılmaz, ama burada hiçbirimiz burgerin suyu çenemizden akmasından endişelenmek zorunda değiliz." Bana anlamlı bir şekilde baktı. Lee onun bakışının amacını bilmiyordu, ama ben biliyordum.

Onu kasıtlı olarak görmezden geldim. "Sanırım somon alacağım."

"Blaize'in önerisini dinleyip burger yiyeceğim. Ve bir de maden suyu."

Bir erkeği tam da gözlerinin ortasından vurmak diye buna denir. Hamburgerin suyu çenesinden akıyor diye umursamadım. Aksine, tek istediğim onu yalamaktı. Ama Lee'nin seçimi bizim hakkımızda daha çok şey söylüyordu. Biz diye bir şey yoktu. Asla da olmayacaktı. Biz arkadaşlık. Hepsi bu.

Bunu biliyordum. Yine de her seferinde bunun kanıtı ortaya çıktığında, göğsüm biraz daha sıkışıyor, ciğerlerim nefes almakta zorlanıyor ve omuzlarım biraz daha eğiliyordu.

Blaize, etrafta dolaşan bir garsonu çağırdı. "İki Diablo Burger ve somon. Bir maden suyu ve iki kola. Teşekkürler." Menülerimizi topladı ve garsona verdi. "Ee, Leesa, bu düğün ne olacak? İçkisine müşil mi katıp düğün gecesini mahvetmeyi mi planlıyorsun?"

Lee güldü. "Bunu düşünmemiştim, ama harika bir fikir. Aklımda tutacağım." Garsonun suyunu masaya koyması için bir süre bekledi. "Kadon sahte bir çift gibi davranmamızı önerene kadar düğüne gitmeye niyetim yoktu."

Blaize kola bardağını eline aldı, yeşim yeşili gözleri bana bakıyordu. "Öyle mi?"

Sandalyemde kıpırdanmaya başladım. "Evet. Eski sevgilisi tam bir pislik ve Lee'ye ona dersini vermek için seve seve yardım ederim."

"Eminim öyledir," dedi, bir kaşını mükemmel bir şekilde kaldırarak.

Gözlerimi genişlettim ve dudaklarımı düzleştirerek "Kapa çeneni" mesajını verdim. Endişelenecek bir şey yoktu. Gerçekten yoktu. Blaize'i çok iyi tanıdığım için onun gizli mesajını anlıyordum. Leesa, kardeşimle aramızdaki gizli konuşmadan habersiz görünüyordu.

Yemeğimiz geldi ve konuşmamız Blaize'in yönettiği kruvaziyer gemisi işine döndü. Lee, Blaize'in son girişimi hakkında anlattıklarını hayranlıkla dinledi; birkaç ay içinde Kingcaid Cruise Ships, şu anda dünyanın en büyük gemisi olacak yeni bir gemi suya indirecekti. Rakip şirketlerden biri eninde sonunda daha büyük bir gemi inşa edecekti, ama en azından bir süreliğine zirvede biz olacaktık. Blaize yaklaşık beş yıldır bu proje üzerinde çalışıyordu ve ilk seferin yaklaşmasıyla birlikte yüzünde silinmeyen bir gülümseme belirmişti.

"1 Temmuz'da Miami'den yola çıkıyoruz. Sen de gelmelisin. Kardeşimiz Nolen ve eşi Marlowe, ertelenen balayıları için bir hafta boyunca bizimle birlikte seyahat etmeyi planlıyorlar. Bir bebekleri var ve onu o kadar uzun süre yalnız bırakmadan önce biraz büyümesi için beklemek istediler," diye açıkladı Blaize.

"O dönem en yoğun sezon," dedim. "O zamanlar personelimi bırakamam."

"O zamana kadar senin için çalışmıyor olabilirim," dedi Lee, beni derinden yaralayan bir rahatlıkla.

"Öyle mi?" Blaize bacak bacak üstüne attı. "Neden öyle?"

"Hayatımda uzun vadede ne yapmak istediğimden emin değilim. Plaj kulübünde çalışmayı seviyorum, ama bu sadece geçici bir iş olmalıydı. Değil mi, Kadon?"

"Doğru," diye boğuk bir sesle cevap verdim, tek kelime boğazımda takıldı.

"Evet, nereye gideceğimi ve ne yapmak istediğimi belirlediğimde, yoluma devam edeceğim." Dirsekleriyle beni dürttü. "Bunu söylemek için fazla nazik biri, ama

benden kurtulduğuna sevinecek. Çoğu zaman onun başına bela oluyorum."

"Evet. Başımın belası." Zayıf bir gülümsemeyle gülümsedim.

"Phew." Lee ağzını peçeteyle sildi ve peçeteyi tabağının üzerine bıraktı. "O hamburger konusunda şaka yapmıyordun, Blaize." Karnını ovuşturdu. "Somon balığı yemeliydim. Bu kot pantolonlar şişkin karınları barındırmak için yapılmamış." Ayağa kalkarak, sandalyesinin arkasından çantasını aldı. "Bir saniye sürmez."

Gözlerim onu tuvalete kadar takip etti. Blaize'in bakışlarının ısısı cildimi yakıyordu ve ona dönüp baktığımda, o başını salladı.

"Kardeşim, o güzel, akıllı ve eğlenceli, senin için mükemmel birisi. Ama..."

Elimi kaldırdım. "Biliyorum. O farkında değil."

O sandalyesine yaslandı. "Ona hislerini söylemelisin."

"Ne? Hayır," diye kekeledim. "Onun nerede olduğunu biliyorum ve benim olduğum yerde değil. Birine onu sevdiğini söylemek ve onun sana aynı şeyi söylememesi ne kadar acı verici, biliyor musun?"

"Hayır. Sen yaşadın mı?"

"Hayır. Ama ne kadar acı verici olduğunu çok iyi tahmin edebiliyorum." Kapalı tuvalet kapısına baktım. Lee'den iz yoktu. "Onun dostluğunu kaybetmek istemiyorum. Onu hayatımda tutabilmemin tek yolu arkadaş olarak kalmaksa, öyle olsun."

Gülümsemesi alaycıydı. "Kolay olamaz."

"Yüzyılın en hafif tabiri."

"Neden bu kadar etkilenmiş olduğunu anlayabiliyorum. O bir bomba, ve sadece görünüşünden bahsetmiyorum."

"Bana bilmediğim bir şey söyle."

Dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerine dayadı. "İncinmeni istemiyorum. Sen daha fazlasını hak ediyorsun."

Ben burnumdan soludum. "İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz."

Ne demek istediğimi anladı ve başını salladı. "Hayır, Kadon. Doğru olmadığını düşünüyorsun, ama yanılıyorsun. Olan oldu. Hiçbirimiz geçmişi değiştiremeyiz, ama Tanrı biliyor ki, mümkün olsaydı, bunun için ne gerekiyorsa yapardım. Unutmalısın kardeşim. Yeterince acı çektin."

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi? O çocuğun ailesi de seninle aynı fikirde olur mu sence?"

Blaize dudaklarını büzdü ve yavaşça nefes verdi. "Bu bir kazaydı."

"Sorumlusu benim."

Burun delikleri genişledi ve ağzını açarak dokuz yıldan fazla süredir söylediği şeyi söylemek üzereydi: Benim *iyi* niyetle yaptığım bir şeyin kötü sonuçlandığını. Ancak bu sefer bunu söyleme fırsatı bulamadı.

"Tamam, Kingcaid." Lee ellerini omuzlarına koydu. "Enerjim doldu, kendimi yenilenmiş hissediyorum ve mutlu çifte iki parmağımı göstermeye hazırım."

"Kulağa hoş geliyor." Kalan kolamı içtim ve ayağa kalkıp kardeşime sarıldım. Berkshire'dan döndüğümüzde, o Miami'ye dönmüş olacaktı. "Beni ara."

"Ararım." O da Lee'ye sarıldı. "Seninle tanışmak harikaydı. Ve ne olursa olsun, Kadon'a katılıyorum. Eski sevgilin bir pislik."

"Sanırım hepimiz bu konuda hemfikiriz."

Lee onun yanağına öpücük kondurdu ve keskin bir kıskançlık dalgası midemi keskin bir cam parçası gibi kesti, o kadar gerçek ve acı vericiydi ki kollarımı belime doladım.

"Seni görmek çok güzeldi." *Benim kızım olmasa da, seni öptü, şanslı herif.* "Miami'ye iyi uçuşlar."

"Siz ikiniz de düğünün tadını çıkarın." Bir kaşını kaldırdı. "Çok eğlenceli olacak gibi görünüyor." Kıkırdayarak, dönüp bizim tersi yönde caddeye doğru yola çıktı.

"O harika biri. Onunla tanıştıktan sonra kıskançlığım geri geldi." Hüzünle iç geçirdi. "İnsanların sahip olamadıkları şeyleri her zaman isteme nedenleri nedir? Bunları gerçekleştirmek için irademiz olmadığı için değil, ne yaparsak yapalım ulaşamaz oldukları için mi?"

"Aileler miras alınabileceği gibi, yaratılabilir de. Büyük bir ailede büyümemiş olabilirsin, ama bu bir gün kendi ailenizi kuramayacağınız anlamına gelmez." *Benimle.*

Parlak gözleri büyüdü ve bana doğru yaklaşarak kollarını belime doladı. "Her zaman doğru zamanda doğru şeyi söylemeyi biliyorsun. Seni seviyorum, Kingcaid."

Lee bana ilk kez sevdiğini söylemiyordu ve son kez de olmayacaktı. Ama bu, onun bu üç kelimeyi tamamen farklı bir duygu ile söylemesini duymayı arzuladığımdan çok uzaktı. Bir bakıma, duymamaktan daha kötüydü.

"Ben de seni seviyorum." Sesimdeki tutku kulaklarımda yankılandı. Her zamanki gibi, Lee bana sevdiğini söyleme şekliyle benim ona sevdiğimi söyleme şeklim arasındaki farkın farkında değildi.

"Bundan sonrasını ben sürerim." Anahtarları almak için elini uzattı. "Ve sen bir şey söylemeden önce, anlaşılmamızı değiştirdiğimi biliyorum. Ama son kısmı ben sürersem, kaza yapma ihtimalimiz yüksek. Onunla tekrar yüz yüze gelme düşüncesi bile beni titretmeye başladı bile. On mil sonra değişebiliriz."

Anahtarları eline bıraktım. "Haklısın."

Ana yola döndüğümüzde trafik açılmıştı ve Londra'dan çıkıp M4 otoyoluna girerken başka bir engelle karşılaşmadık. Lee arabayı sohbetiyle doldurdu, ben de arkama yaslanıp onu dinledim, sadece gerektiğinde araya girdim, ama kararlaştırdığımız on mil işarete yaklaşırken, geri kalan yolu benim sürmem gerektiği için, o sessizleşti. Gerginliği hissedilebilirdi. Vücudu kaskatı kesilmiş, omuzları kulaklarına kadar çekilmiş ve direksiyonu tutarken parmak eklemleri beyazlamıştı.

"İleride bir park alanı var." Yarım mil uzaklıkta olduğunu belirten tabelayı işaret ettim. "Oraya çek, yer değiştirelim."

Arabayı tamamen durdurup motoru kapatmasını bekledim, sonra elini tutup göğsüme koydum ve üstüne kendi elimi bastırdım. Elbette kalbimin ne kadar hızlı attığını hissedecekti, ama umurumda değildi. Önemli olan ona biraz güven ve rahatlık vermektir.

"Ben yanıdayım Lee. Paniklediğini biliyorum, ama burada bu konuyu kapatacağın." Hızlıca gülümsedim. "Ve, yanılmıyorsam, intikamını da alacaksın. Benny'nin kendi ekşi ilacının tadına bakmasının zamanı geldi."

Başını salladı, dudağını ısırdı ve hiçbir şey söylemedi. "Konuş benimle. Ne düşündüğünü söyle."

Dudaklarını büzerek nefesini verdi. "Ya onu tekrar görmek eski duygularımı yeniden canlandırırsa? Bu kadar yol kat ettim. Nefes alamadığım, her gece gözyaşları yüzümden süzülürken tavana bakarak yattığım, onun ihanetinin ağırlığının göğsümde durduğu o yere geri dönmek istemiyorum."

O piç kurusundan nefret ediyordum. Aylar önce ona yaptıkları ve hala onun üzerinde sahip olduğu güç yüzünden. Ama inancımından vazgeçmedim. Onu tekrar gördüğünde, onun ne kadar zavallı bir adam olduğunu anlayacak ve içten içe, hak etmediği bir kadının sevgisini değil, hırsını seçtiği için şanslı olduğunu fark edecekti.

"Tepkinin ne olacağını kesin olarak söyleyemem, ama bilmiyorum Lee, içimde bir his var ki, sonunda hayatının o bölümünü kapatıp

ve çok daha parlak bir geleceğe doğru ilerleyeceğin hissine kapılıyorum. Ama bunun sana fazla geldiğini hissedersen, bir kelime söyle, seni oradan saniyeler içinde çıkarırım."

Gülümsedi. "Bir güvenlik kelimesi mi?" Ben de gülümsedim. "İstersen."

"Tamam." Başını koltuğun arkasına yasladı ve arabanın tavanına baktı. "Peki... *sosis* nasıl?"

Kıkırdadım. "Benedict'e atıfta bulunuyorsun, sanırım."

"Doğru. Sadece küçük *sosis* anlamına gelmiyor, aynı zamanda sinir bozucu bir kişi anlamına da geliyor.

İkisi de ona çok yakışıyor."

"*Sosis* olsun o zaman. Umarım kullanmak zorunda kalmazsın, ama bunu bir cümleye nasıl yerleştireceğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Belki kullanmayacağım." Emniyet kemerini çözdü. "Belki de tüm gücümle 'Wiener!' diye bağıracağım."

Gülerek ben de kemerimi çözdüm ve kapıyı açtım. "Senden bunu yapacağını hiç sanmıyorum."

Yerlerimizi değiştirdik. On beş dakika sonra, kırsal yoldan saptım ve üzerinde "Grange Manor" yazan ferforje kapılardan geçtim. Lee koltuğunda kıpırdadı, daha dik oturdu ve omuzları tekrar kamburlaştı.

"Ben yanıdayım," diye nazıkçe tekrarladım.

"Biliyorum." Burnundan derin bir nefes aldı ve dışarı üfledi. "Hazırım."

Valeler bir sonraki misafiri beklediği çakıllı dairesel girişe vardığımızda önümüzde birkaç araba vardı. Ortada, büyük bir su çeşmesinin içinde, şimdiye kadar gördüğüm en küçük penisi olan bir adamın taş heykelciği duruyordu. Sanki sanatçı mermeri bitmiş ve "*Eh, bu da olur*" diye düşünmüş gibiydi.

Çenemi ona doğru salladım. "Sence bu Benedict'i model almış mı?" Lee kahkahayı bastı. "Tuhaf bir şekilde uyuyor."

Vale bana işaret etti. Arabayı ileri sürdüm ve onun önünde durdum. Emniyet kemerimi çözdüm ve Lee'nin, malikanenin taş merdivenlerinde sohbet eden beş kişilik gruba bakışlarını yakaladım. Üç yabancı, Benedict ve nişanlısı. Lee gömleğinin eteğini bükerek kırıttı.

"Tanrım," diye mırıldandı. "Bunu yapabilirim, değil mi?"

"Yüzde yüz." Elini gömleğinden çektim. "Orada bekle. Kıpırdama."

Arabadan indim ve onun tarafına doğru yürüdüm. Kapısını açıp elimi uzattım. "Al şunu."

Sıcak parmakları benimkini sardı. O arabadan inerken, Benedict ona baktı. Gözleri şaşkınlıkla parladı. Onun cevap kartına rağmen, onun gerçekten geleceğini beklemediğine bahse girerim.

Aklıma bir fikir geldi, yılan kadar kaygan ve Lee benim "siktir git" yöntemlerimi onaylamazsa arkadaşlığımız için potansiyel olarak ölümcül bir fikir. Evet, itiraf ediyorum, içimdeki önemli bir kısmı bir daha asla gelmeyecek bir fırsat gördü.

Gözlerinin üzerimizde kalmasını sağlayarak, ellerimi Lee'nin yüzüne doladım ve başını geriye doğru eğdim.

"Güven bana," diye fısıldadım.

O cevap vermeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve dünya yok oldu. Eski sevgilisine bir mesaj vermek için başlayan nazik bir öpücük, beni ateşli bir şehvetin içine çeken tutkulu bir karşılaşmaya dönüştü. Lee'yi öpmek, geceleri uykumu kaçıran rüyalarımındaki gibi değildi. Ay, güneş, dünya, yıldızlar gibiydi. *Her şeydi.*

O benim her şeyimdi.

Lee ağzını benim ağzımın altında açtı. Belki şoktan, belki nefes almak için, ama içimdeki hak etmeyen pislik bundan tam olarak yararlandı. Dilimi dudaklarının arasına kaydırđım, kafamdaki müziğe eşlik eden şehvetli bir dansla dilini dilimle sardım, düşüncelerim "Bunu sonsuza kadar yapabilirim" düşüncesiyle doluydu.

Lee ellerini saçlarıma geçirdi ve beni kendine çekti. Boğazından yumuşak bir inilti çıktı ve kasıklarım alev aldı.

Bu tek bir yıkıcı öpücük, Lee'nin sahte ilişkimiz hakkındaki tüm tereddütlerini yok etmişti. Artık bunu sonuna kadar götürmekten başka seçeneğimiz yoktu.

Bölüm 11

Leesa

Artık Kansas'ta değilim, Toto.

Tanrı aşkına bu da neydi böyle?

Dizlerim titriyordu, uzaylılar uyluklarımdaki kemikleri alıp yerine jöle koymuşlardı ve bacaklarımın arasında olmaması gereken kesin bir nemlilik oluşmuştu. Buna konuşma yeteneğimi kaybetme sorunu da eklenince, ben mahvolmuştum.

Öpücükler vardı, sonra *öpücükler* vardı ve Kadon'un öpücüğü ikincisinin ortasında patladı. Tanrım. Beni, eve giderken yanından geçtiğimiz dev meşe ağacı gibi ona tırmanma dürtüsünden kurtar.

Kadon Kingcaid *en iyi arkadaşım*dı. Ondan hoşlanmıyordum. Hayır. Kesinlikle hayır. Bu aptalca yolculuğa çıkmadan önce, ona bir kez bile öyle bakmamış ya da öyle düşünmemiştim. Paris'te ona karşı gösterdiğim tepkiyi bir şekilde affedebilirdim. Yani... *Paris*'teydik. Aşk şehri. O herhangi biri olabilirdi ve muhtemelen aynı tepkiyi verirdim. Ama bu... bu yeniydi.

Yeni... ve korkutucu.

Çünkü o öpücük, zihnimi hiç gitmemesi gereken yönlerde sürüklemişti.

Onun öpücüğünün yoğunluğundan şişmiş dudaklarıma dokundum. Beni öpmesinin nedeni, bulutsuz bir gökyüzü kadar açıktı. Kadon benden ona güvenmemi istemeden hemen önce Benedict'in bize baktığını fark etmiştim ve onun planını sorgulamıştım. Ama hızlı bir öpücük, şefkatli bir bakış ya da saçımı kulağımın arkasına koymasını bekliyordum. Ayaklarımın altındaki zemini sallayıp düşüncelerimin gidişatını değiştireceğini beklemiyordum.

Artık Kansas'ta değilim, Toto.

Kadon'a bakarak, aramızda olanlara tepkisini ve benim kadar sarsılmış olup olmadığını ölçmeye çalıştım.

Onu şaşkın, kafası karışık, pişman ya da endişeli bulmayı bekliyordum. Bunun yerine, sırtışı kendini beğenmişlikle doluydu, bazı erkeklerin bir kızı tavladıktan sonra mükemmelleştirdikleri o kendini beğenmiş tavırla çenesini dışarı çıkarmış ve kaşlarını kasıtlı bir şekilde kaldırmıştı.

"Tamam, öpüşebiliyorsun," diye mırıldandım. "Bunu özgeçmişine yazmayı unutma."

Sert göğsünden bir kahkaha yükseldi. Saniyeler önce göğüslerimi düz bir şekilde bastırmış olan göğüs. Aniden, bakmaktan kendimi alamadığım göğüs.

Gözlerimi indirdim ve kasıklarında belirgin bir şişkinlik gördüm.

Oh, lanet olsun. İptal! İptal! O kadar hızlı başımı kaldırdım ki, neredeyse gözlerim kafamın arkasına kayacaktı.

"Annaleesa!" Benedict bize doğru büyük adımlarla yürüdü, Kadon'un ve benim ilişkimiz kadar sahte bir gülümseme yüzüne yapışmış ve beni kör edecek kadar parlak dişlerini gösteriyordu. Neredeyse çantamdan güneş gözlüğümü çıkarmak üzereydim, ama İngiltere'de Kasım ayı olduğunu ve güneş gözlüğünün normalde gereksiz olduğunu hatırladım.

"Merhaba, Benedict." Sesimde hiç titreme yoktu. Tam not. "İyi görünüyorsun."

"Sen de öyle." Beni baştan aşağı süzdü, sanki değerli bir safkan atı değerlendirir gibi. "Aslında muhteşem."

Kadon, beni desteklemek için avucunu belimin altına koydu. Bunun yerine, omurgamdan elektrik akımı geçti. Statik elektrikten saçlarımın diken diken olmaması beni şaşırttı.

"Teşekkürler." Kafamı Kadon'un omzuna yasladım. "Bu Kadon Kingcaid. Erkek arkadaşım," diye ekledim. Toplanan konuklar ve mutlu çift için sergilediğimiz gösteriyi düşünürsek, bu ekleme daha çok gereksizdi.

Kadon elini uzattı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ben."

Kıkırdamayı bastırdım. Benedict'in gözleri büyüdü ve dudakları birbirine yapıştı.

"Ben Benedict. Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum, Annaleesa."

Kadon kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Sen daha çok Ben'e benziyorsun. Ya da Benny'ye. Ve açıkça söylemek gerekirse, Lee sana kişisel hayatı hakkında, hatta hayatının herhangi bir kısmı hakkında hiçbir şey anlatmak zorunda değil."

Bu sefer kendimi tutamadım. Dudaklarımdan bir çığlık kaçtı. —ve başaramadım—öksürükle gizlemeye çalıştım.

Benedict'in boynu kızardı, yanağında bir damar atıyordu. Göğsünü şişirip dik durmaya çalıştı, ama tüm çabalarına rağmen Kadon'dan üç dört santim daha kısaydı. "Ben 'Benedict'i tercih ederim."

"O zaman bunu hatırlamak için elimden geleni yapacağım."

Ohhh, Kadon muhteşem bir oyun oynuyordu. Onu öpebilirdim. Ama zaten öpmüştüm. Ya da daha doğrusu, o beni öpmüştü. Her halükarda, öpüştük.

Öpüşmeyi düşünmeyi bırak.

Sorun şu ki, yapamıyordum. Benedict'in kırgın horoz tavırları ve Kadon'un açıkça "Sen bir pisliksin" cevabı olsa bile, Kadon'un dudaklarının benimkilerle temas ettiği an her düşüncemi kaplıyordu.

"Kingcaid." Benedict parmağını çenesine vurdu. "Bu isim neden tanıdık geliyor?"

"Kadon'un ailesinin dünyanın her yerinde işleri var." "Ve banka hesabı, müstakbel kayınpederini fakir gibi gösterir" diye ekleyebilirdim, ama kendimi tuttum. Kadon ailesinin servetini neredeyse hiç göstermezdi, bu yüzden benim bunu yapmam pek uygun olmazdı.

"Leesa!" Fenella, Benedict cevap veremedi aleyla yanımıza geldi, dolgun dudakları, sallanan kolları ve kuşların yuva yapıp yapmadığını kontrol etmesi gereken geriye taranmış saçlarıyla. "Oh, gelebildiğine çok sevindim." Beni kucakladı ve her iki yanağımın yanına havada öpücükler kondurdu. "Emin değildim, biliyorsun. Olan biten her şey yüzünden. Ama senin kin tutan biri olmadığını hep biliyordum."

Oh, ben kin tutarım. Ve bu kin, aldatan nişanlının gözlerinin tam ortasına yöneliktir.

Benedict, ciddi bir ilişki içinde olan ve siyasi hırslarını gerçekleştirmek için daha uygun olduğunu düşündüğü biri için her şeyi bir kenara atan kişiydi. Kadınlar, ilişkilerinin bitmesinden çok sık olarak diğer kadınları sorumlu tutarlardı ve bu işin iki tarafın da suçu olsa da, ben suçun yüzde doksan beşini Benedict'e atıyordum.

"Seni görmek güzel, Fenella. Düğün için heyecanlı mısın?"

"Çok." Elini Benedict'in koluna soktu ve ona sokuldu. "Sabırsızlanıyoruz. Değil mi, sevgilim?"

"Hayır." Ona zar zor baktı, gözleri bana kilitliydi.

Fenella, Kadon'u incelemekle meşgul olduğu için bunu fark etmedi. "Bu kim?"

"Kadon. Erkek arkadaşım." İkinci sefer daha doğal geldi. Ayrıldığımızda, bunu mükemmel bir şekilde yapabiliirdim. Tekrar sadece iyi arkadaş olmaya dönmeden hemen önce.

Göğsümü ovuşturdum. Neden bu düşünce içimde rahatsız edici bir his uyandırdı?

"Oh, bu harika." Fenella ellerini çıırttı. "Şu haline bak, Leesa. Kendine çok yakışıklı birini bulmuşsun."

Benedict sinirlendi, ama ya Fenella bu gerginliği fark etmedi ya da umursamadı. Elini tuttu ve neredeyse onu ayağından çekip aldı. "Hadi ama Fenella. Karşıluyacağımız başka misafirlerimiz de var." Kadon'u tamamen görmezden gelerek bana doğru çenesini eğdi. "Eğlencenin tadını çıkar, Annaleesa. Önümüzdeki günlerde sık sık görüşeceğimizden eminim."

Neredeyse "Ne yazık" diyecektim, ama son anda cevabımı yuttum ve yerine yapmacık bir gülümseme takındım. "Harika olur."

"Bekle." Fenella, bir kenarda duran orta yaşlı bir beyefendiye sabırsızca işaret etti. "Andrews, lütfen Bayan Alarie ve Bay..." Kaşlarını kaldırdı.

"Kingcaid," diye tamamladı Kadon.

"Ve Bay Kingcaid'i odalarına götür." Bana parmaklarını salladı. "Özel misafirlerimiz olarak burada kalmanızdan çok mutluyuz. Hoşça kal, Leesa."

Benedict onu öyle bir güçle çekip götürdü ki, neredeyse ayağına takılıp düşecekti. Kadon onların gidişini izledi, sonra bana baktı, dudaklarında eğlenceli bir gülümsemeyle.

"Odalar? Hoşça kal?"

Gülümsedim. "Artık İngiliz aristokrasisinin dünyasındasın, evlat."

"Eğer avazım çıktığı kadar 'Siktir!' diye bağırırsam, kadınlar bayılır ve erkekler beni düelloya davet eder mi?"

"Emin değilim. Neden bu teoriyi denemiyorsun?"

Kadon'u kışkırtmamam gerektiğini bilmeliydim. Ağzını açtı. Son anda elimi ağzına kapattım. "Sakın yapma."

Kıkırdamasıyla çıkan nefes avucumu ısıttı. Uyarıcı bir bakışla elimi çektim. Andrews bize onu takip etmemizi işaret etti. Bizi ana binaya götürdü, iki kat merdiven çıkıp, koyu yeşil, ağır brokar duvar kağıdıyla dekore edilmiş loş bir koridordan geçerek koridorun sonundaki maun kapıya ulaştık. Kapıyı açtı ve bize girmemiz için işaret etti.

"Bir personel az sonra bagajlarınızı yukarı getirecek. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bana haber verin." Selam verdi ve odadan çıktı.

Ağzım açık kalmış bir şekilde bakakaldım.

"Sadece bir yatak var." Etrafıma baktım. Tek bir kapı, muhtemelen banyoya açılıyordu. "Kanepe bile yok." Gardırop kapısını açtım.

dolabın kapısını açtım. "Yedek battaniye de yok."

"Lee, panik yapma. Ben yerde yatacağım. Bunu kullanabilirim." Yatağın ucuna serilmiş yün battaniyeyi işaret etti.

"Bize sadece bir oda verecekleri aklıma gelmemişti. Bir süit ya da en azından kanepesi olan bir oda alacağımızı düşünmüştüm. Otelde kalmamız mı gerek sence?"

"Hayır, bence gerek yok. Bir çift olduğumuzu düşünürsek bu tuhaf kaçır. Tabii onlara kendini sakladığını söylemek istemiyorsan." Göz kırptı. "Sorun değil. Gerçekten."

Kafamı salladım. "Yerde uyuyamazsın. Bu eski evlerde yerler çok düzensiz. Sırtını mahvedersin. Yatak yeterince büyük. Ben... Beklemiyordum, hepsi bu." Gözlerimi kısarak ona baktım. "Ama horlarsan, seni uyarıyorum, banyoda yatmak zorunda kalırsın."

Kadon kafasını banyoya uzattı. "Bunu söylemek istemezdim ama sadece duş var."

"Tanrı aşkına." Yatağın kenarına oturdum. "Sahte davranışlarımızdan dolayı cezalandırılıyor muyuz?"

Yanımda oturdu. "Karma'nın öyle işlediğini sanmıyorum."

"Buna güvenme," diye mırıldandım.

Bagajlarımız ve önümüzdeki üç günün seyahat programı geldi. Personel odadan çıkmasını bekledim, sonra programı Kadon'a uzattım.

"Ben bu elbiseleri asarken sen bunu oku." İlk giysi çantasının fermuarını açtım ve elbiseyi askıya astım, Kadon inlerken arkama baktım.

"Ne?"

"Bu... çok katı. Mesela bu akşam, diğer konuklarla tanışmak ve kaynaşmak için bir akşam yemeğine katılmamız bekleniyor." Gözlerini devirdi. "Sanki bu insanları bir daha görecekmışiz gibi. Yemekten sonra havai fişek gösterisi var. Yarın da erkekler sülün avına çıkacaklar." Kaşlarını kaldırdı. "Bana sorarsan barbarca bir spor. Ben tek bir kuş bile vurmuyacağım. Belki onun yerine Benny'yi hedef alırım."

Gülerek, "Erkekler göğüslerini kabartıp masum vahşi hayvanları vururken, kadınlar ne yapacak?" diye sordum.

"Ah. Rahatlatıcı bir spa gününün tadını çıkaracak ve erkek türünün erdemlerini öveceksin."

"Kulağa... kabus gibi geliyor."

"Evet. Yarın akşam da prova yemeği var. Cumartesi günü ise asıl düğün var, ki bu da saat birden gece yarısına kadar sürecek." Yatağa geri uzandı. "Beni Şimdi öldürün."

 kinci giysi çantasını aldım ve fermuarını açtım. "Bu noktada, bunun senin fikrin olduğunu hatırlatmak isterim. Bana kalsaydı, Şu anda Barbados'ta bir plajda g neŐleniyor olurdum."

Ama  yle yapsaydım, iki gün önce romantik düŐüncelerle bakmadığım bir adam tarafından  p Őmeyle ilgili bildiğim her Şeyin yok edilmesini engelleyemezdim.

Kadon beni tahrik etmişti ve Şimdi kendimi durduramıyordum.

Yüzüm kızardı. O, kızaran yanaklarımı fark edip neden fırına kafamı sokmuŐ gibi göründüğümü sormadan önce uzaklaŐtım.

"Eh, Şimdi buradayız. Kendimizi eğlendirmek için bir yol bulmalıyız. Aklına bir fikir gelirse bana söyle."

Midem, Büyük Kepçe'nin tepesine çıkmıŐım gibi altüst oldu. Fikir mi? Evet, fikirlerim vardı. Hem de çok fazla.

Ve hepsi de müstehcen.

Bölüm 12

Kadon

Cennet bir yer değil de bir kişi olsaydı, ben kendiminkini bulmuştum.

Duvarın diğer tarafında akan suyun sesini dinlerken, boy aynasının önünde ^{durmuş} kol düğmelerimle oynuyordum. Hayal gücüm kontrolden çıkmıştı. İki inçlik bir tahta parçası, yani bir kapı, benimle çıplak Lee arasında duran tek şeydi. Onu öptüğümünden beri başım dönüp duruyordu. Muhtemelen dudaklarım onunkilerden ayrıldıktan sonra penisim sertliğini kaybetmediği ve vücudum beynime kan gönderemediği içindi.

Ve bu gece... bu gece, onun yanında, *aynı yatakta* uyuyacaktım. Uyuma düzenini öğrendiğimizde nasıl sakın kaldığım bir sır olarak kalacaktı. Super Bowl'da galibiyet golünü atmış gibi havaya yumruk atmakla, bütün gece ona dokunmamak için nasıl bir çaba sarf edeceğimi düşünerek dehşete kapılmak arasında gidip geliyordum.

Su durdu. Saçlarımı düzelttim, kalbim göğüs kafesime çarpıyordu. Duş kabininden çıktığını, su damlacıklarının göğüslerini, belini, kalçalarını okşadığını hayal ettim. Parmaklarım kışın ortasında olduğu gibi karıncalanıyordu, ama bu soğuktan değildi. Tam tersine. şu anda ateşimi ölçseydim, kendime ateş teşhisi koyardım.

Gömleğimin yakasını düzelttim ve sırtımı banyoya dönerek yatağın kenarına oturdum. En azından ona biraz mahremiyet sağlayabilirdim. Tamamen çıplak çıkmasını beklemiyordum, ama hissettiğim şey ve libidomun çılgına dönmüş haliyle, havluyla çıksa bile muhtemelen orgazm olup pantolonumu mahvedecektim.

Kapı açıldı ve nefesimi tuttum. "Sorun yok.

Giyindim."

Yatağın üzerinde döndüm, kalçamı döndürerek bacağımı yukarı kaldırdım. Lee, diz boyu krem rengi bir kokteyl elbisesi giymişti ve saçları kabarık beyaz bir havluyla sarılmıştı. Bu elbiseyi Boutique Noémie'ye gittiğimizde almamıştı, bu yüzden zaten sahip olduğunu tahmin ettim. Orada aldığı iki elbisenin kırmızı

halı stili olmayabilir, ama içinde bir milyon dolarlık görünüyordu. Havluyu çıkarmamış olsa bile, bu gece oradaki tüm kadınları gölgede bırakacaktı.

Lee çok klas bir kadındı. Başından ayak parmaklarına kadar. "Elbisen çok güzel."

"Teşekkürler. Uzun zamandır giyiyorum. Biraz dar geliyor. Eskisi kadar zayıf değilim."

"Sen mükemmelsin."

Ben de içtenlikle söylüyordum. Lee'ye olan ilgim çok yönlüydü. Elbette, muhteşem bir vücudu ve tanrıça gibi bir yüzü vardı, ama Lee tanıdığım en zeki kadınlardan biriydi. Ayrıca saf bir kalbi ve beni her gün güldüren ve tetikte tutan olimpik düzeyde bir zekası vardı. Onun işimden ayrılacağını ve onu görmeyeceğim günlerin, hatta haftaların geçeceğini düşünmek bile dayanılmazdı.

"Oh, sus. Ben mükemmel olmaktan çok uzağım. Ve yalnızken rol yapmana gerek yok."

"Ya bize kamera takmışlarsa?" Onun yorumunun neden olduğu acıyı gizlemek için sırttım.

"O zaman, 'tek yatak skandalı'ndaki performansımı düşünürsek, oyun çoktan bitti diyebilirim."

"Haklısın."

Yatağa uzandım, kollarımı başımın arkasına koydum. Lee saçını kurutup makyajını yaptı. Makyajını bitirdiğinde, sanki makyaj yapmamış gibi görünüyordu, ama cildi taze ve doğal bir güzelliğe kavuşmuştu. Bunun bir beceri olduğunu ve onun bu beceriyi mükemmel bir şekilde geliştirdiğini fark ettim. Tabii benim için bir önemi yoktu. Makyajlı ya da makyajsız, o her haliyle muhteşem görünüyordu.

Yatağın kenarına oturdu ve ayakkabılarını giydi. Ayağa kalkarak ellerini kalçalarının üzerine koydu ve başını bir yana eğdi.

"Yeterli miyim?"

Dilimle dudaklarımı yaladım ve yuttum. "O odada seni gölgede bırakabilecek hiçbir kadın olmayacak." Daha önceki düşüncelerimi dile getirmek istememiştim, ama kendimi tutamadım. O numara yapıyor olabilir, ama *ben* yapmıyordum. Duygularımı bu kadar açıkça ifade etmek için başka bir şansım olmayacaktı. Bana soru sorarsa, yöntem oyunculuğu yaptığımı söyledim.

Ama sormadı. Gülümsedi, eğildi, göğüs dekoltesini gözlerimin önüne serdi ve yanağıma öptü.

"Bana karşı çok iyisin, Kadon."

Ona sırtımı dönerek oturdum, böylece pantolonumun önündeki şişkinliği görmesin diye, ve lanet şeyin sönmesi için dua ettim. "Biz bir takımız," dedim, biraz zaman kazanmak için ayakkabımın bağcıklarını bağlıyormuş gibi yaparken. "Birbirimize karşı iyiyiz." Ayağa kalktım ve ceketimin düğmelerini ilikleyerek, yarı ereksiyon halimi gizledim.

"Şu haline bak. Ne kadar yakışıklısın." Ellerini yakamın üzerine koydu.

Dirseklerimi dışarı çıkararak ona gülümsedim. "Hazır mısın?"

O iç geçirdi. "Olabileceğim kadar hazırım."

Programına göre, bu akşamki akşam yemeği balo salonunda olacaktı. Tabelalar bizi, muhtemelen aile atalarının resimleriyle dolu bir koridora yönlendirdi. Mimarlık bilgim bir iğne başı kadar azdı, ama bu yerin yüzlerce yıllık olduğunu tahmin ediyordum. Muhtemelen nesiller boyu miras kalmıştı. Saint Tropez'deki evim veya Seattle'da eve döndüğümde kaldığım daire gibi modern binaları tercih ediyordum, ama uzun zaman önce ölmüş insanların izinden giderken tarihi takdir ediyordum.

Balo salonuna girdiğimizde birkaç konuk bize selam verdi. Sekiz, on ve on iki kişilik yuvarlak masalar, bembeyaz masa örtüleri, parlak gümüş çatal bıçak takımları ve beyaz zambaklar ve sarı güllerden oluşan masa süslemeleriyle salonu dolduruyordu. Bazı masalar zaten doluydu ve salonun uzak ucunda bir grup için hazırlanan bir sahne vardı. Duvarın birine "Fenella ve Benedict'i tebrik ederiz" yazan bir afiş asılmıştı.

"Ve bu düğün ya da prova yemeği bile değil," diye Lee'ye fısıldadım, oturma planını incelerken. "On altıncı masa." Elini tuttum — Tanrım, bu hiç eskimiyor — ve masalar arasından geçerek odanın tam ortasındaki masamıza doğru ilerledik. "Bütün bu insanlar burada kalamazlar, değil mi? Yani, burası çok büyük ama Buckingham Sarayı değil."

"Oh, kalmıyorlar." Bana bakıp göz kırptı. "Biz özel konuklarız, bilmiyor musun?"

"Ne şanslıyız." Sandalyesini çekip oturmasını bekledim, sonra yanına oturdum. Masamızda dört kişi oturuyordu, iki sandalye boş kalmıştı.

Kendimizi tanıttık ve kaçınılmaz "Gelin ve damadı nereden tanıyorsunuz?" sorusu geldiğinde, Lee akıcı bir şekilde "Oh, biz eski arkadaşız" diye cevap verdi ve hemen konuyu diğer misafirlere çevirdi. Bu ustaca bir taktikti. Çoğu insan kendileri hakkında konuşma fırsatını sever ve bu dört kişi - görünüşe göre gelinin uzak kuzenleri

bu fırsatı büyük bir zevkle değerlendirdiler.

Başka bir çift geldi. Aynı konuşmayı tekrarladık, Lee daha önce kullandığı yöntemi kullanarak dikkatleri bizden uzaklaştırdı. Akşam yemeği beş servisliydi ve verimli garsonlar tatlı tabaklarımızı kaldırırken, Lee'nin solundaki çift mazeretlerini söyleyip masadan kalktı. Birkaç saniye içinde Benedict ortaya çıktı ve boş koltuklardan birine oturdu, sanki fırsat kolluyormuş gibi.

"Akşam yemeği hoşuna gitti mi?" diye sordu ve cevap beklemeden devam etti. "Figürüne dikkat etsen iyi olur, Annaleesa. Artık mankenlik yapmadığın için şişmanlamak istemezsin." Diğer konuklara dönerek kahkahalarla güldü. "Annaleesa'nın eskiden bir top model olduğunu biliyor muydunuz? Nişanımızı bozduğumda mankenliği bıraktı."

Ben yumruklarımın masa örtüsünü buruştururken ve kumaşın onun kanıyla kırmızıya boyandığını hayal ederken, o yine o aptalca kahkahasını attı. Ne pislik herif.

"Birincisi, Lee'nin figürüne dikkat etmesi gerekmiyor. Ne kadar olursa olsun o mükemmel. İkincisi, modellik kariyerini senin yüzünden bırakmadı. Kendine farklı bir hayat istediği için bıraktı." Masa örtüsünü bıraktım ve elimi onun yanağına götürdüm, kalbimdeki sevgiyle ona gülümsedim. Karşımızda oturan bir kadın hüznle iç geçirdi.

"Başka bir zengin adam bulman çok uzun sürmedi, değil mi Annaleesa?"

Bu pislik, hızla ince bir çizgi üzerinde yürüyordu.

Lee benden önce cevap verdi. Şampanya kadehini eline alıp, parmağıyla kadehin kenarını okşadı. "Senin benden daha zengin olduğunu düşünürsek, Benedict, altın avcısı olanın sen olduğunu söyleyebilirim." Kristal avizeler ve duvarları süsleyen pahalı sanat eserleriyle odayı işaret etti. "Bunun değişmediğini görmek güzel."

Bu pisliğin küstahlığına öfkeyle titriyor olmama rağmen, güldüm. Lee'nin yardımına ihtiyacı yoktu. Bu pisliği kendi başına halledebilecek kadar yetenekliydi.

"Ve sen, benim başka birini bulmamın ne kadar sürdüğünü konuştuğun için, senin bulmandan çok daha uzun sürdüğünü belirtmek doğru olur." Elini bacağıma koydu, sanırım beni kızdırmaya çalışan adamın girişimlerine tepki vermemem için bir uyarı olarak, ama benim sikim bunu bilmiyordu. Hayır, sikimin tek düşündüğü "Başlıyoruz" idi. Bu hafta sonu görebileceği tek hareketin benim bileğimde olduğunu ona nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum.

Lee'nin omzuna kolumu attım, bu konuşmanın her kelimesini dinleyen bir seyirci olduğunu bilerek. Umurumda değildi tabii.

"Senin aldatici bir pislik olman benim için çok iyi oldu, bunun için teşekkürler Benny."

"Adım Benedict," dedi dişlerini sıkarak.

Ben küçümseyen bir hareket yaptım. "Bunu asla hatırlamayacağım. Sen çok mükemmel bir Benny'sin."

Aynı masada oturan iki kadın kıkırdadı. Benedict kızardı, duyamadığım bir şey mırıldandı — muhtemelen uykumu kaçırmayacak bir hakaret — ve ayağa kalkarak odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

Dudaklarımı Lee'nin kulağına yaklaştırdım. "İyi misin?" O başını salladı. "Onunla başa çıkabilirim."

"Biliyorum. Ama bu, sana öyle konuştuğu için burnunu kırmak istemediğim anlamına gelmez."

Bunu yapmazdım. Geçmişteki deneyimlerimden dolayı, her türlü şiddet içeren çatışmadan kaçınırdım. Bu, o dürtülerin olmadığı anlamına gelmezdi, özellikle Benedict Oberon gibi bir pislik varken, sadece öfkemin beni ele geçirmesine izin vermemenin en iyisi olduğunu düşünüyordum.

"Demek eskiden mankendin?" Jeanette, doğru hatırlıyorsam, dirseklerini masaya dayadı ve çenesini ellerine dayadı. "Ne kadar büyüleyici bir meslek. Çok göz alıcı."

"Göründüğü kadar göz alıcı değil," dedi Lee.

"Gerçekten mi? Egzotik yerlere seyahat etmek, benim ev kredim kadar pahalı kıyafetlerle fotoğraf çektirmek. İnsanlar sürekli ne kadar güzel olduğunu söylemek. Ki öylesin," diye ekledi coşkuyla. "Sen muhteşemsin."

"Teşekkürler." Lee rahatsız bir şekilde kıkırdadı. "Ama görünüş aldatici olabilir."

İnan bana, bu zor bir iş."

Jeanette'in kocası — adı aklıma gelmiyor — burun kıvırdı. "Saçmalık. Kimsenin asla satın almayacağı saçma kıyafetlerle podyumda yürüyüp kameralara gülümsemekten başka bir şey değil. Bunun nesi zor ki?"

Sandalyemden yarı kalktım, bakışlarım onun yüzündeki deriyi yakacak kadar ateşliydi. "Bir saniye bekle..."

"Sorun yok, Kadon." Lee kolumu tuttu ve beni tekrar oturur pozisyona çekti. "Ne hakkında konuştuğunu bilmediğinde bu normal bir tepki." Ona tatlı bir gülümsemeyle baktı, pasif-agresif yanlaması adamın kafasının üzerinden geçip gitti. "Modeller üzerinde çok büyük bir baskı var, senin deyimle o saçma kıyafetlere sığmak için yeterince zayıf kalmak için sağlıksız uygulamalar yapıyorlar. Bu kıyafetler sıfır beden modeller için tasarlanmış, bu da temel olarak her gün açlıktan kıvranmadığın bir günün olmadığı anlamına geliyor. En son çıkan dar kıyafetlerde karnımın şişmemesi için sık sık yemek yemiyordum."

"Evet, ama yetenek gerektirmeyen bir iş için yüklü bir maaş alıyorsan, ara sıra öğün atlamak ne fark eder ki? Bana o kadar da zor gelmiyor."

Bu pislik bir kez daha espri yaparsa, kendimi tutmayacağım. Sonuçları umursamıyorum.

"Piers," dedi Jeanette, ona kaburgalarına sertçe bir yumruk atarak. "Kaba olma."

"Bu kısa süreli bir kariyer." Lee, Piers'ın kolunu askıya alıp buradan ayrılmayı hak ettiği halde sabırla açıklamasına devam etti. "Biraz spor gibi. Güneş parladığında saman yapmalıyız."

"Evet, ama spor yetenekli erkeklerin yaptığı gerçek bir iş. Sen ise eskiden güzel resimlerde görünmek için para alan ve şimdi bunun ne kadar zor olduğunu şikayet etmek isteyen güzel bir kızsın."

Bu sefer Lee, ayağa kalkmamı engelleyemedi. Bu pisliğin boynuna sarılmamak için iki elimi masaya dayadım. "Tamam dostum, bu kadar yeter. Konuşmaya devam edersen, dinleyen herkese ne kadar kadın düşmanı bir bağınaz olduğunu kanıtlamış olursun, aptal olduğunu söylemeye gerek bile yok. Farkında değilsen, kadınlar da spor yapar. Şimdi hepimize bir iyilik yap ve bu hafta sonu boyunca yolumdan çekil. Çünkü yapmazsan, buradan koltuk değnekleriyle ayrılma ihtimalin çok yüksek. Ya da daha kötüsü." Lee'nin elini tuttum ve ayağa kalkmasına yardım ettim. "Hadi, bebeğim. Bu ahmağı kaldırıp ateşin üzerine atma isteğine kapılmadan önce gidip havai fişekleri izleyelim."

Kolumu beline doladım ve onu bana yakın tutarak, diğer konuklarla birlikte balo salonundan çıkıp havai fişek gösterisini izlemeye gittik. Lee hiçbir şey söylemedi ve ben haddimi aştığımı düşündüm. O, koca ağızlı pisliği tek başına gayet iyi idare ediyordu, ama ben onun savunmasına koştum, bu da sanki onun kendini savunamayacağını düşündüğüm anlamına gelebilir.

kendini savunamayacağını düşündüğüm izlenimi vermiş olabilirdim. Oysa gerçek bundan çok uzaktı. Ama Piers denen pislik kız arkadaşımı öyle aşağılamasına seyirci kalsaydım, nasıl bir erkek arkadaş olurdu?

Ama ben onun erkek arkadaşı değildim ve o da benim kız arkadaşım değildi. Yine de Piers pisliğin tekiydi.

Misafirler için bırakılmış battaniyelerden birini aldım ve Lee'nin omuzlarına sararak onu sıcak tutmaya çalıştım, sonra onu ateşin yanına götürdüm. Bir personel çubuklara marshmallow takıp kızartıyordu, ben de birkaç tane alıp birini Lee'ye uzattım.

"Barış teklifi."

Boynunu uzatıp bana baktı. "Ne için?"

Başımı geriye attım. "Orada yaptığım şey için. Senin kendi başına halletmene izin vermeliydim."

"Dalga mı geçiyorsun? Harikaydın. Kimse benim için hiç böyle savunmamıştı. Kendimi lanet bir kraliçe gibi hissettim."

Rahatlama, boynumdaki kasları sıkkan gerginliği yok etti. Ona gülümsedim. "Çünkü sen lanet olası bir kraliçesin."

Ağzının kenarları aşağı doğru kıvrıldı. "Piers'e göre ben 'sadece güzel resimlerde görünmek için para alan güzel bir kızım'."

"Senin 'sadece' olan hiçbir şeyin yok, Lee. Piers gibi bir ahmağın bunu anlayacağını sanmıyorum. Adam harita olsa bile kendi kışını bulamaz, senin ne kadar akıllı, eğlenceli, nazik, harika ve zeki bir kadın olduğunu anlaması imkansız. O, hiçbir şeyin ötesine bakamayan bir adam. Karısına acıyorum."

Boğazına dokundu. "Kadon. Dur. Beni ağlatacaksın."

Başının üstünde bir patlama duyunca irkildi ve elindeki marshmallow ateşin içine düştü. Benimkini ona uzattım.

"Yalamadım, söz veriyorum."

O güldü. "Öyle olsaydı da umurumda olmazdı." Dudaklarını yapışkan marshmallow'un etrafına dolayarak, onu ağzına çekti. Bir başka havai fişek patlaması, inlememi bastırdı. Sürekli ereksiyon halinde dolaşmak sağlıklı mıydı? Bunu gerçekten Google'da aramalıyım.

Lee, elini dirseğimin kıvrımına soktu ve başını omzuma yaslayarak üstümüzde patlayan ışıkları izledik. Ateşten kıvılcımlar havaya uçtu, odunlar çıtırdadı ve kıvılcımlar saçtı.

Kafasının üstüne öptüm. Bana baktı. Gözlerinde alevler parıltıyordu. Onun parlak gözlerinin derinliklerine bakmaktan kendimi alamadım. Dudaklarım açıldı.

Onunki de öyle.

"Lee..."

Parmak ucunu dudaklarıma koydu. "Hiçbir şey söyleme. Sadece beni öp."

."

"Öpmek mi?" Tanrım, benden onu öpmemi istiyordu. *Benden onu öpmemi istiyordu.*

Ve ben burada, onu öpmüyordum. Neyim var benim?

"Benedict bizi izliyor. Öp beni."

Yıldırım çarpan bir hava balonu gibi hızla sönüverdim. *Kahretsin.* Bunun gerçek olduğunu düşünerek tuzağa düşmüştüm. Her şey romantizmle doluydu ve ben hiçbir şeyi sahte yapmıyordum ama Lee'nin yaptığını kendime sürekli hatırlatmak zorundaydım.

"Çabuk."

Başımı eğdim ve dudaklarımı hafifçe dudaklarına bastırdım. Cennet bir yer değil de bir kişi olsaydı, benim cennetim tam burada, onunla birlikteydi. Havai fişekler artık başımızın üzerinde patlamıyordu. İçimde patlıyorlardı. Öpücüğü derinleştirdim, kollarımı ona doladım ve onu vücuduma sıkıca çektim. Battaniyenin içine gömüldüm. Battaniye ayaklarımızın altındaki sert zemine düştü.

Lee, inilti ve iç çekmenin karışımı bir ses çıkardı. Hâlâ rol mü yapıyoruz? Artık emin değildim. Ensemdeki saçlarımla oynadı, parmakları cildimde hafifçe gezdirerek tüylerimi diken diken etti. Havada soğuk olmasına rağmen, üşümüyorduk. Yanıyordum. Elim onun kıkına gitti. Sıkı sıkı tuttum. O da aynı şekilde karşılık verdi, iki avucunu da kıkıma koydu. Beni kendine çekti. Acı verecek kadar sertleşmiş penisim arzuladığı sürtünmeyi buldu. Kalçalarımı sürttüm, yalnız olmadığımızın farkında bile değildim. Kimlerin izlediğini ya da tutkulu davranışlarımızın onları rahatsız edip etmediğini umursamıyordum.

Durma.

Asla durma.

İlk o ayrıldı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Parmak uçlarını, öpücüğümüzden şişmiş dudaklarına dokundurdu. Göğsüm inip kalkıyordu, nefes nefese kaldığım için nefesim görünür hale gelmişti. Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğüs kafesimi titriyordu.

"Şey." Gözlerini kırptı. "Bu..."

Cümlesini bitirmesine gerek yoktu. Bir aptal bile, benim çok ileri gittiğimi düşündüğünü anlayabilirdi. *Lanet olsun, aptal herif.* İngiltere aristokrasisinin yarısının önünde ona neredeyse kuru seks yapmıştım. Bizim

aşk dolu bir ilişkiyi taklit etmemiz gerekiyordu, habersiz düğün konuklarına porno şovu sergilememiz değil.

"Özür dilerim. Sınırı aştım. Bir an için senin orada olduğunu unuttum." Bir saniye bile onun olduğunu unutmamıştım. Aklımdaki tek kız o iken nasıl unutabilirdim ki? "Erkekler. O kadar da gelişmemişiz, değil mi?" Boğazım sıkışarak güldüm. Kulağıma zorlama gibi geldi.

O ateşe döndü. "Sorun değil. Lütfen endişelenme."

"Yani arkadaşlığımızı mahvetmedim, değil mi?"

"Tabii ki hayır." Bana dönüp göğsümü okşadı, ama gözlerindeki bakış beni ürpertti, ve bu iyi anlamda değildi. "Sadece bir öpücüktü, Kadon." Eğilip battaniyeyi aldı ve üzerine sardı. Onu bir kalkan olarak mı kullanıyordu, yoksa bir mesaj mı veriyordu, merak etmeden duramadım. "Sanırım bu gece yatacağım."

Bir adım attığımda kolunu tuttum. "Bir otele yerleşebilirim." Bu yüzden Lee'yi kaybedemezdim. *Kaybetmeyecektim.*

"Hayır." Sesini alçaltarak konuştu. "Bunu yapma. Benedict rol yaptığımızı öğrenirse, tüm bunlar boşa gitmiş olacak. Her zamanki gibi devam edelim. Senin için sorun yoksa."

Başımı salladım. "Tamam."

"Yatmaya hazırlanmam için bana on beş dakika ver, sonra yukarı gel."

"Tabii." O uzaklaşırken, ensemde ağır bir bakış hissettim. Döndüm. Benedict şenlik ateşinin karşı tarafında duruyordu, gözleri kıskançlıkla parlıyordu.

Çok yazık, gerzek. Kaybettin.

Ama ben de kaybettim.

Bölüm 13

Leesa

Doğru erkek, yanlış kız.

SPAGHETTI BACAKLARLA odamıza geri döndüm. İçeriye sendeleyerek girdim ve kapıyı kapattım, alnımı serin ahşaba dayadım.

Kadon ile aramızdaki bu durum çığırından çıkmaya başlamıştı. Bugün ilk geldiğimizde öpüşmemiz ayaklarımın altındaki temelleri sarsmıştı, ama ikinci öpüşme... O Richter ölçeğinde 10 şiddetindeydi. Üç gün önce yalan makinesi testine girseydim ve soru "Kadon Kingcaid'den hoşlanıyor musun?" olsaydı, "Hayır" cevabım büyük bir başarıyla geçecekti.

Şimdi ise...

Şimdi, bu teste girmeye cesaret edemezdim.

Neler oluyor?

Son sekiz aydır her gün birlikte çalıştığım ve bir kez bile romantik bir ilgi duymadığım bir adama nasıl çekici gelebilirim? Eski sevgilimin düğününe katılmamın yol açtığı hormonal bir olay mıydı? Öyle olmalıydı. İnsanlar arkadaşlarına birdenbire ilgi duymazlar. Bu normal bir davranış değildi.

Siktir. Onu öpmekten daha fazlasını yapmak istiyordum.

Yatağın yanındaki çekmecedен geceliğimi aldım ve banyoya koştum. Rekor sürede soyundum, duşu açtım ve suyun altına daldım. Klitorisim zonkluyordu, rahatlama istiyordu. Duş başlığını braketinden çıkardım, ayarı "masaj"a çevirdim ve bacaklarımın arasına tuttum.

Duvara yaslanarak meme uçlarımı çektim, çevirdim ve onlarla oynadım, klitorisime güçlü su fışkırttım. Cinsel uyarılmaya her zaman duyarlıyım, ama orgazmımın hızı beni şaşırttı. Zevk çılgınlığını bastırdım, gözlerimi sıkıca kapattım ve Kadon'un burada benimle olduğunu hayal ettim. Onu çıplak, sırılsıklam, büyük eli penisini okşarken, kendini tatmin ederken gözleri benimkilere dikilmiş olarak hayal ettim.

Alt karnım ağırlaştı, ikinci orgazm çok hızlı geldi. Bu sefer, çılgılığımı serbest bıraktım. Dizlerim büküldü. Duş başlığını düşürdüm

duş başlığını düşürdüm ve duvarın aşağısına kayarak bacaklarımı önüme doğru uzattım.

Tanrım. Aylardır böyle bir rahatlama yaşamamıştım. Belki de yıllardır. Belki de hiç.

Eğer hayal gücün bunu yapıyorsa, gerçekte sana ne yapar
?

Öldürür. Muhtemelen. Ama lanet olsun, harika bir ölüm olurdu.

Hayır. Kes şunu. Bu saçmalık.

Ayağa kalktım, seksin tüm izlerini ve kokularını yıkadım ve kendimi kuruladım. Ellerimi banyo tezgahına dayayarak aynadaki yansımama baktım. Bazen görünüşümden nefret ediyordum. Elbette, insanları sınıflandırdığımız o korkunç toplumsal bakış açısına göre güzel sayılırdım, ama fiziksel görünüşüm bir avantaj olduğu kadar bir lanet de olmuştu. Akşam yemeğindeki o pislik Piers, yaşlanıp kimliğimi kaybedene kadar, güzel bir yüz ve güzel bir vücuttan başka bir şey olmayacağım konusundaki en büyük korkularımı yüksek sesle dile getirmişti. Ancak, beni felç eden özgüven eksikliği ve endişelerle birlikte, başka bir ses de içime sızmıştı. Bu ses, yüzeysel güzelliğin ötesini gören insanlar olduğunu söylüyordu.

Kadon gibi insanlar.

Öpüşmeden önce şenlik ateşinin başında yaptığı yorumlar içimde bir duygu dalgası, bir şükran ve sevgi tsunamisi yaratmıştı. Belki de en iyi arkadaşıma karşı duyduğum bu yeni özlem, bir dizi olay ve koşulun birikimiydi. Burada olmak, Benedict'i tekrar görmek, Fenella'ya karşı nazık davranmak zorunda kalmak, Piers gibi kadın düşmanı erkeklere katlanmak... Pazar günü buradan ayrıldığımızda, bu duygular kesinlikle yok olacaktı. O zaman Kadon ve ben, benim erkek arkadaşım gibi davranmak gibi çılgın bir fikirle ortaya çıkmadan önceki halimize geri dönecektik.

Phew. Bunu kafamdan attığım için şimdi daha iyi hissediyorum.

Makyajımı temizledim, vücuduma nemlendirici sürdüm, sonra geceliğimi giydim. Genelde çıplak uyurdum. Neyse ki geceliklerimi yanıma almıştım. Özellikle de aptalca bir şekilde, en azından bir oturma odası ve bir yatak odası olan bir süitimiz olacağını varsaymıştım. Komik olan, bunu *neden* varsaydığımı hiç bilmiyordum. Başından beri otel süitinde değil, Grange Manor'da kalacağımızı biliyordum ve RSVP'ye bir not yazarak bir misafirle katılacağımı belirtmiştim, bu yüzden bize tek yataklı bir oda vermeleri hiç de şaşırtıcı değildi.

Bunu düşüne ve Kadon'un beni gelmeye ikna etmesine kapıldığım paniğe bağladım. Ama şimdi paniğim yepyeni bir yöne doğru ilerlemişti,

bir saniye bile düşünmediğim bir yöne... Bütün gece Kadon'un yanında uyumak. İmparator yatak olsa bile, bu kolay bir iş olmayacaktı. İç geçirdim. *Uykusuz bir geceye içelim.*

Banyo ışığını kapattım ve yatak odasına doğru yürüdüm.

"Kahretsin." Kadon'un yatakta oturduğunu görünce kalbim göğsümden fırlayacak gibi oldu. "Geldiğini duymadım."

"Üzgünüm. Daha fazla ses çıkarmalıyım."

Pantolonunu çıkardı ve sandalyenin üzerine attı. Açgözlü gözlerim, dar ama çok dar olmayan siyah boxer şortuyla onu izledi. Göğsünü daha önce görmüştüm. Birçok kez. Ve karın kaslarını da. Ama beni iki kez öptükten sonra ve üzerinde kıvrılabilecek kadar büyük bir yatağın önünde dururken değil.

Seks hakkında düşünmeyi bırak.

Unut gitsin.

Kadon'la seks yapmayı düşünmeyi bırak.

Bir şekilde, kolay olmasa da bakışlarımı başka yöne çevirdim. Ona sırtımı dönerek yatağın kenarına oturdum.

"Hangi tarafta oturmak istersin?" "Her ikisi de olur."

Seçici değilim."

Ellerimi ovuşturdum. "Tamam. O zaman bu tarafta kalacağım. Senin için sorun yoksa."

Derin bir iç çekişi kulağıma ulaştı. Arkama baktım. "Neden iç çektin?"

Yorganı geri çekti ve yatağa tırmandı, çarşafı karın kaslarının üzerine örttü. "Bunun benim fikrim olduğunu biliyorum, ama pişmanlık duyuyorum."

"Öyle mi?" Tamamen döndüm, dizlerimi göğsüme çekip kucakladım.

"Senin dostluğunu kaybetmek istemiyorum. Benim için çok değerlisin."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle söylüyorsun? Arkadaşlığımı kaybetmeyeceksin. Bu da nereden çıktı?"

"Ben..." Oda yine ağır bir iç çekişle doldu. "Ateşin başında olanlar... yanıştı. Çok yanıştı. Özür dilerim, Lee." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Senin beni... bilmiyorum, sapık falan sanmanı istemiyorum, gece yarısı üstüne atlayacakmışım gibi."

Demek ki benimle ilgilenmiyormuş.

Küfür etmekten kendimi zor tuttum. Tanrım, kendimi aptal gibi hissettim. Neyse ki ona burada *duygularım*la başa çıkmaya çalıştığımı söylememiştim. Bu

durumu yüz kat daha kötü hale getirirdi. En azından bu şekilde gururumu incitmeden buradan ayrılabilirdim.

Ve kalbim biraz daha parçalanmış olarak.

"Boşuna endişeleniyorsun," dedim, hissetmediğim bir rahatlıkla. *Sanırım düşündüğümde daha iyi bir oyuncuyum.* "Bu kimya. Hepsi bu. Fiziksel. Utanmıyorum ya da endişelenmiyorum, sen de öyle yapmalısın."

Alt dudağını ısırды. Gözlerimi ağzından ayıramıyordum. O dudaklar. Tanrım, o dudaklar. Sıcak, yumuşak, dolgun. Neyse ki, sağ omzumun üzerinden bir yere bakmakla meşgul olduğu için, onu gözlerimle yiyip bitirdiğimi fark etmedi.

"Emin misin?" Bana bir bakış attı, sonra dikkatini yatak örtüsündeki ponponlara çevirdi ve düşüncesizce onları koparmaya başladı.

"Kesinlikle." Yorganı geri çektim ve yanına uzandım. Aramızda en az bir metre boşluk vardı, o kendi tarafının ucuna, ben de kendi tarafımın ucuna uzanmıştık. "Hadi biraz uyuyalım. Yarın masum yaratıkları vurman gerekiyor, ben de Fenella'yı jakuzide boğmamaya çalışacağım."

Onun sert kahkahası omuzlarımdaki yükü biraz hafifletmeliydi. Ama hafifletmedi. Aksine, sanki tüm evren oraya kamp kurmuş ve beni yere çökertmiş gibi hissettim.

"Haklısın." Yatağın kendi tarafındaki lambayı kapattı ve odanın yarısını gölgeye boğdu. "İyi geceler, Lee."

"İyi geceler." Ben de lambamı kapattım. Oda karanlığa gömüldü. Sörf tahtası kadar sert bir şekilde yatakta uzanmış, tavana bakarak Kadon'un düzenli nefes alıp verme seslerini dinliyordum. Ne zaman uykuya daldığını anlayabiliyordum. Nefesi sığılaştı.

Burada, kırsalda, karanlık gerçekten karanlıktı. Yüzümün önündeki elimi bile göremiyordum. Ancak bu mürekkep gibi siyah karanlığın bir de iyi yanı vardı: Artık her şeyin eskisi gibi olacağından emin olmadığım halde iyiymiş gibi davranmayı bırakabilirdim.

Neredeyse baygın halde, yarı kapalı göz kapaklarımdan dışarıya baktım. Güneş ışığı perdelerin arasından sızarak halının üzerine üçgen şeklinde bir ışık parçası düşürüyordu

Kırmızı ve yeşil desenli halının üzerine üçgen şeklinde bir ışık parçası düşüyordu. Komodinin üzerindeki antika saate baktım. Saat 8:15. Of. Gözlerimi tekrar kapattım. Tanrım, çok sıcaktım. Çok sıcak. Ve yorgundum. Sanki ölü gibi uyumuşum gibi çok yorgundum.

Yorganı geri attım. Daha iyi. Ama yine de çok sıcaktı. Ağrlığımı değıştirdim.

Tanrım.

Bu... bu... Evet. Evet,
öyleydi.

Bir ereksiyon belimin alt kısmına dokundu. Gözlerimi zorla açtım. Bir erkeğin bacağı benim bacağımın üstündeydi ve büyük bir avuç içi karnıma sıkıca bastırıyordu.

Yavaşça, bana sokulan adamın kim olduğunu bilmeme rağmen omzumun üzerinden baktım.

Kadon.

Yarı baygın halimde, aynı yatakta uyuduğumuzu neredeyse unutmuştum. Ne kadar zamandır böyle kucaklaşıyorduk? Bütün gece mi? Hiçbir şey hatırlayamıyordum. Son hatırladığım şey, Kadon'un beni ateşin başında yediğini itiraf ettikten sonra tavana bakıp kendimi berbat hissetmemdi. Beni yediğini, benim olduğum için değil, onun bir erkek, benim ise bir kadın olduğum için yaptığını söyledi. Ve sadece *bir kadın* değil. Güzel bir kadın. *Çekici* bir kadın. Burada entelektüel çekicilikten bahsetmiyoruz. Fiziksel çekicilikten. Hayatım boyunca hem modellik dünyasından hem de onu çevreleyen basından duyduğum saçmalıklar.

Oh, o çok güzel.

Ne kadar güzelsin, Annaleesa. Bu

fotoğraf binlerce dolara satılacak.

Hayır, canım. Konuşma. Kameranla gülümse.

Porno filmlerde oynamak ister misin? Birlikte milyonlar kazanabiliriz.

Dün gece dinlediğim aynı düzenli nefes alma ritmi, Kadon'un henüz uyanmadığını gösteriyordu. İyi. Şansım yaver giderse, yataktan kayıp banyoya saklanabilirdim ve o, vücutlarımız birbirine dolanmış halde nasıl uyandığımızı asla bilemezdi. Nazikçe bileğini tuttum ve elini kalçasına koydum. Bir sorun çözülmüştü. Mırıldandı ama uyanmadı. Bacak daha zordu. Bacağımı onun altından çekip, Chandler ve Janice'in *Friends* dizisindeki sahne gibi onun yere düşeceğini hayal ettim.

Bacağımı bir santim hareket ettirdim. Kalbimi sızlatan sevimli bir hırıltı sesi çıkardı, sonra yuvarlandı. Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde

ayaklarımı yere koyup kalktım. Banyoya parmak uçlarında yürüdüm, ışığı açmadan önce kapıyı kapattım.

Dün gece Kadon'un benimle duşta olduğunu hayal ederek kendimi tatmin ettikten sonra yaptığım gibi aynada kendime baktım. Ama o zaman, belki, sadece belki, Kadon ile benim aramda *bir* kıvılcım olabileceğine dair bir parça iyimserlik hissetmiştim.

Şimdi ise omuzlarımda depresif bir yük vardı. Bu, gözlerimde de görünüyordu. Gözlerim donuk ve dünden daha üzgündü. *Kendine gel, Leesa*. Hiçbir şey değişmemişti. *Hiçbir şey değişmemişti*. Kadon hala en iyi arkadaşımdı, ben de onun en iyi arkadaşıyım. Birkaç hafta içinde, bu hafta sonunun hatırası silinecek ve aramızdaki her şey eskisi gibi olacaktı. Karşılıklı saygıya dayanan, sağlıklı dozda şaka ve alaylarla dolu bir ilişki.

Ancak... hiç sahip olmadığın şeyi özleyemezsin sözü, sahip olduğunda pek de işe yaramıyordu. Sahip olduğumdan değil tabii. Ne yazık ki.

Tanrım, Leesa. Keşke lanet olası zihnimin bir kapatma düğmesi olsaydı.

Saçımın ıslanmamasına dikkat ederek hızlıca duş aldım. Dişlerimi fırçalarken Kadon kapıyı çaldı.

"Lee, orada mısın?"

Elektrikli diş fırçamı kapattım. "Evet. Beş dakika ver." "Acele et.

Tuvalete gitmem lazım."

Aynadaki yansıma gülümsedim. *Gördün mü? Her şey yolunda*. Kadon her zamanki gibiydi. Bu hafta sonu tek yapmam gereken, her zamanki gibi davranmaktı.

"Pencereden yap."

Kapıdan kahkahası sızdı. "Cazip bir teklif, ama almayayım." "O zaman bacaklarını çapraz yap. Uzun sürmez."

Dişlerimi fırçalamaya devam ettim. Beş dakika sonra, banyo kapısını açtım ve abartılı bir reverans yaptım.

"Tahtınız sizi bekliyor, efendim."

Kadon'un sırtışı içimde tuhaf şeyler yarattı. Yeni şeyler. Yine de sırtışı her zamanki gibiydi. Bir parçam o iki öpücüğü lanetledi. Onlar, onun yanında taktığım gözlükleri çıkarmış ve Şubat ayında tanıştığım adamdan çok farklı bir adamı gören yeni bir gözlük takmışlardı. Ama bir parçam, her geçen dakika daha da yüksek sesle, dün gece söylediği her şeyi geri almasını istiyordu. Hayalperest özlemler, hayal kırıklığı ve kalp kırıklığı getirmek için yazgılıydı.

"Nihayet." Yanımdan geçip kapıyı kapattı. Ben de kapıya yaslanıp iç geçirdim. Bu duyguları yok etmenin bir yolunu bulamazsam, korktuğumdan daha da zor bir hafta sonu geçirecektim. Saint Tropez'e döndüğümüzde her şey yoluna girecekti. Kadon, Kingcaid Beach Club'ın diğer tesislerini gezmek için dünya turuna çıkacak, ben de sıcak ve güneşli bir yere gidip geleceğimi planlayacaktım.

Evet, öyle yapardım. Her şey yolunda giderdi.

Hızlıca kot pantolon ve lavanta rengi saçlarımı ortaya çıkaran mor bir tişört giydim. Menajerimin beni zorla sürdürdüğü ve zamanla nefret etmeye başladığım sarı saç renginden kurtulmak için modellik işini bıraktıktan sonra saçımı boyamıştım. Asıl saç rengim sıkıcı bir fare kahvesiydi ve ona da geri dönmek istemiyordum.

Kadon banyodan nemli saçlarıyla ve beline sadece bir havlu sarılmış halde çıktı. İçimden bir inilti yuttum, sanki içimdeki her şey birdenbire yerinden çıkmış gibi içim içime sığmıyordu. Bana kasten işkence etmeye çalışsaydı umurumda olmazdı, ama öyle değildi. O sadece kendisiydi, benim yanımda rahat hissediyordu, her zamanki gibi.

Oysa benim için dünya eksenini etrafında dönüyordu ve onu nasıl düzelteceğimi bilmiyordum.

"Ah, ne eğlenceli bir gün bizi bekliyor." Bir av tüfeği tutuyormuş gibi yapıp nişan aldım. "Bum."

"Senin eski sevgilinden başka hiçbir şeyi vurmayacağım." Göz kırptı, sonra yatağın yanındaki çekmeceyi açıp yeni bir boxer çıkardı. Boğazım düğümlendi. O havlunun altında çıplaktı. Kenarından hafifçe çekince...

Gözlerimi kaçırđım, yatak odasını geçip pencereden dışarı baktım. Parlak mavi bir gökyüzü beni karşıladı, çiy, ufuktan daha uzağı uzanan geniş çim bahçeleri nemlendiriyordu.

"Eğer onu vurursan, hayalarına nişan al."

"Tamam." Benimkine benzer bir kıyafet giymiş olarak yanımda belirdi. "İyi misin?"

"Evet."

Kolunu omuzlarıma doladı ve saçımı öptü, benim hoşuma gitmeyecek kadar çabuk bırakarak.

"Ne olursa olsun, bu hafta sonu patron sensin. Zor olduğunu biliyorum, ama pazar sabahı buradan ayrıldığımızda, hayatının bu boktan bölümünü geride bırakmış ve yeni bir sayfa açmaya hazır olacağına

hayatının bu boktan bölümünü kapatmış ve yeni bir bölüm açmaya hazır olacağına inanıyorum. Doğru adam dışarıda seni içeri almanı bekliyor."

Ayakkabılarını giymek için yatağa geri döndü. Ben de bakışlarımı manzaraya çevirdim. Üzüntü beni sardı. Doğru erkek bunca zaman burnumun dibindeymiş.

Ama ona göre ben yanlış kızdım.

Bölüm 14

Kadon

Lee bu kendini beğenmiş herifte ne bulmuştu ki?

LANET OLASI BİR MADALYA HAK ETİM. Hayır, madalya değil. Oscar. Plaj kulüplerim batarsa, ödüllü bir aktör olarak yeni bir kariyerim olacaktı. Dün gece şenlik ateşinde Lee'yi vahşi bir hayvan gibi parçaladıktan sonra, kendimle sert bir konuşma yaptım. Lee, ona aşık olduğumu sezerse, bu ilişkimizin sonunun başlangıcı olurdu. Oh, doğru şeyleri söyleyecekti, ama bu dinamikleri değiştirecek ve çürümüş bir ceset gibi üzerimizde asılı kalacaktı.

Dün gece ona söylediklerimin bir kısmı mutlak gerçektir. Onun dostluğunu kaybetme düşüncesi midemi bulandırıyor. O hayatımda olmasaydı dayanamazdım. Ama özür dileme konuşmamın diğer kısmı büyük bir yalandır. Ateşin başında olanlar yanlış değildi. Benim için değil. O, şimdiye kadar yaptığım en doğru şeydi.

Ne yazık ki o aynı şekilde hissetmiyordu. Ve asla hissetmeyecekti. Hafta sonu boyunca onun sahte erkek arkadaşı olma fikrini kaldırabileceğimi düşünmüştüm, ama bunu sikimle değil kafamla düşünseydim, her şeyin felaketle sonuçlanacağına dair tüm unsurların mevcut olduğunu görürdüm.

Pazar günü bir an önce gelsin istiyordum.

Yemek odasına girdik. Taze kızartılmış domuz pastırması ve sıcak, tereyağlı tost kokusu burnuma geldi ve midem guruldadı. Granges'ların Lee'ye "özel" bir statü vererek malikanede kalmamıza izin vermesi bana tuhaf geldi. Tanrım, keşke vermemiş olsalardı. Bir oteldeki iki yatak odalı bir süit, bütün gece onun yanında yatmaktan çok daha az acı verici olurdu. Uyandığımda, tüm ereksiyonları gölgede bırakacak bir ereksiyonla uyanmıştım ve bunu yatıştıran tek şey kafamda karmaşık hesaplamalar yapmaya çalışmak olmuştu. En azından uyandığımda Lee yanımda değildi. O yanımda olsaydı, kendimi tutabileceğimi kesin olarak söyleyemezdim.

Üniformalı bir personel bize yaklaştı. "Bayan Alarie, Bay Kingcaid, umarım iyi uyumuşsunuzdur. Lütfen sizi masanıza götürmeme izin verin."

Lee'ye kaşlarını kaldırarak baktım. Bu adamı daha önce hiç görmemiştim ve Lee'nin hafifçe başını sallamasından anladığım kadarıyla o da görmemişti. Bu durum, Granges'ların personele tüm konukların fotoğraflarını inceleyip ezberlemelerini istediğini düşündürdü. Ne kadar tuhaf bir durumdu bu? Ailem hem iş hem de eğlence amaçlı sık sık toplantılar düzenlerdi, ama personelden konukların yüzlerini ezberlemelerini hiç beklemezlerdi.

Gölün yüzeyinde yüzen ve kenarlara dalgalar gönderen dört çift kuğu manzaralı bir masaya oturduk. Bu yerin gösterişçiliği bana çok yabancı geliyordu. Ailem çok zengindi, ama Granges'ların yaptığı gibi bunu insanların yüzüne vurmazlardı. Büyürken, iki yüz odalı bir malikanede yaşamamıştım. Seattle'daki evimiz hiç de küçük değildi, ama annem, akşam yemeği vaktinin geldiğini bize haber vermek için arama ekibi göndermek zorunda kalmayacağı bir evde büyümemizi istemişti.

"Çay ister misin? Ya da kahve belki."

"Bana kahve. Lee?" Bugün günü atlatmak için kafeine ihtiyacım vardı. "Su lütfen." Odayı gözden geçirdi. "Sence bu ve bu lanet olası spa gününden kaçabilir miyim?"

"Ben de aynısını yapabilirsem." Lee'nin omzunun üzerinden Benedict ve Fenella'yı gördüm. O da bizi fark etti, Lee'ye dirsek attı, işaret etti ve doğruca masamıza geldi. "Çarpışmaya hazır ol," diye fısıldadım, bir saniye sonra Fenella Lee'yi arkadan kucakladı.

"İşte buradasın, canım. Bugün için heyecanlı mısın? Birlikte güzel vakit geçireceğimiz için sabırsızlanıyorum. Uzun zamandır kız kıza dedikodu yapmamıştık."

İnsanların kendilerine bu kadar kolay yalan söylemeleri bana hep tuhaf gelmiştir. Lee'nin bana anlattıklarına göre, Fenella ile Benedict bir araya gelmeden önce tanışmışlardı, ama en yakın arkadaş falan değillerdi. Fenella'nın davranışları sanki ikisi birbirinden ayrılmazmış gibi idi. Lee'yi terk edip onunla evlenen adamla evlendiği gerçeğini görmezden gelmekte çok başarılıydı.

Lee bir rock yıldızı gibi tepki verdi. "Sabırsızlanıyorum. Sabahtan beri ne kadar heyecanlı olduğumu anlatıp duruyorum, değil mi sevgilim?" Lee elini benimkinin üzerine koydu. Artık bana dokunmasına alışmış olmam gerekirdi, ama her dokunduğunda damarlarımdan elektrik geçiyor, kanım kaynıyordu.

Yüzüme yapmacık bir gülümseme takındım. "Başka bir şeyden bahsetmedi."

Fenella aşırı heyecanlı bir çocuk gibi ellerini çırpı. Yüksek sesle gülmeme engel oldum. Böyle davranan insanlar beni hep eğlendirir. Bir yetişkinin yapacağı en tuhaf şeydi.

"Harika. Büfeye buyurun." Sanki kendi başımıza omleti bulamayacakmışız gibi, yiyeceklerle dolu masaları işaret etti, sonra tüm bu konuşma boyunca tek kelime etmemiş olan Benedict'in koluna girdi. Bize kısa bir selam verdi, gözleri Lee'nin üzerinde biraz fazla uzun süre kaldı ve ben orada özlem gördüm.

Biliyordum.

O pislik hala Lee'ye karşı bir şeyler hissediyordu. Eh, siktirip gidebilirdi. Şansı vardı ve onu mahvetti. Hem de muhteşem bir şekilde. Sadece bir pislik Lee gibi bir kadının aşkını politikaya tercih ederdi ve Benny pisliklerin en başındaydı.

"Çekim için saat onda buluşuyoruz," dedi sonunda, bana bakarak. "Heykelin önünde."

"Oh, küçük sikli olan mı?" Masum bir ifade takındım, ama Benny ne demek istediğimi açıkça anladı. Lee omuzları titreyerek gülmemeye çalıştı. Benny'nin kulakları pembeye döndü ve dudakları ince beyaz bir çizgiye dönüştü.

"Evet," diye tersledi.

Sandalyeye yaslanıp esnedim. "Orada olacağım. Sabırsızlanıyorum."

Fenella'nın dirseğini tuttu ve onu masamızdan uzaklaştırdı. Birkaç adım gitmişti ki Lee, onun da duyabileceği kadar yüksek sesle güldü.

"Sen çok kötüsün, Kingcaid."

"Hafif kurtuldu. Neredeyse 'seninki gibi' diye ekleyecektim, ama kendimi tuttum. Böylesine takdire şayan bir itidal için ödül almalıyım."

Kadın tekrar güldü. "Keşke kendinizi tutmasaydınız."

"Zaman var. Sonuçta, bugün kendimi eğlendirmek için bir yol bulmam lazım."

"Eğer karşılaştırma yaparsan, lütfen onun tepkisini filme al."

Ona göz kırptım. "Anlaşıldı."

Toplantı noktasına saat on beş geçe vardım - aptalca bir hareketti ama bu noktada umursamıyordum - ve tweed ceketler giymiş, diz boyu botların içine sokulmuş kareli pantolonlar giymiş bir grup buldum. Hepsi de yetmiş beş yaşıñ altındaki kimsenin giymemesi gereken düz şapkalar takıyordu. Açıkçası, kıyafet kuralları hakkında bilgi almamıştım. Alsam da fark etmezdi. O kıyafeti giyerken ölmeyi tercih ederdim.

"Ah, buradasın Kingcaid." Benny grubun içinden geçerek, yüzünde küçümseyen bir sırıtışla beni baştan aşağı süzdü. Ne çocukça. Aptalca oyunlarının beni bir saniye bile rahatsız edeceğini düşünüyorsa, sandığımdan daha da aptalmış. Ve ben çıtayı oldukça düşük tutmuştum.

"Sana uygun kıyafetler ödünç vereyim mi?"

"Senin giydiğın gibi mi?" Alaycı bir gülümsemeyle sordum. "Gerek yok. Ayrıca, o pantolonlar bana yarım kalır." Pasif-agresif mesajları severdim. "Kuşların da umurunda olduğunu sanmıyorum."

Dudaklarını büzdü. "Sülünler."

Kafam karışmış gibi yaptım. "Onlar da kuş değil mi?" "Evet, ama biz onlara sülün diyoruz."

"Neden?"

Benny'nin yüzü olgun bir domates kadar kızardı. Bu çok eğlenceliydi. "Bu iş böyle yapılır. İngiliz usulü. Bir Amerikalıların bunu anlamasını beklemezdim."

Kültürümü yerden yere vurmanın beni kızdıracağını düşünüyorsa, hayal kırıklığına hazırlıklı olsa iyi olur. Gülümsedim.

"Bir şeyin cevabını bilmiyorsan, bilmediğini söylemen sorun değil." enemi, etrafta toplanıp sohbet eden diğerk adamlara doğru salladım. "Kırsal kesimdeki arkadaşlarından birine, onları kuş olarak adlandırdığım için neden bu kadar kırıldığını sorabilirsin, çünkü onlar zaten kuşlar."

Bunu bütün gün yapabilirdim. Eğlence değeri paha biçilemezdi.

"Önemli değil. Hiç av tüfeğı ateşledin mi?"

"Bir iki kez." Babamın beni İsviçre'ye gönderdiği bitirme okulunda atış takımının kaptanı olduğumu bilmesine gerek yoktu ve oradaki eğitimim bu kadar ani bir şekilde sona ermeseydi, Olimpiyatlara seçilme şansım yüksek olurdu. Tek fark, biz masum kuşları vurmazdık. Bütün bu avcılık zırvalığı, gelenek kisvesi altında gizlenmiş acımasız bir spor olan, modası geçmiş bir saçmalıktı.

"O zaman temel bilgileri biliyorsun." Ben başımı salladığımda, sert bir "İyi" diye cevap verdi, sonra topuklarını döndü ve "Tamam beyler, beni takip edin

beni" diye bağırdı ve dalkavuk yandaşlarının peşinden yürüyerek uzaklaştı. Eve bir kez daha baktım. Kadınlarla birlikte spaya gitmeyi istemeliydi. Bu aptal grupla vakit geçirmek yerine Lee ile vakit geçirmek çok daha eğlenceli olurdu.

Göğsüm sıkıştı ve zihnim o anda, kamp ateşinin başında öpüştüğümüz anı bir film şeridi gibi kafamda oynatmaya başladı. Yeterince konsantre olursam, onu kollarımda hissedebilir, dudaklarının tadını alabilir, vücut şampuanı ve şampuanının kokusunu içime çekebilirdim. Gösteriş için onu öpmek yetmiyordu. Gerçek olanı arzuluyordum, ama bir şeyi istemekle onu elde edebilmek arasında dağlar kadar fark vardı. Lee bana karşı en ufak bir ilgi duysaydı, bunu söylerdi. Söylemez miydi?

Sen yapmadın.

Evet, ama o farklıydı. Ona aşkıttım ve ona bunu söylemeye ve yüzünde şok ifadesini görmeye, ardından bana her şeyin yolunda olduğunu, benim onu sevmemin ve onun aynı şeyi hissetmemesinin sorun olmadığını umutsuzca ikna etmeye çalışmasına dayanamazdım. Her zamanki gibi devam edebilirdik.

Yapmazdık. Lee'ye hislerimi söylersem, durdurma gücüm olmayan bir zincirleme reaksiyon başlatırdı. Hayır, böylesi daha iyiydi. Pazar günü buradan ayrılır ayrılmaz, onu öpebilme ve dokunabilme hissinin ortaya çıkardığı duyguları yeniden gömecektim. Her kış Saint Tropez'deki mülküm kapandığında yaptığım gibi Dubai'ye, sonra da ABD'ye gidecektim ve Lee... Lee'nin hak ettiği tatili yapmaktan başka ne planları olduğunu bilmiyordum. Her halükarda, benimle birlikte olmayacaklardı, ki bu da ilişkimizi sıfırlayıp yeniden dengeli bir hale getirmek için ihtiyacım olan şeydi.

Avın yapılacağı ormanlık alanda, ahşap bir sehpanın üzerinde av tüfeği duruyordu. Av köpekleri etrafta dolaşıp yeri kokluyorlardı. Anladığım kadarıyla, bu kana susamış İngiliz züppeler kurşunlarla kuşların canını aldıktan sonra, köpekler onları geri getireceklerdi.

"Al, Kingcaid. Silahını seç." Benny elini silahların üzerinde gezdirdi. "Bakalım neyin var."

Lee bu kendini beğenmiş herifte ne bulmuştu ki?

Kafamı salladım. "Unut gitsin. Fikrimi değiştirdim. Bu bana göre değil. Yürüyüşe çıkacağım ya da en yakın kasabaya gideceğim falan."

"Mide bulandırıcı, değil mi, ihtiyar?"

Yaşlı dostum mu? Tanrım. Bir şekilde bir solucan deliğine çekilip yetmiş yıl öncesine gönderilmiş gibiydim.

"Hayır. Ama masum bir canlının öldürülmesinde ne zevk var, anlamıyorum."

Benny başını bu tarafa eğdi, gözlerini kısarak. "Gerçekten mi? Beni şaşırttın."

"Beni tanımadan neden böyle bir şey söylediğini anlamadım."

"Oh, sandığından daha fazlasını biliyorum." Bir av tüfeği aldı, tetiği çekti ve namluyu inceledi. Tüfeği gözüne götürdü, gökyüzüne nişan aldı, sonra masaya geri koydu.

"Öyle mi?"

Başını salladı, kendini beğenmişliği büyük bir sırrı öğrenmiş ve bunu hemen anlatmak için sabırsızlanan birini andırıyordu.

"Masum varlıkları öldürmenin seni hiç rahatsız edeceğini düşünmezdim, Kingcaid."

Omurgamdan bir ürperti geçti ve omuzlarım gerildi. Masum varlıklar hakkındaki yorumuna bir vurgu mu katmıştı, yoksa ben mi hayal etmişim? Kalbim bir anda hızla çarpmaya başladı, yarışlardaki safkan bir at gibi tuzaktan fırladı. Bir şekilde ifademi kontrol ettim, onun vücut dilini okurken ona sahte bir sıkıntı ile baktım. O, bilgi toplamaya çalışıyordu. Öyle olmalıydı. O gece olanları sadece dar bir çevresi biliyordu ve bu şakacı o çevrede değildi.

Nefes al. O hiçbir şey bilmiyor.

"Dediğim gibi, beni tanımıyorsun. Bu yüzden, fikirlerini kendine saklaman daha iyi olur, *Benny*. Onları duymak istemiyorum."

Arkamı döndüm ve tarlayı geçerek eve doğru yürüdüm, havayı dolduran silah seslerine irkildim.

Pazar günü bir an önce gelsin isterdim.

Bölüm 15

Leesa

Bir şeyler dönüyor.

BENEDICT TAM BİR AHMAKTIR. Onun karakterinin ciddi şekilde kusurlu olduğunu anlamamın bu kadar uzun sürmesine şaşmamalı, sık sık kendimi tekmelemek istiyorum. Orada, aptalca av kıyafetleri giymiş tüm arkadaşlarıyla birlikte duruyordu ve Kadon'a bilerek söylememişti, Kadon ise kot pantolon, botlar, sıcak bir kazak ve cilalı bir ceket giymişti.

Benedict ve Kadon kısa bir konuşma yaptılar — biyonik işitme yeteneğine sahip olmak için neler vermezdim — sonra Benedict arkadaşlarıyla gülerек ve sohbet ederek uzaklaştı. Kadon, rüzgarda dalgalanan sarı saçlarıyla yalnız bir figür olarak arkadan onu takip etti.

Onun beni buraya getirmesine izin vermemeliydim. Benim için değil, *onun* için. Benedict sadece bir pislik değildi, aynı zamanda intikamcı bir pislikti. Beni istemiyordu, ama egosu da başka birinin beni almasını istemiyordu. Kahvaltıda gözlerinde o özlem dolu bakışı görmüştüm. Kadon ile Eurostar'da yaptığım bahsi kaybedebilirim.

"İşte buradasın." Fenella'nın tiz sesi, beni bulamayacağını umarak kaçtığım balo salonunda yankılandı. "Her yerde seni arıyordum." Pencerenin yanıma geldi, gözleri ormana doğru giden erkek grubunu takip ediyordu. "Ah, işte gidiyorlar. Ateş etmek ne kadar *erkeksi* bir spor, sence de öyle değil mi?"

"Hayır." Esprili cevabım ona ulaşmadı.

O, o tiz kahkahasını attı ve dirseğiyle bana hafifçe vurdu. "Umarım çok sayıda kuş getirirler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Kanatlı olanlardan mı, insan olanlardan mı?"

Bir saniye tereddüt etti, sonra alaycı cevabımı anladı. "Ah, çok komiksin Leesa. Hadi. Kızlar çoktan spaya gittiler. Masajlarımız bizi bekliyor."

"Ooh, ne güzel." Ellerimi ovuşturdum.

"Biliyorum." Özlemle iç geçirdi. "Bütün o rahatlamayı düşün. Tam da ihtiyacımız olan şey."

Ben de farklı nedenlerden dolayı iç geçirdim. Fenella'ya sarkazm yapmanın bir anlamı yoktu.

Spa davetiyeleri son derece özeldi, Grange Manor'da düğüne davet edilenlerden bile daha özeldi. Ben ve Fenella dahil dokuz konuk vardı.

Nefesimi bıraktım. Kadon'un dediği gibi, çok uzun bir gün olacaktı.

Kadon'un yanında uyurken, uyandığımda ereksiyonuyla bana dokunduğu, doğru erkeğin vahşi doğada bir yerde beni bulmamı beklediğine dair yaptığı konuşma. Lanet olsun. "Onu buldum ve o sensin!" diye bağırma isteği içimde püskürmek üzere olan bir gayzer gibi yükseldi. Tanrıya şükür, patlamamı kontrol edecek gücü bulmuştum. Kadon'un bana söylediği gibi, onun dostluğunu da kaybedemezdim. Hiç yoktan iyidir.

Gözlerimi açmak için iki güzel öpücük gerekmiş olması ne kadar trajik, ve şimdi gerçeği görmemek için gözlerimi kapatamıyorum.

"Millet, bu Leesa." Fenella'nın tanıtımı beni geri gerçekliğe döndürdü. "O ve Benedict eskiden nişanlıydılar. Daha uyumsuz bir çift *hayal* edebiliyor musunuz?" Yine aptalca kahkahalar.

Zayıf bir gülümseme ve elimi kaldırarak selam verdim. "Merhaba."

Birkaç kişi fısıldayarak selam verdi ve bir kız kanepede yer açarak bana oturmam için yer verdi. Neredeyse ona ayakta durmayı tercih ettiğimi söyleyecektim, ama bu kibirli bir davranış olarak algılanabilirdi ve bu kadınlarla birlikte geçireceğim saatler önümde uzanıyordu. Günü gereğinden fazla zorlaştırmamanın bir anlamı yoktu.

Fenella tören gibi durdu ve bugün yapacağımız tüm "eğlenceli ve harika" şeyleri sıraladı. Onun eğlence anlayışı benimkinden tamamen farklıydı, ama artık buradaydım. En azından bundan en iyi şekilde yararlanabilirdim. Ayrıca, masaj kulağa hoş geliyordu.

Fenella nefes almak için durakladığında, bana yer açan kadın "Yani Benedict ile nişanlıydınız?" diye sordu. "Bu arada, ben Pippa."

"Evet, nişanlıydı," diye araya girdi Fenella.

Ben daha ağzımı açmamıştım bile.

"Beni için onu terk etti." Sesindeki zafer dolu ton, benim cadaloz tarafımın ortaya çıkmasını teşvik etti. *Eldivenleri çıkardım, canım*. Suçun büyük kısmını her zaman Benedict'e yüklemiştim, ama Fenella bunu yüzüme vurarak bu kadar sevinç duyması mı gerekiyordu?

"Doğru. Nişanımızı bozmadan önce haftalarca beni aldatıyordu."

Fenella'nın kulakları pembeye döndü. *Sen başlattın, tatlım.*

"Ama biliyor musun, geriye dönüp baktığımda, bana bir iyilik yaptın Fenella." "Oh." Başını bir yana eğdi. "Nasıl yani?"

"Eğer Benedict nişanımızı bozmamış olsaydı, Kadon ile tanışmamış olurum." Gözlerimi buğulandırdım ve boşluğa bakarak daldım. "Benedict yatakta çok sıkıcıydı. Ona gelenekçi diyebilirim."

Fenella'ya değil, Pippa'ya baktım. Diğer kızlar da dikkatle dinliyor, dirseklerini dizlerine dayayıp, hayranlıkla öne eğiliyorlardı.

"Benim üstte olmamın çılgınca olduğunu düşünüyordu." Güldüm. Bu çok eğlenceliydi. "Oysa Kadon... o çok *maceracı*, biliyor musun? Heyecan verici. Onunla seks yapmak çok heyecanlı. Doyamıyorum." Biraz titriyormuş gibi yaptım. "Üzgünüm. Dün gece yaptıklarımızı hatırladım." Gözlerimi kapattım ve iç geçirdim. Gözlerimi açtığımda, kadınların sandalyelerini biraz daha yaklaştırdıklarına yemin edebilirim.

"Belki de sorun sendin, Leesa," diye tersledi Fenella. "Çünkü benimle Benedict yatakta bir hayvan gibi."

Hayvan mı? Benedict mi? En iyi ihtimalle bir sincap.

Bunu yüksek sesle söylemek isterdim, ama bu biraz fazla olurdu. Fenella beni kışkırtıyor olsa da - ve bunu kasıtlı olarak yapsa da - kızgın olduğum kişi o değildi.

"O zaman ikiniz için de sevindim. Belki de kendisi için doğru kadını bulmuştur. Senin için umarım öyledir."

Fenella ellerini beline koydu. "Bu ne demek oluyor?" "Hiçbir şey, sadece ona göz kulak olman gerektiğini söylüyorum. Hepsi bu. onu sıkı kontrol altında tut."

Kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Neden?"

"Bana yaptıkları yüzünden. Annem her zaman, bir erkek başka bir kadının mutfağında yemek yerse, evde ona ne pişirirsen pişir, farklı mutfaklarda farklı yemekleri deneme isteği duyacağını söyler."

Fenella, annesinin sözlerinin ardındaki mesajı anladığı anda kaşları havaya kalktı.

Dudaklarını büzdü ve bir kalçasını yana doğru çıkardı. "O zaman şanslıyım ki ben harika bir aşçıyım, değil mi?"

Pippa, "Öyle olman gerek" diye mırıldandı.

Fenella'nın onu duyup duymadığından emin değildim. Fenella hızla döndü ve yanından geçen kadınlardan birini yakalayıp onu yan odaya sürükleyerek çıktı.

Fenella duyamayacak kadar uzaklaştığında Pippa, "Özür dilerim," dedi. "Ben de aldatıldım ve bu çok kötü bir şey. Ama Fenella kötü bir insan değil."

"Ciddi bir ilişkisi olduğunu bildiği biriyle aldatmamalıydı, ama ben suçu tamamen Benedict'e atıyorum. O özgür biriydi. Benedict ise değildi."

"Bu çok cömertçe. Ben o kadar bağışlayıcı olabileceğimi sanmıyorum." Omuz silktim. "Artık geride kaldı."

"Ne olursa olsun, bence sen galip geldin. Benedict'i hiç sevmedim. Şimdi, senin erkeğin Kadon." Göz kırptı. "O çok yakışıklı."

Gülümsedim. Pippa benim tarzım biriydi. "Evet, öyle. Ve o benim."

Pippa başını geriye attı ve güldü. "İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Benedict beni terk ettikten hemen sonra, sahilde." En azından ilişkimizin bu kısmı hakkında dürüst olabilirdim. "Ağlıyordum ve Kadon beni kontrol etmek için yanıma geldi. Arkadaş olduk, bana plaj kulübünde bir iş teklif etti ve gerisi, dedikleri gibi, tarih oldu."

"Eminim ilk seferinde seni baştan çıkarmıştır." Kolumu hafifçe salladı. "Bana detayları anlat, olur mu? Romantik bir ilişkiye girmeyeli çok uzun zaman oldu. Dün akşamki yemekte tanıştığım erkekleri düşününce, bu hafta sonu başkasının seks hayatını dolaylı olarak yaşamak, benim için olabilecek en heyecanlı şey olacak."

Kıkırdadım. "Buradan ayrılmadan önce numaranı almamı hatırlat."

"Tamamdır. Ve oyalanmayı bırak."

Kadon'un evimde "sözde" ilk seferimiz hakkında söylediklerini hatırlayınca içim ısındı. "Tamam, şey, o..."

"Hazır mısınız, bayanlar?" Fenella ellerini çıırttı. Bu çok tuhaf bir alışkanlıktı. "Masözlerimiz bekliyor." Topuklarını döndü ve beş yaşındaki çocukları olan bir öğretmen gibi elini başının üzerine kaldırdı ve "Beni takip edin!" diye bağırdı.

"Siktir, bu kadının zamanlaması berbat," diye mırıldandı Pippa. "Bu iş bitmedi, Leesa. Hayal gücümün biraz ateşlenmesi lazım. Ya da daha kaba bir ifadeyle, mastürbasyon bankam boşalmak üzere ve onu dolduracak kişi sensin."

Kıkırdadım. "Elimden geleni yapacağım."

Saat dörtte spadan ayrıldım, kas ağrılarım azalmış ve yeni bir arkadaşım olmuştu. Her zaman dedikodu yapabileceğim kız arkadaşlar istemişimdir ve Pippa bu işe uygun olabilir.

Yatak odamızın kapısını açtığımda, onun bazı tuhaf davranışlarına gülümsüyordum. Zor bir günü, uzun zamandır yaşadığım en eğlenceli güne dönüştürmüştü.

Kadon, kollarını başının arkasına koymuş ve ayak bileklerini çaprazlamış olarak yatakta uzanıyordu. Yarısı yenmiş bir tabak meyve ve yanında bir fincan kahvenin kalıntıları yatak başı masasının üzerinde duruyordu.

"Selam." Bir parça ananas alıp ağzıma attım. "Günün nasıl geçti? Bir şey çektin mi? Ve 'bir şey' derken Benedict'i kastetmiyorum."

"Ateş edilmedi. En azından ben ateş etmedim." Konuşurken bana bakmadı. "Onları kendi hallerine bıraktım. Buraya geri döndüm."

"Neden?" Bir elma dilimi çaldım. "Üzgünüm, meyvelerini bitiriyorum." "Bunu yapmak istemedim. Hepsi bu."

Hâlâ göz teması kurmuyordu. Ne haltlar dönüyordu? Yatağın ucuna oturdum. "Seni suçlamıyorum. Beni aramaya gelmeliydin. Spada harika bir gün geçirdim. Pippa adında bir kadınla tanıştım. Harika biri. Sanırım yeni bir en iyi arkadaş buldum." Koluna hafifçe vurdum. "Dikkat et, Kingcaid. Yerine başka biri geçebilir."

"Senin seçimin." Ayağa kalktı ve ellerini ceplerine sokarak pencereye doğru yürüdü.

Kaşlarımı çattım. Bir şey olmuş olmalıydı. Bu Kadon'a göre değildi. Ona destek olmak için yeterince yakın, ama ona alan tanımak için yeterince uzak durarak onu takip ettim.

"İyi misin?"

"İyiyim."

İyi değildi. İyi olmaktan çok uzaktı. "Emin misin? Çünkü..."

"Lanet olsun, Lee." Bana döndü. Gözlerinde hoşuma gitmeyen bir bakış vardı. Kendini kapatmıştı. Nedenini anlayamıyordum. "Yorgunum. Hepsi bu. İyi uyuyamadım, sonra da senin eski sevgilin ve arkadaşlarıyla, akli başında bir insanın katlanabileceğinden otuz dakika daha fazla uğraşmak zorunda kaldım. Senin iyi bir gün geçirmiş olmana sevindim, ama ben geçirmedim. O yüzden bana bir iyilik yap ve geri çekil. Tamam mı?"

Ellerimi başımın iki yanına kaldırdım. Kadon'u tanıdığım süre boyunca bana hiç sesini yükseltmemişti. "Sorun değil. Seni rahat bırakayım. Tekrar normal bir insan gibi davranmak istediğinde beni ara."

İki adım attığımda Kadon kolumu tuttu. "Üzgünüm. Lanet olsun, Lee." Beni bıraktı ve beni durdurduğu eliyle saçlarını karıştırdı. "Eski sevgilin tam bir pislik."

Ah. Benedict, Kadon'u bu kadar kızdırmak için korkunç bir şey söylemiş olmalıydı, ama her neyse, Kadon bunun hakkında konuşmak istemiyor gibiydi. Hazır olduğunda anlatırdı. Onu zorlamayacaktım.

"Bana bilmediğim bir şey söyle." Fenella ile aldatma hakkında yaptığım konuşmayı ona aktardım.

"Kendini savunduğun için sevindim. Annen de akıllı bir kadına benziyor."

"İyi benzetmeler yapmayı

seviyor." "Bir gün onunla

tanışmayı umuyorum."

Dişlerimi sıktım. "Beni zorlama."

"Zorlamıyorum." Boynumun arkasını avuçlayarak, başımın üstüne bir öpücük kondurdu. "Akşam yemeğinden önce yürüyüşe çıkacağım, bu kötü ruh halimi atlatabilir miyim bakacağım."

Beni de davet etmedi. Kapıyı işaret ettim. "Zaten biraz kestirmek istiyorum." Yatağa uzandım ve gözlerimi kapattım. Benedict'e Kadon'u kızdırmak için ne söylediğini sorma fırsatı bulduğumda, bunu kaçırmayacaktım.

Ve duyduğum şey hoşuma gitmezse, o pisliğin hayalarını vuracak olan *ben* olurdum.

Bölüm 16

Kadon

Keşke dilekler öpücükler olsaydı...

Lee'nin şişe yeşili kadife elbisesini Boutique Noémie'de ilk gördüğümde, neredeyse dilimi yutacaktım.

İkinci kez gördüğümde ise dilimi yuttum.

Öyle şiddetli öksürdüm ki, ciğerlerimi kusmuş olsam hiç şaşırırmazdım. Göğsümü ovuşturdum. Tanrım, yanıyor. Hiç hoş değil. Lee bana bir bardak su uzattı.

"Al, iç şunu. Ne oldu sana? Sinek mi yuttun?"

Ben boğazımdaki yanmayı yatıştırırken o güldü. "Sanırım yanlış zamanda nefes aldım," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Ve gülmene gerek yok. Çok acıyor."

"Ah, zavallı bebek." Saat yönünde dairesel hareketlerle sırtımı ovuşturdu. "Daha iyi misin?"

Hayır. Şimdi kasıklarım da yanıyordu.

Lee'nin hafif bir dokunuşuyla penisim dikleşti ve zavallı herif Çarşamba günü Saint Tropez'den ayrıldığımızdan beri neredeyse hiç sönme şansı bulamamıştı.

"Evet, teşekkürler." Pantolonumdaki belirgin şişkinliği gizlemek için ona sırtımı dönerek ayağa kalktım. "Bir saniye sürmez."

Banyoya girip kapıyı arkamdan kapattım. Aynadaki yansımama inleyerek, iki elimi lavaboya dayadım ve ereksiyonumun inmesini istedim.

Tanrım, o elbise. O vücut.

Göğüslerine de bir şeyler yapmıştı. Cannes'da bana elbiseyi gösterdiği zamankinden daha da belirginleşmişlerdi.

"Uzun bir gece olacak, Kingcaid."

Papyonumu düzelttim ve bu lanet şeyi icat eden kişiye acı bir ölüm diledim. En iyi zamanlarda bile takım elbiselerden nefret ederdim, ama smokinler cehennemin özel bir yerinde yerini almıştı. Kardeşlerim takım elbise içinde yaşıyordu. Tasarımcı kıyafetleri, pahalı saatleri ve mükemmel bakımlı saçlarıyla milyarder yaşam tarzına her zaman çok iyi uyum sağlıyorlardı.

Peki ya ben? Ben en çok rahat kıyafetler içinde ya da mayomla, mükemmel dalgaları sürerek kıyıya ulaşırken kendimi rahat hissederdim.

Bazen ailemin hastaneden yanlış bebeği eve getirip getirmediğini sorgulardım.

"Kadon." Lee kapıyı çaldı. "Gitmeliyiz."

"Bir saniye." Son bir kez aynaya baktım. "O pisliğin söylediklerine kanma, tamam mı?"

Daha önce altı mil yürümüşüm, ama yine de cildimde hissettiğim karıncalanmayı atamıyordum. Mantıklı tarafım, aşırı tepki verdiğimi fark etmişti. Babamın birçok yeteneği vardı ve kötü haberleri saklamak da onlardan biriydi. Yine de, İsviçre'de olanları *kötü haber* olarak tanımlamazdım.

Bir *karmaşa*, gerçeğe çok daha yakındı.

Göğsümü ovuşturdum. Neden suçluluk duygusu beton blok gibi ağır bir yük gibi üzerimde duruyor, nefes almamı zorlaştırıyordu? Zamanın her şeyin ilacı olması gerekirdi, ama kendinden tiksime ve pişmanlık bu kurallara uymuyordu.

Derin bir nefes alıp yüzüme bir gülümseme yapıştırdım ve banyo kapısını açtım.

"Hazır mısınız?"

O güldü. "Ben on dakikadır hazırım. Geç kalan sensin." Ellerini omuzlarıma üzerine koydu, sonra göğsümü okşadı. "İyi görünüyorsun, Kingcaid."

Göbeğimin altındaki her şey gerildi. Kolumu uzattım. "Gidip onları hayran bırakalım."

Balo salonuna doğru yola çıktık. Masa planına bir göz attım. Oh, iyi. Oturma düzenini değiştirmişlerdi, böylece Piers Lee'ye bir kez daha kadın düşmanı bir yorum yapmaya cesaret ederse, ona yumruk atmamak için ellerimi bağlamak zorunda kalmayacaktım. Yumruk atmanın tehlikelerinin her zaman farkındaydım. Görünüşte zararsız bir şeyin sonuçlarının hayatını nasıl mahvedebileceğinin.

Ama lanet olsun, Piers veya Benedict gibi pislikler söz konusu olduğunda, bu hiç de kolay bir şey değildi.

Lee'nin elini tuttum ve odanın diğer tarafına doğru yürüdüm.

O beni diğer yöne çekti. "Bekle, Pippa orada. Hadi, seni tanıştırayım."

Yere kadar uzanan, dar siyah bir elbise giymiş kızıl saçlı bir kadın sandalyesinden kalkıp bize doğru geldi. Lee'yi sıkıca kucakladı. İkisi aynı anda konuşmaya başladı, sonra güldüler.

"Kadon, bu Pippa. Bugün spada hayatımı kurtardı." "Mecazi anlamda." Pippa elimi sıkı. "Tanıştığımıza memnun oldum.

Lee bana senden bahsetti."

Lee'ye yan gözle baktım, Pippa'ya ne söylediğini merak ederek. Tecrübelerime göre, kadınlar kolayca bağ kurarlar. Lee, Pippa'ya gerçeğe daha yakın bir şey söylemiş olabilir. "Umarım iyi şeylerdir."

Pippa'nın gözleri parladı. "Oh, çok iyiydi." Beni baştan aşağı süzdü. "Çok, çok iyiydi."

"Pippa!" Lee gözlerini genişleterek, iki kadın arasında gizli bir mesaj gönderdi. "Şşş."

Tamam, şimdi meraklandım.

"Onu dinleme, Pippa. Bana her şeyi anlat."

Pippa kıkırdadı. "Bu mümkün değil. Ama senin oldukça iyi çıktığını söylemek yeterli."

"Öyle mi?" Kolumu Lee'nin beline doladım ve başının üstüne öptüm. "Bana sonra anlatabilirsin, Lee."

"Bir erkeği merak içinde tutmak bir kadının sorumluluğudur, Kadon." Gözlerini kırptı.

Bir tutam saçını kulağının arkasına koyup gözlerimi onun gözlerine diktim. "Ve bir erkeğin görevi, elindeki tüm araçları kullanarak her sırrı ortaya çıkarmaktır."

"Öyle mi?" diye fısıldadı, göğsü her nefes alışında inip kalkıyordu.

Onun yüzüne bakmak yerine, bir kez olsun yüzümü gömmek için kolumu bile kesebileceğim dekoltesine bakmamak için lanet bir ödül kazanmalıyım. Ağızlarımız birbirine bir santim kalana kadar başımı eğdim. Gelen misafirlerin sesleri, kulaklarımda çınlayan kanın uğultusu tarafından bastırıldı. Lee dudaklarını ayırdı, gözleri bir anlığına ağzıma düştü.

"Daha sonra yatakta bana işkence etmene izin vereceğim." Dudaklarımı onun dudaklarına hafifçe değdirdim. Elektrik beni sardı, statik elektrik ensemdeki saçları kaldırdı.

"Tanrım, Leesa, sen şanslı bir sürtüksün."

Pippa'nın zamansız müdahalesi büyüyü bozdu. Leesa gözlerini kırptı ve bir adım geri attı. Ağzını açtı ama hiçbir şey çıkmadı.

Ben araya girdim. "Üzgünüm, Pippa. Yalnız olmadığımızı unutmak çok kolay. Sanırım aşkın etkisi budur."

"Şaka yapmıyorsun. Ona ne yaptığını bir bak, Kadon. Konuşamıyor bile."

Parmaklarımı Lee'nin parmaklarının arasına geçirdim. "Sanırım otursak iyi olur.

Tanıştığımızı memnun oldum."

"Daha sonra bir şeyler içmek için buluşmalıyız. Akşam yemeğinden sonra."

Lee'nin eli benimkini sıktı. Bunun ne anlama geldiğini tahmin ettim. Bu rolünü sürdürmek onun için yorucu olmalı. Benim için daha kolaydı. Rol yapmıyordum.

"Başka bir zaman. Sonra meşgul olacağız." Lee'nin metalik gri gözlerine bir kez daha yoğun bir şekilde baktım. Ağırlığını değiştirdi, boynuna kızarıklık yayıldı.

Pippa yine kıkırdadı. "Eminim öyledir. İkiniz de iyi eğlenin." Gözlerimi Lee'den ayırdım ve Pippa'ya hafifçe gülümsedim. "Öyle yapmayı planlıyoruz."

Lee, ona uzattığım sandalyeye gürültüyle oturdu. Çantasını yere bıraktı ve su sürahisine uzandı. Bir bardak su doldurdu ve bir dikişte içti.

"Susadın mı?" Kaşlarımı kaldırdım.

"Biraz." Bana doğru eğildi. "Biraz abartıyorsun." Beni azarlıyor muydu? "Çok mu?"

"Hiç de değil." Bacağıma hafifçe dokundu, kasıtlı bir okşama değil, hareket ederken hafifçe değdi. Ne yazık ki benim için, vücudum aradaki farkı anlayamadı.

"Bu hafta sonu sergilediğin performansla Tony Ödülü'nü kazanabilirsin."

"Amacımız memnun etmek." Sesim boğuk çıktı. Kendime de bir bardak su doldurdum.

Başka bir çift geldi, sonra ikinci ve üçüncü. Tanıtımlar sırasında başımı salladım ve bu süreyi kendimi toplamak için kullandım. Ben aktör değildim. Aşık bir adamdım ve ilk kez bunu herkesin önünde gösterebiliyordum.

Beni endişelendiren, pazar sabahı diş macununu tüpün içine geri sokmanın imkansız olup olmayacağıydı. Sadece arkadaşmışız gibi davranmaya geri dönmenin çok zor olacağına dair içimde kötü bir his vardı. Ama başka seçeneğim var mıydı?

Uçuşumu değiştirip, planladığım gibi Nice yerine Londra'dan Dubai'ye gitmeyi düşündüm. Bu fikri hemen reddettim. Lee'nin Saint Tropez'e tek başına dönmesine asla izin veremezdim. Yine de bu fikir cazipti. Birçok sorunu çözeceği kesindi. Kafamı toplamak için ihtiyacım olan nefes alma alanını bana sağlayacaktı.

"—Benedict. Yani, buraya gelmek cesaret ister."

Kendimi geri gerçekliğe çektim ve sohbete kulak verdim.

Lee, solunda oturan kırklı yaşlarındaki bir adamla sohbet ediyordu.

"Öyle deme," dedi Lee. "O ve Fenella beni davet etti, ben de onların özel gününü kutlamak için seve seve geldim."

"Ama canın yanmış olmalı, değil mi? Yani buradaki herkes onun seni başka bir kadın için terk ettiğini biliyor."

"Pardon, sen kimsin?" Mavi smokinli ahmağa sert bir bakış attım.

Kim mavi smokin giyer ki?

"Barry Sanderson." Elini uzattı. Ben elimi havada bıraktım. O da elini geri çekerek, şarap şişesini almak için uzanmış gibi yaptı. "Serbest muhabirim. Ama burada iş için bulunmuyorum. Benedict ve ben eski arkadaşız. Söylediğin hiçbir şeyin magazin dergilerinin manşetlerine çıkmayacağına söz veriyorum."

"İyi. Cüzdanım kabarık ve hafızam güçlüdür." Lee avucunu bacağıma koydu.

Yine.

Siktir. Bir yandan, keşke yapmasaydı diye düşündüm. Sikimin dinlenmeye ihtiyacı vardı.

Öte yandan, onun bırakmamasını da istiyordum.

"Sorunuza cevap vermek gerekirse, Bay Sanderson, haksızlığa uğrayan taraf bendim, bu yüzden hayır, buradaki herkesin Benedict'in beni aldattığını bilmesinden rahatsız değilim."

Bana döndü. Gözleri buğulandı ve lanet olsun, yüzündeki o ifade. Hayranlıktan başka bir şey değildi. Lee bu oyunculuk işini çok iyi beceriyordu. Ya öyle ya da... ya da...

Hayır.

Bir saniye bile düşünme.

Bana karşı bir şey hissetmiyordu. Anlaştığımız rolü oynuyordu.

"Benedict bana bir iyilik yaptı, Bay Sanderson." Dikkatini tekrar gazeteciye verdi. "Bana sadık kalmasaydı,

Benedict'in asla olamayacağı kadar iyi bir adama aşık olmazdım. Fenella'ya dünyadaki tüm şansın onunla olmasını diliyorum. İnanın bana, buna ihtiyacı olacak."

Ağırlığını kaydırarak gazeteciye sırtını döndü. Ustaca.

Kahrolası ustaca.

Gözlerimiz buluştu. Karnımda şehvet uyandı. Bana yine o bakışı atıyordu, eğer benim olsaydı, onu kollarımın arasına alıp yatağa götürmek ve orada birkaç gün tutmak isteyeceğim bakışı.

Ama o benim değildi.

Ama...

Tanrım.

Onun rol yapmıyor olabileceği gibi aptalca düşünceleri kafamdan atamıyordum. Bundan çok zevk alıyordum, ama almamalıydım.

Bu gerçek

değil.

Bu gerçek

değil.

Gerçek olsa bile, Lee gibi bir kadını hak etmiyordum. O benim on katım, yüz katım değerindeydi. O, dolabında, benim bile şu anda yüzleşmeye cesaret edemediğim, kabuklarını çıkarmamış bir adamla birlikte olmayı hak ediyordu. O gece babamdan yardım istemek için ona koşmuştum ve o günden beri kaçıyordum.

Benedict'in *masum varlıklar* hakkındaki önemsiz sözleri aklıma geldi. Öldürdüğüm çocuk masum olmaktan uzaktı, ama bu, rüyalarımı rahatsız eden gerçekleri değiştirmiyordu.

Ben bir katildim.

Ve ne yaparsam yapayım, Lee gibi bir kadın için asla yeterince iyi olamazdım. Lee gibi bir kadın için asla yeterince iyi olamayacaktım.

Bölüm 17

Leesa

Kahretsin. Bahsi kaybetmiştim.

"ON İKİ SAAT sonra buradan gideceğiz." Gülümsemem, ilişkimiz kadar sahteydi. Kadon buna inandı, çünkü yüzünde geniş bir gülümseme belirdi.

"Tanrıya şükür. Bu iş *işkence* gibiydi."

Haksız sayılmazdı, ama benim için işkence, sadece arkadaş olarak gördüğüm bir adama karşı gelişen duygularımı kabul etmektir. Oysa onun için işkence, kendisiyle tam zıt bir grup insanın arasında hayatta kalmaktır.

"O konuşmalar." Gözlerini devirdi ve başını geriye attı. "Tanrım. Babası hiç susmayacak sandım."

Kıkırdadım. "Kızıyla çok gurur duyuyor."

Benim ailemden farklı olarak. Tamam, belki bu tamamen adil değildi. Annem benimle çok gurur duyuyordu. Modellik yaptığım zamanlarda. O zamanlar, kızının ne kadar başarılı, güzel ve yetenekli olduğunu anlatarak dinleyen herkesi sıkıyordu. Eminim şimdi de aynı insanlardan kaçınıyordur, benim böylesine parlak bir kariyeri gönüllü olarak bıraktığımı söylemeye *utanıyor*.

Bu benim sözlerim değil, onun sözleri.

"Nereye gittin, güzelim?" Kadon koluma dokundu. Soluk tenime karşı bronzlaşmış parmaklarına baktım. Aklımda bir görüntü belirdi. Kadon ve benim yan yana, çıplak olarak uzandığımız bir görüntü. O, bronzlaşmış, pürüzsüz tenli, sert hatlı, göğsünde hafif bir tüy örtüsü olan. Ben, solgun ve ince, pembe meme uçları ve doğru yerlerde kıvrımları olan. En azından artık kıvrımlarım vardı ve bunun için şükrediyordum. Çıkıntılı kalça kemikleri, görünür kaburgalar ve uyluk aralıkları günleri çoktan geride kalmıştı.

Bazen kendimi oldukça tuhaf bir yaratık olarak görürdüm. Dünyanın dört bir yanındaki kadınlar benim eskiden sahip olduğum vücudu arzularken, ben şu anki vücudumu tercih ediyordum. Bir keresinde okuduğum bir makalede, erkeklerin kemiklerinde biraz et olan, tutunacak bir şeyleri olan kadınları tercih ettikleri yazıyordu. *Acaba bu doğru mu?*

"Zayıf mı yoksa kıvrımlı kadınları mı tercih edersiniz?"

Kadon şaşırdı, kaşları alnına doğru yükseldi ve gözleri büyüdü. "Şey, neden soruyorsun? Ve bu benim soruma nasıl bir cevap oluyor?"

soruma cevap oluyor?"

"Merak ettim. Eskiden ne kadar zayıf olduğumu ve artık öyle olmadığını düşünüyordum. Ve erkeklerin eskisini mi yoksa şimdiki halini mi tercih ettiklerini."

"Diğer erkekler adına konuşamam, ama ben daha çok kıvrımlı kadınlardan hoşlanırım. Ancak benim görüşüm, kadın vücudundan memnun olduğu sürece, erkeğin ne düşündüğünün önemi olmadığı yönünde. Ve bir kadının vücudunu kendi tercihlerine göre değiştirmeye çalışan her erkek yanlış yoldadır. kadın. Ya da daha doğrusu, yanlış adamla birlikte.

Neden doğru şeyleri söylemek zorundaydı ki? Sanki kafamın içinde dolaşmış, beni ona deli gibi aşık edecek tüm cevapları bulmuş ve kendi benzersiz tarzıyla tekrar söylemiş gibiydi.

"Bu da nereden çıktı?"

Kafamı salladım. "Hiçbir yerden. Sadece düşünüyordum." Evet, Kadon'un kıvrımlı kadınları tercih ettiğini düşünüyordum. Ben kıvrımlı bir kadındım. Bingo.

Keşke o kadar basit olsaydı.

Benedict gözüme çarptı. Fenella'yı dans pistinde döndürüyordu, ama her benim yönüme döndüğünde, bakışları Exocet füzesi gibi bana kilitleniyordu. İşler farklı gelişseydi, orada, saten ve dantelden yapılmış el yapımı bir gelinlik giyip kalabalığın dikkatini çeken ben olabilirdim.

Ben olmadığım için duyduğum rahatlama neredeyse tarif edilemezdi. Sanki havada uçuyormuşum gibi hissettiren bir hafiflik.

"Dans etmek ister misin?" Kadon elini uzattı ve başını dans pistine doğru salladı.

Gülümsedim, sandalyemden kalktım ve elimi eline koydum. "Çok isterim."

Beni Benedict'in karşısındaki dans pistine götürdü. Bunun tesadüfen olmadığını tahmin ediyordum. Bir kolunu belime doladı. Diğer eliyle de elimi tutacağını sandım. Ama tutmadı. Parmak uçlarıyla boynumu okşadı, avucunu şapkamdan düşen saçlarımın olduğu boynumun arkasına doladı.

Nefes alamıyordum. Göbek deliğimin altındaki her yerim kramp girmiş, tüylerim diken diken olmuştu. Kollarımı beline doladım ve başımı omzuna yasladım. Şimdiye kadar hissettiğim en derin mutlulukla dolu bir iç çekiş kaçtı dudaklarımdan.

"Neredeyse bitti."

Nefesimi yanlış anlamış olmalıydı, neden anlamasın ki?

"Evet." Ona bakmak için geriye yaslandım. "Bunu katlanılabılır olmaktan çok daha fazlası yaptın, Kadon."

"Yani pişman değil misin?"

"Bir saniye bile. Başından beri haklıydın. Buraya geldim ve içimdeki boşluğu doldurdum." Omzumun üzerinden yeni evlilere baktım. "O ben olabilirdim. Bu düşünce midemi bulandırıyor. Sonunda, bana bir iyilik yaptı."

"Yine de o hala aşâğılık, aldatan bir pislik."

Gülümsedim. "Evet, öyle. Ama bu artık Fenella'nın sorunu."

Çenesini başımın üstüne dayadı ve elini belime sıkıca doladı. "Bu gece farklı bir parfüm sürmüşsün."

Kalbim hızla çarpmaya başladı. Farklı bir parfüm sürmüştüm, ama Kadon'un bunu fark edeceğini hiç beklemiyordum. Acaba... bana karşı bir şeyler mi hissediyordu? Benim ona karşı hissettiğim gibi mi?

Hayır. Bu delilik.

Bu sadece bir durumdu. Hepsi bu. Düğünlerde birçok aptalca karar alındığını, ancak çiftlerin daha sonra bu kararları yeniden düşündüklerini iddia edebilirim. Biraz bebek partileri gibi. Oradaki her kadının anında bebek istemesine neden olan sahte bir dünya yaratıyorlar. Olmayan şeyleri hayal ediyordum.

"Ne burnun var senin, Kingcaid." Bakın, yine sarkazma sığınarak kendimi gizlemeye çalışıyorum. Kim tahmin edebilirdi ki? "Havaalanı güvenliğinde görev almaya hazırsın. Koklayıcı köpek yerine koklayıcı insan." Güldüm ve son birkaç ayda üç santim uzamış olan saçlarını karıştırdım. "Bunu başaracak kadar dağınık bir görünüşün var."

"Annem sayesinde değil."

Birkaç şarkı daha dans ettikten sonra, ışıklar karardığında ve canlı müzik grubu sahneye çıktığında yerlerimize döndük. Solist ilk satırı söylemeye başladığında, çantamı aldım ve Kadon'a salladım.

"Tuvalete gidiyorum," diye müziğin sesini bastırarak bağırdım.

Balo salonundan çıkıp, geniş Viktorya dönemine ait fayanslarla döşeli koridordan karşıdaki kadınlar tuvaletine gittim. Makyajımı tazeledim, yeni bir kat ruj sürdüm ve kendime, Kadon ile ilgili bu fantastik saçmalıklar hakkında son bir kez daha nutuk attım. Sabah ayrılımamız iyi olmuştu. Saat dokuzda Heathrow Havalimanı'na doğru yola çıkacak ve öğleden sonra dörtte Saint Tropez'e geri dönecektik.

Bir yanım, Fransız hava trafik kontrolörlerinin hala grevde olmasını ve Paris'te bir mola daha yapabilmeyi diledi, ama daha mantıklı olan yanım bunun bir felaket olacağını söyledi. En son ihtiyacım olan şey

son engelde düşüp, Kadon'a teklifte bulunarak, taze Sauvignon'un etkisiyle saçma sapan şeyler söylemekti.

Nereye gidersem gideyim, tatilimi şarj etmek için, bir yer seçerken, formda, bronz tenli bir erkekle tatil flörtü yapmak istek listemin en başında olmalı. Avustralya bu işe uygun olabilir. Bondi Plajı, bronz tenli, sarışın, yakışıklı erkeklerle doluydu. Birkaç orgazmdan sonra, Kadon'a olan bu hayali çekicilik, hedonistik bir sis içinde kaybolacaktı.

Şimdiden kendimi daha iyi hissediyordum.

Çantamı sıkıca tutup tuvaletten çıktım. Oh, harika.

Benedict.

Ne istiyordu?

"Bir dakikan var mı, Annaleesa?" Elini başının arkasına koydu, dudaklarını hafifçe büzerek.

"Sanırım var. Bu arada, tebrikler."

Sanki onu ne için tebrik ettiğimi anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatı.

İyi şanslar, Fenella.

"Oh, evet. Teşekkürler." Dirseklerini tuttu. "Daha sakın bir yere gidelim."

Kolumu yukarı doğru çekti. "Burada iyiyim. Ne oldu, Benedict?"

Kulak memesini çekerek, sanki yer aniden ısınmış gibi ayaklarını sürükledi.

"Fenella'yı sevmiyorum. Hiç sevmedim. Sevdiğim sensin."

Gözlerimi genişlettim. "Ne?"

Boğazını temizledi. "Seni çok özledim, Annaleesa." Gözleri bana yalvarırcasına bakıyordu. "Lütfen beni affet."

İç geçirdim. "Benedict..."

"Lütfen, Annaleesa. Kariyerim için Fenella ile evli kalmam gerekiyor. Ama bu birlikte olamayacağımız anlamına gelmez."

Tamam, bu adam resmen deliydi. "Sen neyden bahsediyorsun?"

"Bir ilişki." Parmak ucuyla çıplak kolumu okşadı. Neredeyse pahalı smokinine kusacaktım. "Sen benim metresim olabilirsin."

Ah, lanet olsun... Kadon'la yaptığım lanet bahsi kaybetmişim. Bu gerzek bana yüz avroya mal olmuştu ve Benedict'in bir ilişki önerdiği konusunda Kadon'un haklı olduğunu söylediğimde, birkaç saat boyunca Kadon'un kendini beğenmiş tavırlarına katlanmak zorunda kalmışım.

"Sen *evlisin* Benedict. Yemin ettin."

"Ne olmuş yani." Birkaç saat önce papazın önünde söylediği sözlerin hiçbir anlamı yokmuş gibi omuz silkti. Açıkçası, hiçbir anlamı yoktu.

"Aklını mı kaçırdın?"

"Kalbimi, Annaleesa. Kalbimi kaybettim. Sana." Sanki bu kadar muhteşem bir teklif karşısında ayaklarına kapanmadığımı anlayamıyormuş gibi kaşlarını çatı. "Dikkatli olmamız gerekecek, ama senin için bunu yapmaya hazırım. Gurur duyacağımı düşünmüştüm."

Kahkahayı bastım. Kendimi tutamadım. Ne kadar bencil, egoist bir aptal, yüzündeki ifadeyi doğru okuyabiliyorsam, kalbinin derinliklerinde, ilişkimizi yeniden canlandırma fırsatını kaçırmayacağıma inanıyordu.

Kulaklarının uçları kızardı ve alnında bir damar belirginleşti. Sinirlenmek üzereyken veya istediğini elde edemediğinde bu damar her zaman belirginleşirdi. Birlikteyken onun ne kadar çocukça davranabildiğini nasıl fark etmemiştim?

"Hayır, Benedict. Gururum okşanmadı. Ve dikkatinden kaçmış olabilir, ama benim bir erkek arkadaşım var."

"Yank mı?" Acı bir kahkaha attı. "O sana layık değil." Kaşlarım alnıma kadar kalktı. "Peki ya sen layık mısın?"

"En azından plajdan gelmiş gibi görünmüyorum."

"Hayır. Başka bir kadının yatağından çıkmış gibi görünüyorsun." Bunun için kendime bir high-five yaptım.

"Aldatmak istememişim. Fenella ile yatmadan önce senden ayrılmak ama olan oldu." Ne iş ama.

"Öyleyse sorun yok. Yani, o penisler, bağlı oldukları erkeklerin hiçbir söz hakkı olmadan vajinalara girme alışkanlığı var."

"Eskiden böyle değildin. Her zaman çok iyi ve naziktin.

Onun etkisi mi?"

"Hayır." Parmağımı göğsüne doğrulttum. "Senin etkisi. Beni terk ettikten sonra, yaşadığım kabustan uyandım ve gerçek benliğimi gömdüğümü fark ettim." Kollarımı yanlara açtım. "İşte ben buyum Benedict, tüm alaycı ihtişamımla. Hala benimle birlikte olmak istiyor musun?"

"Seni seviyorum."

Yine güldüm. Bu bir komedi skeci gibiydi. Her an BAFTA ödülüne aday olmasını bekliyordum.

"Karının yanına dön, Benedict."

Döndüm. O da dirseğimi tutup beni kendine doğru çevirdi. Kollarını belime doladı. "Gitme. Lütfen. Bana bir şans daha ver." Beni öpmeye çalıştı.

"Benden uzak dur." Başımı yana çevirdim. "Şansın vardı ama onu kaçırdın." İki elimi göğsüne dayadım ve o da beni bıraktı. "Kendi yatağını yaptın Benedict. Şimdi yat."

"Annaleesa..."

"Onu duyduğun." Kadon beni arkasına çekti ve Benedict ile aramıza girdi. Benedict'in boğazını kavradı ve onu duvara itti. "Bir daha kadınıma dokunursan seni öldürürüm."

"Kadon, bırak onu." Kolunu çektim. "O buna değmez."

"Seni uyarıyorum, Oberon. Ona bir parmağını bile sürersen seni toprağa gömerim."

Benedict sırtıttı. "Eh, senin bir formun var."

Geçmiş mi? Ne demek istiyordu? Kadon hareketsiz kaldı. Eli Benedict'in boynundan düştü ve bir adım geri attı.

"Gidelim, Lee." Elimi tuttu ve beni uzaklaştırdı. Yanağında bir sinir titriyordu ve burun delikleri genişlemişti. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim.

"Mükemmel olmayabilirim, Annaleesa," diye bağırdı Benedict. "Ama en azından ben kimseyi öldürmedim."

Bölüm 18

Kadon

Gerçeği söyleme zamanı geldi.

Sanki sıvı nitrojen dökölmüş gibi, olduğum yerde donakaldım. Etrafımdaki dünya çöktü, ayaklarımın dibinde enkaz haline geldi. Nasıl biliyordu? Nasıl bilebilirdi? Bu imkansızdı. Yine de gerçekler tartışılmazdı. Lee'nin gözlerinin üzerimde olduğunu hissettim, şaşkın, sorgulayan. Korkmuş mu? Tanrım, hayır, o değil. O hariç her şey.

Geçmiş asla gömölü kalmadı. Anka kuşu gibi yeniden dirilip, inşa ettiğim çökmekte olan duvarları yıkacağını bilmeliydim. Sonuçta, o geceyi hiç unutmamıştım. Sanki dün olmuş gibi. Görüntüler, sesler, kan kokusu, taş zeminde yatan cansız beden. Yaptığımın farkına vardığımda içimi kaplayan dehşet. Her şey çok taze, çok *gerçekçiydi*.

"Ne demek istiyorsun?" Lee'nin boğuk sesi, beynimi kaplayan sis bulutunu dağıttı.

"Ona sor," dedi Benedict. "O ne demek istediğimi biliyor." Gözlerimi kııptım, ama geri kalanım felç olmuş gibiydi.

"Kadon?" Sesindeki şaşkınlık beni öldürdü. "Kadon, konuş benimle."

Kafamı salladım. Hayır demek değildi. "Yapamıyorum" demekti, ama Lee'ye bunu söyleyecek kelimeleri bulamıyordum. Nefesimi kontrol etmek için nefes nefese kaldım. Benedict başka bir şey söyledi, ama kelimeler beynimde karışmıştı, yazılmış kelimeleri gördüğüm gibi. Anlam veremiyordum.

Kendine gel.

Ateş göğsümde, kollarımda, parmaklarımda ve ayak parmaklarımda şiddetle yayıldı ve beyaz noktalar görüşümü kapladı. Tekrar gözlerimi kııptım. *Nefes al. Hiçbir şeyi kanıtlayamaz. Ayrıca, dava kapandı.*

Lee. Tanrım. Ona ne söyleyecektim? Soruları olacaktı ve ona yalan söylemeyecektim. Ona değil. Tam ve dürüst gerçeği hak ediyordu, ama Tanrım, birini öldürdüğümü öğrendiğinde bana farklı bakarsa ne olacaktı? Benden nefret ederse? Ya da daha kötüsü, benden korkarsa? Buna dayanamazdım.

Benedict. O lanet olası piç. Ellerimi yumruk yaptım. Lee'ye dokunduğu, zehrini saçtığı, benim *gerçekte* nasıl bir adam olduğumu bildiği için yüzünü parçalama isteği beni neredeyse ele geçirdi.

Hayır. Sakin ol. Nefes al.

Hiç kimseye karşı öfkemi kaybetme lüksüm yoktu. Dokuz yıl boyunca sakın kalmak için çaba harcadım, farkındalık pratiği yaptım. O lanet olası pisliğin, benim için harcadığım çabayı mahvetmesine izin veremezdim. Beni, gece yarısı ter içinde uyanıp, ağlayarak, umutsuzluğa sürükleyen yıkıcı düşüncelere kapıldığım en karanlık günlerime geri götürmesine izin veremezdim.

"Gidelim." Lee'nin elini tutup, odamıza çıkan dolambaçlı merdivene doğru yürüdüm. O, yol boyunca tek kelime etmedi. Kapıyı açtım, önce ona geçmesini işaret ettim, sonra da onun ardından içeri girdim. Kapının kapanma sesi kalbimde yankılandı.

Kendimi Lee gibi bir kadına layık görmemiştim, ama bu umudumu kaybetmeme engel olmamıştı. *Hayal kurmamı* engellememişti. O umutlar ve hayaller, hayatımın küllerinden oluşan rüzgârda uçuşan küller gibi ayaklarımın etrafına dağılmıştı.

Yatağa oturdum ve yere baktım. Sırtım ağrıyordu, ciğerlerim nefes alamıyordu ve zihnim tamamen bulanıktı. Sessizlik beni yutan bir solucan deliği gibi, dünyadaki tüm iyilikleri emip beni yalnızlık dolu bir hayata itiyordu.

"Al." Lee, brendiye benzeyen bir bardak uzattı. Onu aldım ve iki elimle bardağı tutarak içmeye başladım.

"İç, Kadon."

Tek dikişte içtim. Kahretsin, yakıyordu. Bardağı komodinin üzerine koyup, kendimi ona bakmaya zorladım. Yüzünde duygular dalgalanıyordu, önceki karışıklığın yerini endişe almıştı. Yanıma oturdu. Yatağın ağırlığı altında çöktü. Avucunu uyluğuma koydu.

"Yapma." Sesim boğuk çıkmıştı. Hiç bana benzemiyordu.

Elini olduğu yerde tuttu. "Lütfen bana ne olduğunu söyle. Senin için endişeleniyorum. Tebeşir gibi bembeyaz."

Alt dudağımı ısırdım. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum."

"Acele etme. Bütün gece vaktimiz var." Yanağımı okşadı. Gözlerimi kapattım ve onun şefkatli dokunuşuna kendimi bıraktım. Yıllardır hiç bu kadar ağlamaya yaklaşmamıştım. En azından bilinçli olarak. Yüzümden gözyaşları akarak birçok kez uyanmıştım, ama bu farklıydı. Ham. İçgüdüsel. Tehlikeli.

"Hayatım boyunca akademik olarak zorlandım. Sana bunu hiç söylemiş miydin?" "Hayır, söylememiştin."

"Disleksi teşhisim konulduktan sonra, ailem notlarımı yükseltmem için ellerinden geleni yaptılar, ama öğrenme yeteneğimi etkileyen sadece okumadaki zorluk değildi. Akademik ortama karşı ilgisizliğimdi. Dışarıda vakit geçirmek, çizim defterine karalamalar yapmak veya ellerimle bir şeyler yapmak çok daha cazip geliyordu. Ama aynı zamanda ailemdeki yerimin ve bir gün kuzenlerim ve kardeşlerim gibi işlerden birini devralmam beklentisinin de çok iyi farkındaydım."

Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip nefes aldım. O gece hakkında konuşmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bunun ne kadar zor olduğunu unutmuştum.

"En büyük ağabeyim Nolen, çalışkan ve gayretli bir evlattı. Geçen gün tanıştığın Blaize ise resmen bir dahi. Bir de ben vardım. Ailenin dışlanmış çocuğu."

"Yani nazik, cömert, komik, yürekli, sayamayacağım kadar çok yetenekli oğul mu?"

Bir saniye kadar gülümsedim. "Sen öyle diyorsan." "Öyle diyorum."

Derin bir nefes aldım. "Haklısın. Çocukların hepsinin aynı olmadığını biliyorum, ama benimki gibi bir ailede doğduğunda, başarısız olduğunda kendini suçlamamak zor oluyor."

"Hayal bile edemiyorum."

"On altı yaşındayken babam beni İsviçre'deki bir yatılı okula gönderdi. Orada on altı ila on sekiz yaş arası çocuklar kalıyordu. Okul, akademik olarak zorlanan çocuklara yardım etmesiyle ünlüydü ve gerçekten de sözlerini tuttular. Onların gözetiminde açıldım. İnanılmazdı. Olaylara farklı bir açıdan bakmamı sağladılar. O öğretmenlere çok şey borçluyum."

"Harika bir şey."

"Evet, öyleydi." Başparmağımı ısırdım. "En azından ilk yıl." "Ne oldu?"

"Müdürün oğlu oldu." İnsanların birinin mezarının üzerinden geçtiğini söylediği zamanlarda olduğu gibi, içimi bir ürperti kapladı. Titredim. Bu tür şeylere inanmazdım, ama zamanlamanın beni korkuttuğunu itiraf etmeliyim. Yıllardır onun hakkında yüksek sesle konuşmamıştım. O zamandan beri... polis sorgularından beri.

Kaşları çatıldı. "Devam et."

"Benden bir yaş küçüktü, bu yüzden ben ikinci sınıftayken okula başladı. Ama bunu asla tahmin edemezdim. Çok kaba bir çocuktur. Boyu 1,80'den fazlaydı, tank gibi yapıydı. Kolaylıkla yirmili yaşların başında gibi görünebilirdi. Ve boyunu kullanarak daha az gelişmiş çocukları zorbalıkla sindirirdi."

"Ne hoş bir çocuk."

Onun alaycı sözleri, yüzüme çok ihtiyacım olan bir gülümseme getirdi, ama onu tutamadım.

"Samuel adında bir çocuk vardı, en çok onun başına geliyordu. Muhtemelen aramızdaki en küçüktü, üstüne üstlük dudak yarığı ve sağ gözünde şaşı vardı. Müdürün oğlu Henry, onu kişisel dayak çocuğu gibi görüyordu. Parasını alıyor, kimse görmediğini düşündüğünde ona yumruk atıyor ve zavallı çocuğu resmen terörize ediyordu."

"Kimse sesini çıkarmadı mı?"

"Evet, birkaçımız konuştu, ben de dahil." "Ne oldu?"

"Bize inanmadı. Sonunda bir ay ceza aldık ve altı hafta boyunca hafta sonu izinlerimiz iptal edildi."

"Oğlunun zorba bir pislik olduğunu kabul etmek kolay olamaz."

Lee *pislik* dediğinde, gülümsemeden edemiyordum. Bugün de istisna değildi.

"Hayır, sanırım kolay değil. Ama bu bizi güçsüz bıraktı. Babama söylemeyi düşündüm, ama beni okuldan alacağından korktum ve o kadar ilerleme kaydetmişim ki, ayrılmak ve kazandıklarımı kaybetmek fikri hiç hoşuma gitmiyordu. Bu yüzden çenemi kapattım, başımı eğdim ve çalıştım."

Midem kasıldı. Bir sonraki bölümü atlatmak için bir içki daha içmem gerekiyordu. Brendi kadehini aldım ve içki dolabına doğru yürüdüm. Lee'ye şeyi sallayarak, "Bir tane ister misin?" dedim.

"Evet."

İki bardak doldurdum ve yatağa geri dönüp yanına oturdum. Birçok kez Lee'yi kucaklama isteği beni ele geçirmişti, ama hiçbirisi şu anki kadar güçlü olmamıştı. Ancak bu çok riskliydi. Duygularım yüzeye çıkmak üzereydi ve ikimizin de en son ihtiyacı olan şey, ona onu sevdiğimi söylemem ve sonra bir çocuğu öldürdüğümü itiraf etmemdi.

Bu, ilişkinin sonu olurdu.

"Bir gece, aklıktan uyandım. Bir ödevimi bitirmek istediğim için akşam yemeğini kaçırmıştım ve

okuma ve yazmada büyük ilerleme kaydetmeme rağmen, benim gibi sorunları olmayan çocuklara göre daha uzun sürüyordu. Mutfak her zaman açıktı, ama yemek pişirmemize izin verilmiyordu."

Kemiklerim ürperdi. Kollarımı yukarı aşağı ovuşturdum. Kahretsin, bu çok zordu. "Acele etme."

Dudaklarımı büzerek bir nefes verdim. "Hindi sandviçi yaptım ve bir bardak süt doldurdum. Kütüphanenin önünden geçerken birinin ağladığını duydum ve odama dönüyordum. İçeri girdim. Orası neredeyse zifiri karanlıktı, tek ışık okul kütüphanecisinin çalıştığı masanın üzerinde duran lambadan geliyordu."

Brendinin yarısını içtim. Kalbim göğsümde çarpıyordu. Sanki orada durmuş, bedenimin dışından yaşanan dehşeti izliyormuşum gibi görebiliyordum. Bir seyirciydim, ama aslında değildim.

"Hazır değilsen bana söylemene gerek yok."

Kafamı salladım. "Zamanı gelmişti. Bu şey... içimi kemiren bir zehir gibi. Sana anlatmak, bu olaydan beri aradığım çare olabilir." Bardağı masaya koydum. "Bana bir dakika ver."

Ayağa kalktım, odada dolaştım, belimi ovuşturdum, biraz daha dolaştım. Açıklamanın temelini oluşturan kelimeler, sanki bir dairenin merkezinde bir mıknatıs varmış ve her kelime bu çekime karşı koyamıyormuş gibi, zihnimde bir araya geldi. Yavaşça, sanki sihir gibi, bir cümle, sonra bir paragraf oluşturdular. Ayakta durmaya devam ettim ama Lee'nin gözlerine bakacak cesareti buldum.

"Ağlamaya doğru sessizce yaklaştım. Birinin özel anına müdahale etmek istemedim. Dönem ilerledikçe birçok çocuk evini özlemeye başladı." Birkaç kez derin nefes aldım. Burnumdan nefes alıp, ağızımdan verdim. Kalbim göğsümün içinde o kadar hızlı atıyordu ki, arterlerin kopmuş olabileceğini düşündüm. Ama öyle olsaydı, ölmüş olurdum.

Henry gibi.

Siktir.

"Nefes al, Kadon. Beni korkutuyorsun. Hadi, elimi sık."

Onu, tek istikrar kaynağımı, sıkıca tuttum. Daha iyi bilmesem, sert dalgalı bir denizde bir teknede olduğumuzu söyledim. Ayaklarımın altındaki zemin dalgalanıyordu. Yatağa çöktüm.

"O... zorba... Henry... Samuel'i kaçırdı. S-s'yi kaçırdı..." Ah, lanet olsun. *Yapamıyorum*. Burun köprümü sıktım.

"Bence durmalıyız."

"Hayır!" Yutkundum. "Hayır. Şimdi bunu yapmazsam, biter. Sana asla anlatamayacağım ve senden sır saklamak istemiyorum. Senden değil. Artık değil."

"Tamam, tamam." Serbest eliyle kolumu yukarı aşağı okşadı.

Birkaç kez daha derin nefes aldım. Nereden geldiğini bilmiyorum, ama içime bir sükunet çöktü. Belki Lee, birleşen ellerimiz aracılığıyla bana gücünü aktarıyordu. Tekrar gözlerine baktım.

"Henry, Samuel'i kitaplıkların arasındaki masaya eğmişti. Samuel'in pijama altları ayak bileklerine kadar inmişti ve Henry..." Mide bulantısı midemi kavradı.

Lee elini ağzına götürdü. "Tanrım, Kadon. Hayır."

"Kendimi kaybettim, Lee. Bu öfke dalgası, kör beyaz öfke, beni ele geçirdi. Olanları unutmuş olmalıyım çünkü hatırladığım son şey, Henry'nin kafasının arkasından kan fişkırarak yerde yatmasıydı. Samuel pantolonunu çekip kütüphaneden çılgık atarak kaçtı. Ben yere yığıldım. Okul hemşiresi beni orada buldu. Gecenin geri kalanı bulanık. Mavi yanıp sönen ışıklar, müdürün acı dolu çılgınlıkları, bana sorular soran polisler. Babam ertesi gün öğleden sonra geldi ve bir şekilde her şeyi yoluna koydu."

"Henry'ye ne oldu?"

"O... öldü. Samuel yetkililere Henry'ye vurduğumu, onun düşüp masanın köşesine kafasını çarptığını söyledi. Adli tabip, keskin olmayan bir darbe sonucu öldüğünü söyledi."

İki elini burnu ve ağzının üzerine koydu ve sadece... bakakaldı. Bana, yere, pencerenin dışına. Onun şok halini anlıyordum. Ben de aynı durumdaydım. Yetkililer ve ailem dışında kimseye anlatmak dokuz yılını almıştı.

Lee ile olan arkadaşlığımı kaybetmememe mal olsa bile, sonunda itiraf ettiğim kişinin o olmasına asla pişman olmadım.

"Oğlan, Samuel. Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum. Ertesi gün ailesi onu almaya geldi ve onu bir daha hiç görmedim." Dudaklarımı ısırarak endişelendim, kanın tadını aldığımda ancak durdum. "Bunun bedelini hiç ödemedim, Lee. Babam sanki hiç olmamış gibi olayı örtbas etti. Ama oldu. Henry yaşayan, nefes alan bir insandı ve ben onu öldürdüm."

"Henry bir tecavüzcüydü."

Vücudumu bir titreme sardı, o gecenin görüntüleri dokuz yıl önce olduğu kadar bugün de netti. "Evet, öyleydi, ama bu bana yargıç, jüri ve cellat gibi davranma hakkı vermezdi."

"Kadon, bu bir *kazaydı*."

Başımı salladım. "Hayır. Kaza, kimsenin suçlu olmadığı durumdur. Seattle'a döndükten sonra ailem ve kardeşlerimden bu mazereti defalarca duydum, ama onlar yanıliyordu, sen de yanıliyorsun. Sinirlenip ona vurmasaydım, Henry bugün hayatta olurdu."

"Peki ya Samuel? Sen müdahale etmeseydin ona ne olurdu? Bunu düşündün mü?"

Birçok kez düşünmüştüm, ama her zaman kurtardığım hayat yerine aldığım hayata odaklanmışım. Samuel'e ne olduğunu bilseydim, belki bir sonuca varabilirdim. Tek istediğim, benim aksime, o korkunç deneyimleri geride bırakıp hayatına devam edebilmesiydi. Mutlu olmayı hak ediyordu.

Benim de aynı şeyi hak edip etmediğimi henüz çözememiştim. "Onu bulmaya çalışmalısın. Samuel'i demek istiyorum."

Ona sulu bir gülümseme verdim. "Bunu söylemen komik. Yaklaşık bir yıldır özel bir dedektif bu davayı araştırıyor, ama şu ana kadar bir sonuç yok. Yetkililer, reşit olmadığımız için kayıtları mühürledi ve İsviçreliiler bilgi güvenliğini sağlamada dünya çapında bir üne sahipler. Bu onların süper gücü."

İki elimi de ellerinin arasına aldı. "Onu bulacaksın. Ve bulduğunda, huzurunu da bulacaksın."

Onun haklı olmasını diledim.

Bölüm 19

Leesa

**Hiç pinball makinesindeki top
gibi hissettiğiniz oldu mu?**

"Bu gece otelde kalmamı mı istersin?"

Başımı o kadar hızlı çevirdim ki boynumdaki kaslar gerildi. Boynumu ovuştururken Kadon'a öfkeyle baktım. Bir daha böyle aptalca bir soru sorarsa kulağını çekerim. Ya da cımbızla kasık kıllarını yolurum. "Tabii ki hayır. Neden böyle düşünüyorsun?"

Omzunu silkti. "Birini öldürdüm Lee. Benden ayrılсан ve bir daha beni görmesen bile seni suçlamam."

"Aman Tanrım. Cidden mi, Kadon? Beni öyle bir insan mı sanıyorsun?" Gözlerimi kısarak kollarımı kavuşturdum.

Gözlerini kaçırdı ve gördüğüm şey kalbimi kırdı. Neşeli, nazik, cömert, sörfçüleri seven en iyi arkadaşım, eski halinden eser kalmamıştı. Yıkılmış görünüyordu. Mahvolmuştu. Çok uzun süre gergin kalan bir ipin ucunda kalmıştı. Ona olanlar o kadar büyüktü ki, empati bile kuramadım. Deneyebilirdim, ama onun hissettiklerini hissedemedim. Yapabileceğim tek şey, onun umutsuzluk çukuruna daha fazla batmasını engellemek ve ona eski usul bir sarsıntı vermektir.

"Sert sevgiye hazır ol." Parmaklarımla her bir maddeyi saydım. "Bir, kendine acımayı bırak. Bu sana yakışmıyor."

Başını hızla geri çekti, ama ben devam ettim.

"İki, ben o kadar sığ biri değilim. Zor zamanlarda arkadaşlar birbirlerine destek olurlar, eğer yapmazlarsa, o zaman onlar arkadaş değildir. Ve üç," üçüncü parmağımı vurdum. "Kazalar olur. Bunu daha önce söylediğimi biliyorum, ama tekrarlamaya değer." Yan dönüp bacaklarımı yoga pozisyonunda çaprazladım ve ellerini kucağıma çektim. "Böyle bir deneyimin ne tür izler bıraktığını hayal bile edemiyorum, ama içsel izlerin de dışsal izler gibi iyileştiğine inanıyorum. Mesele şu ki Kadon, iyileşme kendimizi affetmekle başlar ve sen..." Gözlerinin içine baktım. "Henüz o noktada değilsin, değil mi?"

"Hayır." Dudaklarını birbirine sürttü. "Hiç olabileceğimi sanmıyorum."

"Bu tavırla asla iyileşemeyeceksin." Bu kadar açık sözlü davranarak durumu daha iyi hale getirip getirmediğimi bilmiyordum. Ben terapist değildim. Durumu on kat daha kötü hale getirebilirdim. Ama Kadon ve ben her zaman açık sözlüydük. Benedict beni terk ettikten sonraki ilk birkaç ayda bana sert sevgi dolu konuşmalar yapmıştı. Şimdi aynı şeyi onun için yapma sırası bendeydi.

"Gördüğün gibi söyle, Lee."

Gülümsemeyi göze aldım. "Beni tanırsın."

"Evet, tanıyorum." Gözleri donuklaşmış, dikkati arkamda bir yerdeydi, ama bu odadaki herhangi bir şeye baktığını sanmıyordum. Bahse girerim o gece, İsviçre'de, orada, geçmişteydi.

"Kadon." Yüzünü okşadım, parmaklarımin altında sert sakalları hissettim. "Neden biraz dinlenmiyorsun? Yorgun görünüyorsun."

"Benedict nasıl biliyor?" Kaşları çatıldı. "O gece olanları bilen tek kişiler en yakın aile üyelerim, İsviçre yetkilileri ve Samuel ile Henry'nin ebeveynleri. Ayrıca Samuel'in o gece koştuğu okul hemşiresi. Benedict günlük hayatında bu kişilerden hiçbirisiyle karşılaşmamış olmalı."

"Bilmiyorum. Belki de bilmiyordur. Ya o da bir şeyler öğrenmeye çalışıyorsa?"

"Bu çok zor bir iddia." Başını salladı. "Ama bunun bir önemi yok. Polis kapsamlı bir soruşturma yaptı ve beni hapse atmadı, yani bunun kasıtlı olmadığına ikna olmuş olmalılar."

"Çünkü kasıtlı *değildi*."

"Ya da babam onlara rüşvet verdi. Bunu yapacak bağlantıları ve parası vardı

."

Tanrım, Kadon. "Eğer cevap verilmesi gereken bir dava olduğunu düşünselerdi

."

"Öyle değil mi?" O güldü, ama sesi benim Kadon'umun sesine hiç benzemiyordu. Acı, çarpık ve kendinden nefret dolu bir sesiydi. "Muazzam zenginliklerin dünyası çok güçlüdür, Lee. Bir çocuk öldü. Benim yüzümden. Ailesi yas tuttu. Hayatlar mahvoldu. Ama nedense, bu hiç ortaya çıkmadı. Bunun zenginlikle ilgisi olmadığını söyle bana."

Kendini suçlamayı bırakmazsa, görünür bir yerine "Bu bir kazaydı" yazdırmak zorunda kalabilirim. "Sorumluluk almak istediğini anlıyorum ve bu takdire şayan. Ama Henry'nin kendi ölümünde bir miktar suçu vardı." Ağzını açarken ellerimi kaldırdım. "Biliyorum. Biliyorum."

Ölmeyi hak etmemişti. Katılıyorum. Elbette hak etmemişti. Ama onun ölmesini istememiştin, değil mi?"

"Hayır." Sesi o kadar zayıf ve hüzünlüydü ki, kalbim onun için parçalandı. "O zaman tekrar ediyorum: bu bir kazaydı."

"Evet." Gözlerini ovuşturdu.

"İnandığın gibi söyle." Gülümsedim.

"Tanrıya şükür ki sen varsın, Lee." Başparmağını parmak eklemlerimin üzerinde gezdirdi. İleri geri, ileri geri, gözleri yere bakıyor ve omuzları kamburlaşmıştı.

Etrafımdaki hava değişti ve nefesim boğazımda takıldı. *Onuöp.* Bu düşünce, pinball makinesinin kenarlarına çarpan bir top gibi kafamda yankılandı. İleri doğru eğildim. Kadon, o anda başparmağıyla elimdeki nazik okşamaları bıraktı. Çenesini kaldırdı ve gözlerimiz buluştu. Yüzündeki ifade değişti. Ne olduğunu anlayamadım. Kararlılık, kafa karışıklığı ve belirsizliğin karışımıydı. Birbirimizin gözlerine ne kadar süre baktığımızı sayamadım. Bir saniye, iki saniye, bir dakika. Bir saat. Kelebek kanatları göğsümün ve karnımın duvarlarına çarpıyordu ve sanki havada uçuyormuşum gibi bir hafiflik hissettim.

"Lee," dedi boğuk bir sesle, göz bebekleri büyüdü. Bu ışıktaki gözleri neredeyse siyah görünüyordu. Nefesimi tuttum, bir sonraki hareketini bekledim. Ve umarım beni öperdi.

Eğer beni öpersen, aramızda özel bir şeylerin başlangıcı olabileceğine inanmaya cesaret ederdim.

Beni öpersen, ben...

Dudakları benimkilerle çarpıştı. Onun öpücüğünü dilemiş ve dua etmiş olmama rağmen, bu ani hareket karşısında nefesim kesildi. Dili dudaklarımın arasına daldı, benimkini sardı, elleri saçlarıma daldı, başımı istediği gibi eğdi. Bu öpücük, gösteriş için yaptığımız diğer öpücükler gibi değildi. Sert ve benim de hissettiğim bir çaresizlikle doluydu. Bana doğru eğildi. Yumuşak yastıkların üzerine düştüm. Kadon üstüme uzandı, açılmış bacaklarımın arasına sokuldu. Bacaklarımı beline doladım ve *Tanrım*, o kadar sertti ki.

Ağzına inledim. Bu onu daha da tahrik etti. Sıcak bir el elbisenin altına girdi. Kumaşın yırtılma sesi elini olduğu yerde dondu. Dudakları benimkilerden ayrıldı.

"Sanırım elbiseni yırttım."

"Yine yırt," diye fısıldadım. "Parçala. Umurumda değil. Sadece... durma."

"Siktir, Lee."

Sözümü dinledi. Elbise yanından yırtıldı, dikişleri çözüldü. İçimde şehvet alevlendi. Ceketini tırmaladım, bir şekilde onu çıkardım. Gömleği kayboldu. Pantolonu da. Kalbim hızla çarpmaya başladı, göğüs kafesimi kemiklerimi ikiye bölecek kadar sertçe sarsıyordu. Cildim yanıyordu ama dokunulduğunda nemliydi. *Çılgın*, kuduz gibi hissediyordum. Hayvani.

Kadon inledi. "Tanrım, külot giymemişsin."

Oh, evet. İç çamaşırı giymediğimi unutmuştum. Elbisenin çizgisini bozuyorlardı.

"Beni öldüreceksin."

"Henüz ölme." Boynuna öpücükler yağdırdım. "Sana ihtiyacım var."

Hareketsiz kaldı. Geriye yaslanarak, ela gözleri beni delip geçti. "Öyle mi?"

Utangaç ve çekingen bir tip değildim, ama Kadon üzerimde dururken ve onun penisiyle aramda sadece ince bir iç çamaşırı varken, birden utangaçlaştım. O anda, libidolarımız kontrolü ele geçirmiş ve içgüdülerimiz bizi ileriye götürürken, her şey yolundaydı, ama bir soru sormak için duraklamak beni hayal dünyasından çıkarıp sert gerçekliğe geri döndürdü.

En iyi arkadaşım ile sevişmek üzereydik.

Göğsümden yanaklarıma kadar bir sıcaklık yayıldı, kulaklarım bile ısınmıştı. Dilim iki katına çıktı. Kelimenin tam anlamıyla değil, ama konuşmamı imkansız hale getirecek kadar ve tükürüğümün her damlası buharlaşmıştı. Yok olmuştu. Kaybolmuştu. Yutkunamıyordum bile.

"Lee?" Boynuma burnunu sürttü. "Konuş benimle. Bunu benim kadar istediğini söyle."

Bu nasıl oluyordu? Beklenmedik bir şekilde üzerimize çöken kara bulutu ortadan kaldırmak için mi bunu yapıyordu, yoksa bu yolculukta benim ona karşı hissettiklerim gibi, onun da bana karşı hissettikleri değişmiş miydi?

Tanrım. Bir şey söyle.

Hayır. Hiçbir kelime çıkmadı. Bana bakmasını bekledim ve başımı salladım. Bu, rızamı onaylamak için yeterli olmalıydı. Bakışları ağzıma düştü. Dudaklarımı araladım, o da bu daveti kabul etti. Dişlerimiz çarpıştı, dillerimiz üstünlük için savaştı, ellerimiz dolaştı, keşfetti ve hayal bile edemeyeceğim yerlere dokundu. Biz değil. Ben ve Kadon değil. Ama yırtık pırtık geceliğimin son parçaları yatağın yanındaki yere düştüğünde, onu ilk kez gördüğümde, yaptığımız şeyin *doğruluğu* beni vurdu

. O ana kadar düşündüğüm her şeyi yıkan ve gözlerimi harika, saf ve mükemmel bir şeye açan yıkıcı bir top gibi.

Dudakları dudaklarımdan ayrıldı. Derin bir nefes aldım, ciğerlerim onlardan mahrum bıraktığım oksijeni yakıyordu. Meme ucumu diliyle okşayarak, onu sert bir tepeye dönüştürdü. Dişlerinin dokunuşu beni nefes nefese bıraktı.

"Tanrım," diye boğuk bir sesle söyledim. *Elinden gelenin en iyisi bu mu?* "Durma." *Daha iyi, ama klişe.*

Her iki meme ucuna da eşit ilgi gösterdi ve beni deliye çevirdi. Sakalları cildimi tahriş ediyordu ama kızarıklık çıkarsa da umurumda değildi. Tek umursadığım, dudaklarının, dilinin ve dişlerinin yaptıklarını yapmaya devam etmesiydi. Kadon'un beni hareket ettirdiğini hatırlamadan kendimi üstte buldum. Onun penisinin üzerine oturdum ve kalçalarımı ileri geri salladım. Yumuşak bir inilti çıkardı, elleri kalçalarımı kavradı.

"Yüzüme otur, Lee."

Ağzım açık kaldı. Daha önce oral seks yapmıştım, ama böyle değil. Ya onu boğarsam?

"Çok uzun zamandır hayalini kurduğum bir şeyi benden esirgeme."

Ne dedin sen? "Çok uzun zamandır" ne kadar uzun demektir? Bu hafta sonundan daha uzun olduğu kesindi. Kadon'un bana olan duygularını görmezden mi gelmişim? O kadar aptal mıydım? "Nasıl..."

İşaret parmağını dudaklarımdan üzerine koydu. "Sonra konuşabilir miyiz?"

Cevap beklemeden, beni vücuduna doğru çekti ve yatağın ortasına doğru kaydı. Uyluklarım gerildi.

"Lee, benim dilim 30 santim uzunluğunda değil. Daha aşağı in."

Parmakları kalçalarıma gömüldü ve beni yüzünün üzerine oturmaya zorladı. Tek kurtuluşum, cildimin her santimetresini kaplayan kızarıklığı görememesiydi. Ancak dilinin tek bir hareketiyle utancım uçup gitti. Başlığı kavradım ve daha fazla sürtünme arayarak ileri geri sallanarak onu sürdüm. Klitorisim zonkluyor ve titriyordu. Tanrım, lütfen bu sonsuza kadar sürsün. Kadon'un yüzünde atlayarak hayatımı mutlu bir şekilde yaşardım, ama aptal vücudum "Bunu sonsuza kadar sürdürelim" başlıklı notu almamıştı. Zirveye ulaştım, havada asılı kaldım ve düştüm, çığlık attım, titreme ve titreşimler vücudumun her yerini sardı. Ayak parmaklarım bile o kadar sıkı büzüldü ki kramp girdi.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Kadon'un dudakları benim spermimle kaplıydı ve parlıyordu. Bir başka utangaçlık nöbeti, vücudumu güneş kremi sürmeden bütün gün güneşte yatmış gibi kızartacak kadar bir sıcaklık dalgasına boğdu.

"Hayal ettiğimden daha lezzetlisin." Dudaklarını yaladı.

Başımı eğdim. Seks sırasında her zaman oldukça kendime güvenirdim, ama çenemden spermim damlayan, altında yatan adamın Kadon olduğu düşüncesini kafamdan atamıyordum. En iyi arkadaşım. Birkaç gün öncesine kadar romantik olarak hiç düşünmediğim adam. Şimdi ise bu düşünceyi kafamdan atamıyordum ve onun da benim için aynı şeyi hissetme ihtimalinin yüksek olduğunu, hatta çok daha uzun süredir hissettiğini keşfetmek... bu beni derinden sarsmıştı.

"Lee." Kadon'un, okyanusta çok fazla zaman geçirdiği için pürüzlüleşmiş parmak uçları yanağımı okşadı. "Prezervatifim yok."

İşte bu. Bu, deliliğe son vermek ve arkadaşlığımızın geri kalanını kurtarmak için bir şanstı. Oral seks yapmayı bir anlık çılgınlık olarak görebilirdik, ama sonuna kadar gidip sevişirsek, geri dönüşü olmazdı.

Oh, kimi kandırıyordum ki? Zaten sınırı aşmıştık. Ama daha da önemlisi, eskisi gibi olmak istemiyordum. Bu hafta sonu sadece gözlerimi açmakla kalmamış, neredeyse vazgeçtiğim mutluluk için sayısız fırsat da sunmuştu. Bunca aydır hayalimdeki erkek tam önümde duruyordu, ama ben yaralı kalbimi daha fazla incitmemek için görmezden gelmeye kararlıydım. Artık gözlerim açılmıştı.

"Umurumda değil. Doğum kontrol hapı kullanıyorum." Planlanmamış bir hamilelik tek endişem değildi, ama Kadon beni *asla* tehlikeye atmazdı. STI olma ihtimali milyonda bir bile olsa, bunu yapmazdı.

"Emin misin?" Kendini tutmaya çalışmaktan damarları boynunda belirginleşmişti.

Eylemler sözlerden daha güçlüydü. Vücudunu yavaşça aşağı doğru kaydırdım, parmaklarımı boxerına takıp bacaklarından aşağı doğru çektim. Penisini serbest kaldı, ucu ön sıvıyla parlıyordu. Sünnetliydi, bu Avrupa'da yaygın bir uygulama değildi. Kadon'un ki, gerçek hayatta gördüğüm ilk sünnetli penisti ve ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Çok pürüzsüz, ama sert. Sıkı oturan saten bir kılıfla sarılmış kalın, çelik bir çubuk.

Kafamda yankılanan çiçekli dil beni güldürdü. Gülmemi bastırdım. Bir erkeğin penisine bakarken gülmenin yanlış anlaşılabilceğinden emindim ve erkeklerin, bir kadının onların değerli erkekliklerini komik bulduğunu düşünürlerse *çok* kolay korkacaklarını hayal ettim.

Gözlerimi belirgin karın kaslarına, koyu renkli tüylerle kaplı sert göğsüne, geniş omuzlarına gezdirdim ve sonunda çarpıcı yüzünde durdum. O gerçekten

bir sanat eseriymi, kariyer olarak modellik seçseydi modellik dünyasını fethedecek bir adamdı. Gözlerine baktığımda, eğlencem kayboldu ve şehvet yerini aldı. Ereksiyonunu kavradım ve kendimi bir santim bir santim aşağı indirdim. Ben dibe vardığımda dudaklarından bir tıslama çıktı.

"Tanrım. Lanet olsun, bu çok iyi geliyor Lee." Kalçalarını kaldırdı ve göğüslerimi avuçlamak için uzandı. "Üzerimde sürün."

Dönerek, tüm gücümle ona sarıldım. Dudakları açıldı, gözleri sıkıca kapandı.

"Siktir, evet, işte böyle."

O tekrar itti. Ben de ona her vuruşunda karşılık verdim, ter göğüslerimin arasına damlıyor ve alnımda boncuklar oluşturunuyordu. Tanrım, bu adamın ne kadar dayanıklılığı vardı. Dik oturdu, yanaklarımı avuçladı, ağzını ağzıma çarptı ve yine de bu acımasız ritmi sürdürdü. Klitorisim şişti, zonkladı ve titredi, cennetin eşiğinde sallanıyordu. Parmaklarımı saçlarına daldırdım, kafa derisine gömdüm ve onun vahşi öpücüğüne ve çılgın kalça hareketlerine kendi vahşiliğimle karşılık verdim. Ben kimdim ki?

Seks yapmayı herkes kadar severdim, ama bu... bu bambaşka bir şeydi. Kendimi kaybettim, onu ısırp tırmalayıp üzerinde zıplarken kalbim deli gibi atıyordu.

"Daha fazla istiyorum," diye homurdandı.

Çekildi ve beni ters çevirdi. Beni yatağın kenarına çekerek ayağa kalktı ve ayak bileklerimi kavradı. Bacaklarımı genişçe açarak kalçalarını ileri doğru itti.

"Bak, Lee. Ne kadar seksi olduğumuza bak."

Aşağıya baktım. Onun sert, kalın ve parlak bir şekilde içime girmesini görünce kendimi kaybettim. Zevk çılgınlığım odada yankılandı. Kadon'un boşalırken homurdandığını belli belirsiz fark ettim ve gözlerimi zorla açtım. Bunu kaçırmak istemiyordum.

Tanrı aşkına. Zevk dalgaları yüzünü kapladı, kalbimi parçalayan önceki acıyı silip süpürdü. Gurur göğsümü sıkıştırdı. Bunu ben yapmıştım. Onun hayatını yıllarca şekillendiren bir travmayı paylaştıktan sonra, ona birkaç değerli huzur anı yaşatmıştım.

Üzerime yığıldı, yüzünü boynuma gömdü. Orada uzun süre kalmadı, sırt üstü yuvarlandı ve beni de yanında götürdü. Saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdı ve daha önce görmediğim bir bakışla bana baktı. Hayranlık, özlem. Aşk mı? Arkadaşlık aşkı değil. Gerçek aşk. Aşıkların paylaştığı türden. Daha önce aklımda olan yakıcı sorular boğazımda takıldı. Ya

bunu olduğından fazla mı yorumluyordum? Erkekler, siklerini ıslatabileceklerini düşündüklerinde her türlü saçmalığı söylerlerdi. Ya Kadon'un tek ihtiyacı unutmaksa? Sadece birkaç dakikalığına da olsa unutmak ve seks bunu başarmak için iyi bir yolduysa? Ya ben sadece bir araçtan ibaretseydim? Orada, hazır ve çok istekli.

"Lee."

"Evet?"

"Bir şeyi bilmeni istiyorum." "Ne?"

"Sana aşığım."

Bölüm 20

Kadon

Cin şişeden çıktı.

ARTIK YAPTIM.

Uçurumun kenarından atladım.

Cin şişeden çıktı.

Atom bombasını attım ve mevcut durumu tanımlayan diğer birçok saçma klişeyi de.

Basitçe söylemek gerekirse, söylenenleri geri alamazdım.

Lee hakkında gördüğüm müstehcen rüyalar ve fantezilerin sayısı yüzlerceydi. Hatta binlerceydi. Ama hiçbirini gerçeğe yaklaşılamamıştı. Onun orgazmının tadı, teninin kokusu, amının benim sikimi sıkıca kavrayışı ve ellerimde tuttuğum küçük ama mükemmel göğüsleri... Tüm bu deneyimler, onları yaşamadan önce hayal bile edilemezdi.

Bir kez yetmedi. Hiç yetmedi. Ama ona aşık olduğumu ağzımdan kaçırdığım için, bundan sonra olacaklar benim elimde olmayabilirdi. Ya tek istediği, dokuz yıl önce birini öldürdüğümü öğrendikten sonra beni rahatlatmaksa? Acıma sikişi. Tanrım, bundan daha boktan bir şey var mıydı? Lee beni seviyordu. Bundan hiç şüphem yoktu. Ama bu, benim ona hissettiğim aşkın aynısı değildi.

Neden koca çenemi kapalı tutmamıştım?

"Kadon, ben... ben..."

"Hiçbir şey söyleme." Omuzlarımı yataktan kaldırdım ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim, sonra onu nazikçe yana çevirdim. "Sana karşılık vermeni beklemiyorum. Ama sana gerçeği borçluydum."

"Ne kadar... ne kadar zamandır?"

Yüzümü buruşturdum. Daha önce, sonra konuşuruz demiştim, ama şimdi o an gelmişti ve doğru kelimeleri bulamıyordum. Ne dersem diyeyim, en iyi ihtimalle tuhaf, en kötü ihtimalle ürkütücü gelirdi. Ya ona, ilişkimizin neredeyse başından beri yalan söylediğim için kızarsa? Ya da bu hafta sonu ilişkimizi sahte tutma önerimi, ona yakınlaşmak için bir yol olarak görürse? Ve şimdi seviştikten sonra, aldatıldığını hissetmeye her hakkı vardı.

"Bir süre." Yüzünü okşadım. "Şu haline bak, Lee. Seni sevmemek imkansız. Güzel ve nazıksın, ayrıca hayran olduğum keskin bir zekan var. Sensiz bir hayat düşünemiyorum. Lütfen benim hakkımda kötü düşünme." "Kadon." Elimi dudaklarına götürdü ve parmak uçlarımı öptü.

"Sana asla kötü gözle bakamam. Neden böyle bir şey söylüyorsun?" "Çünkü sana yalan söyledim. Aylarca."

"Yalan söylemedin. Duygularını kendine sakladın, ki buna hakkın var."

"Yalan söylememek de yalan söylemektir."

Kafasını salladı, dudaklarından yumuşak bir kahkaha döküldü. "Kadon Kingcaid, bazen aptal bir herifsin."

Gülümsedim. "Vay canına, ne güzel bir iltifat."

"Dürüst olmak gerekirse, seni sallayabilirim. Bu hafta sonundan önce sana öyle bakmadığımı itiraf ediyorum. Ama vardığımızda beni öptüğünde bir şey değişti. Ben farkında bile olmadan gözlerimi açtın. Burada duygularımın içinde boğulup, onlardan korkarken sana bunu nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

"Ve sen bana aptal diyorsun."

O gülümsedi. "Tamam. İkimiz *de* aptalız." Yanıma sokulup omzumu öptü. "Seni bilmem ama ben çok yorgunum. Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama bunu eve dönüş yoluna saklayabilir miyiz?"

Eğilip ikimizin üzerine battaniyeyi çektim. "Biraz uyu. Konuşmak için önümüzde koca bir ömür var."

Lee'nin kollarımda uykuya dalması, hayatımın en harika anı olabilir. Seks kısmını çıkarırsak tabii. Çünkü o başka bir boyutta, başka bir gezegende, başka bir evrendeydi. Ama bu kadını kucaklayabilmek, dokunabilmek ve öpebilmek, onun beni reddetmemesi, içimde bir şeyleri harekete geçirdi, uykuda olan bir değer duygusu.

Uzun zamandır ağır bir suçluluk duygusuyla boğuşuyordum ve bunu hak etmiştim. Ama belki de gerçeği kabul etmenin zamanı gelmişti. Henry'yi öldürmek gibi bir niyetim hiç olmamıştı. Hiç de bile. Tek istediğim Samuel'i kurtarmak, o canavarı ondan uzaklaştırmak ve bu dehşete son vermektir.

Neredeydi?

Joseph onu neden bulamıyordu?

Orada bir yerde olmalıydı. İnsanlar iz bırakmadan ortadan kaybolmazlar. Ölmüş olsa bile, kayıtları olurdu. Var olduğunu, yaşadığını, sevildiğini kanıtlayan kayıtlar. Önemli olduğunu kanıtlayan kayıtlar.

Onu çok iyi tanımıyor olmama rağmen, o gece yaşananlar bizi açıklayamadığım ve silemediğim bir şekilde birbirimize bağlamıştı. Ben de bunu istemiyordum. Sadece onu bulmak, iyi olduğunu, mutlu olduğunu bilmek istiyordum. Belki evlenmiş, çocukları vardır. Henry'nin istismarının hayatını mahvetmediğini bilmem *gerekiyordu*. Henry'nin ölümünün benim hayatımı mahvettiğini sadece Tanrı biliyordu.

Lee gelene kadar.

Ona baktım. Rüya görüyor olmalıydı. Göz kapakları bir o yana bir bu yana hareket ediyordu. Başının üstüne öptüm.

"Beni rüyanda gör, bebeğim."

Gözlerimi kapatıp uykuya daldım.

Düşün sesiyle uyandım. İnleyerek yatakta döndüm ve gözlerimi ovuşturdum. Komodinin üzerindeki saate gözlerimi kısarak baktım. Yedi otuz beş. Saat ondan önce çıkmayı planlamamıştık. Lee yola çıkmak için sabırsızlanıyor olmalıydı ve onu suçlayamazdım. Yapmak için geldiğimiz şeyi yapmıştık ve sahte ilişkimizin gerçek bir ilişkiye dönüşmesi hayallerim gerçek olabilir. Benedict'in İsviçre'de olanlar hakkında bir fikri olduğunu söylemeseydi, bu hafta sonunu büyük bir başarı olarak nitelendirebilirdim.

Bunu nasıl biliyordu? Eğer biliyorsa ve Lee'nin dediği gibi bilgi toplamaya çalışmıyorsa. Ama buna inanmıyordum. Bilgi topluyorsa, beni playboy olmakla, çok eşli ilişkilerle ya da Lee'yi soğutacak tuhaf bir sapıklıkla suçlayabilirdi. Ama ağzından çıkanları söylemek... bu kesinlikle rastgele bir tahmin olamazdı.

Yıllardır yaptıklarımın basına sızmasından korkarak yaşadım, ama şimdiye kadar babam bunu gizli tuttu. Herhangi bir haber girişimini engelleyecek gücü ve bağlantıları vardı. Yine de Benedict'i ona anlatmam gerekecekti.

Alnımı ovuşturdum. Bunu hiç istemiyordum. Babam ve ben o gece hakkında uzun zamandır konuşmamıştık. Başlangıçta konuşmuştuk, ama zamanla bu konu aramızda konuşulmaz hale gelmişti. O, benim bu konuyu geride bıraktığımı düşünüyordu çünkü ben ona öyle düşündürmüştüm. Ne kadar acı çektiğimi bilmek babamı çok incitirdi. Kendini suçlardı ve bu benim en son istediğim şeydi. Babam dünyadaki en iyi insanlardan biriydi.

Ama bu konuşmadan kaçamazdım. Babam, hırslı bir gazetecinin bu haberi yayınlamasını engellemek için avukatlarını hazırlamalıydı. Gizlilik anlaşmaları hâlâ geçerliydi, ama zaman değişmişti, farklı ülkelerin yasaları da değişmişti. Babam savunma stratejisi hazırlayabilmek için bunu bilmeliydi. Her ihtimale karşı.

Yorganı geri çekip yataktan çıktım. Elimi kaldırıp banyo kapısını çalmak istedim, sonra fikrimi değiştirdim. Onu şaşırtıp, onunla birlikte duşa girecektim ve kahvaltıdan önce ona üç kez orgazm yaşatacaktım.

Duş kabini buharla kaplıydı. İçeri girdim ve Lee'yi belinden tuttum. Kollarımda irkildi.

"Tanrım, Kadon. Beni çok korkuttun." "Beni duymadın mı?"

"Tabii ki!" Yüzünü işaret etti. "Bu, seni duyan birine benziyor mu?"

"Bilmiyorum. Bu neye benziyor sence?" Omzuma elini koydu. "Komik."

"Öyle düşünmüştüm." Ellerimi kalçalarına götürdüm ve onu kendime doğru çektim, eğilip onu öptüm. Onu öpebilmeye ve ellerimi kalçalarına koyabilmeye alışabilecek miydim acaba? "Nane tadı var ağzında."

"Senin ağzın sabah nefesinin tadı var."

Gülümsedim. "Balayı bitti mi?"

Gülmesini bekliyordum. Gülmedi. Midemde bir korku belirdi. Fikrini değiştirmişti. Aramızda olanların bir hata olduğunu ve başlamadan bittiğini söylemek üzereydi. Asla atlatamayacağım bir kalp kırıklığına hazırlandım.

"Dün gece rüyamda seni gördüm."

Beklediğim cevap bu değildi. "Öyle mi? Ne yapıyordum?"

Penisime baktı. "Ben izlerken kendini okşuyordun." Gözleri benimkilere kaydı. "Geçen gün, seni ateşin başında bıraktığım zamanı hatırlıyor musun?"

Konunun yönünün değişmesi başımı döndürdü, ama ben de ona uydum. "Hatırlıyorum."

Dudaklarının köşeleri hafifçe yukarı kalktı. "O öpücükten sonra çok tahrik oldum. Buraya geri döndüm, duşa girdim ve bununla kendimi tatmin ettim." Çenesiyle duş başlığını işaret etti. "Oldukça iyi bir masaj ayarı var. Neredeyse vibratör kadar iyi çalıştı."

Şehvet korkuyu kovdu. Suyun sıcaklığına rağmen titredim. Penisim zonkluyor ve karıncalanıyordu. Lee beni düşünerek kendini tatmin etmişti.

Siktir.

Bir gün önce, Lee ve benim duşta çıplak durup mastürbasyon hakkında konuşacağımız bir an hayal bile edemezdik, ama işte buradaydık. Benden kaçmıyordu. İşleri bir sonraki seviyeye taşıyordu.

"Göster bana." Duş başlığını çıkardım ve ona uzattım. "Kendini orgazm et. Görmek istiyorum."

O da duş başlığını benden aldı ve duş başlığının ortasından tek bir su akışı gelene kadar düğmeyi çevirdi.

"*Kendini* tatmin et." Gözleri kasıklarına kaydı. "Görmek istiyorum."

Bir elini fayanslı duvara dayayarak, duş başlığını ters çevirdi ve klitorisine doğrulttu. Tısladı. Gözleri bir an için kapandı, yüzünde mutluluk ifadesiyle. Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Rüya mı görüyordum? Eğer öyleyse, umarım hiç uyanmam.

Elimi penisime doladım ve tek bir kez çektim. Lee yine tısladı. Gözleri şimdi açıktı ve penisime kilitlenmişti. Ona bakmaktan kendimi alamıyordum. Her duygu, her his, her şehvetli yalama benim izleme zevkim için sergileniyordu. Gözlerinin etrafındaki gerginlik, sıkılmış çenesi, yumuşak bir iç çekiş, omzundaki seğirme, omurgasından yukarı doğru yayılan zevk titremesi.

Bu, hayatım boyunca yaşadığım en samimi cinsel deneyimdi ve hiç bitmesini istemedim.

"Çok güzelsin."

Gözleri yarı kapalı ve şehvetle dolu, gülümsedi. "Sen çok güzelsin."

Duş başlığının açısını ayarladı ve eli düz karnının üzerinde kayarak kaburgalarını okşadı ve sağ göğsünü avuçladı. Başparmağıyla meme ucunu daireler çizerek okşadı ve meme ucu sertleşince inledi.

Tanrım, yüce Tanrım.

Daha sert pompaladım, elimle sikiyordum, kalçalarım piston gibi çalışıyordu. Artık beni izlemiyordu, kendi hedonistik anına dalmıştı. Başını fayansa dayadı ve duş başlığını klitorisine yaklaştırdı. İnemeleri daha da yükseldi, parmağıyla meme ucunu çimdikliyordu. Vücudumdaki her hücre bu anı onunla yaşamaya adanmıştı. Ecstasy'de boğuluyordum. O, en muhteşem manzaraydı. Görüntüleri zihnime kazıdım. İlişkimizin başlarında

erken olduğu için onu filme almayı öneremedim, ama lanet olsun, bir gün. Bir gün.

Taşaklarım gerildi, alt karnımda bir sıcaklık yayıldı.

Baldırlarım seğırdi ve ilk sperm fıskırdı. "Kadon, Tanrım, geliyorum."

Gözlerimi açtım, kapattığımı fark etmemiştim. Yüzünde coşku dolu bir ifade vardı, gözleri penisimin ucundan fıskıran menime sabitlenmişti. Yavaşladı, sonra durdu. Ellerime bir su fıskırttı, menimi yıkadı. Duş başlığını yerine taktı, beni sıcak suya çekti. Parmak uçlarında durarak, başımı kendininkine yaklaştırdı ve beni öptü.

"Sabah nefesinin tadı geldi sanmıştım."

"Umurumda değil." Yüzümü avuçladı. Bakışlarındaki yoğunluk beni durdurdu.

"Ne oldu?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

Tanrım. Gerildim. "Devam et." Sesim titriyordu.

"Sanırım ben de sana aşığım." Başını salladı. "Hayır, *biliyorum* sana aşık olduğumu biliyorum."

Rahatlama hissi dizlerimi titretti. Destek almak için ona sarıldım, belini kucakladım. "Benden ayrılacağını sanmıştım," diye boğuk bir sesle söyledim.

"O performanstan sonra mı? Ve dün gece de mi? İmkânı yok." O bir öpücük daha çaldı, ama ben onu isteyerek verdiğim için çalmak sayılmazdı. Bundan sonra, tüm öpücüklerim ona aitti.

"Kadon, bu çok yeni bir şey. İkimiz de zaman zaman tereddütler yaşayabiliriz. Ama birbirimizle konuşmaya devam ettiğimiz sürece, sağlam dururuz. Dün gece söylemeliydim, ama çok... şaşkındım. Emin olmak istedim."

"Emin misin?"

Gözleri yumuşadı. "Yüzde yüz."

Lee yatak odasında saçını kuruturken ben tıraş oldum. Bu, kaderimdeki değişimi sindirmek için bana birkaç dakika zaman verdi. Lee'nin bu sözleri söyleyeceğini hiç düşünmemiştim. Bana sık sık beni sevdiğini söylerdi, ben de ona aynısını söyledim, ama benim sözlerimde her zaman gizli bir *aşk* mesajı varken, onunkilerde hiç yoktu.

Bu sabaha kadar.

Onun güvenceleri rağmen, bana duymak istediğimi düşündüğü şeyi söylediği korkusunu bir türlü atamadım. Hayır. Lee bana bunu yapmazdı.

Dürüstlük ve doğruluk, ağaç halkaları gibi onun içine işlenmişti. Bana aşık olduğunu söylüyorsa, öyleydi. Bazen, başından beri gözümüzün önünde olan gerçeği fark etmemizi sağlayan olaylar olurdu.

Tek gerekenin ateşin başında tutkulu bir öpücük olduğunu bilseydim, onu çoktan sahildeki bir şenlik ateşine sürüklerdim. Sörfçüler her zaman şenlik ateşi yakar, içki içer ve marshmallow kızartırlardı.

"Kadon, telefon." Lee, banyo kapısından cep telefonumu uzattı.

Kaşlarımı çatarak telefonu aldım. Dubai'deki menajerim Julian arıyordu. Ne istiyordu? En yetkin menajerlerimden biri olan Julian, acil durumlarda bile nadiren arardı. Julian'ın halledemeyeceği pek bir şey yoktu. Ayrıca önümüzdeki hafta oraya gitmem gerekiyordu.

"Julian. Her şey yolunda mı?"

"Aslında hayır. Bu saatte aradığım için üzgünüm." Nefesi kesildi. Ağlıyor muydu?

"Sorun değil. Ne oldu?" "Annem öldü."

Ah, kahretsin.

"Çok üzgünüm, Julian. Ne yapabilirim?"

"Bu yüzden arıyorum. Lucas iki haftalık tatilde. Ondan erken dönmesini isteyebilirim, ama..."

"Bunu yapma. Tatil hakkını kullanıyor. Bugün uçağa binip oraya geliyorum." "Emin misin?"

"Kesinlikle. Ailenin yanına git. Kulüp sensiz bir gün idare eder. Uçuşumu ayarlayıp, sen dönene kadar işleri hallederim. Acele etme."

"Teşekkürler, Kadon. Çok minnettarım."

"Gerçekten üzgünüm, Julian. Yapabileceğim bir şey olursa lütfen bana haber ver."

yapa

bilec "Söylerim."

eği Telefonu kapattı. Yüzümün yarısı tıraş köpüğüyle kaplı halde banyodan çıktım

m

bir

şey

olur

sa

bana

habe

r

ver."

köpükle kaplıydı.

"Ne oldu?" diye sordu Lee.

Yüzümdeki ifade beni ele vermiş olmalıydı. Dudaklarımı yana doğru kıvırdım.

"Dubai'de birkaç hafta geçirmek nasıl olur?"

Bölüm 21

Leesa

Güzel olmak aptal olmak anlamına gelmez.

PARLAK GÜNEŞ IŞIĞI, Dubai'yi çevreleyen kristal berraklığındaki mavi sulara yansıyor, milyonlarca elmasın parıldadığı gibi ışıldıyordu. BAŞIMIN ÜSTÜNDEKİ "KEMERLERİ BAĞLAYIN" işareti yanıyordu. Kemerimi yerine takarken, uçağa bindiğimizden beri yüzümde olan gülümseme yanaklarımı ağrıtıyordu. Audrey, Dash'in çok eğlendiğini ve en sevdiği koltuğu da ele geçirdiğini söyleyen bir mesaj attı ve bu da benim iyi ruh halimi bozdu. Ve en değerli tatil yerlerimden birine geri dönmek, bu ruh halimi yüksek tuttu.

"Dubai'yi seviyorum. Ama buraya gelmeyeli uzun zaman oldu. Eminim çok değişmiştir."

Kadon alnındaki saçlarını geriye attı. Bu hafta sonu en az bir santim uzadığını yemin edebilirim. Bu da iyi bir şey. Artık bu konuda sızlanmayı bırakabilir. Ayrıca, annesinin kardeşinin düğünü için ona zorla yaptırdığı kısa kesimden çok, daha uzun, sörfçü tarzını tercih ediyordum.

"Her ay değişen yerlerden biri. Bir zamanlar Dubai, devam eden inşaat işlerini karşılamak için dünyadaki vinçlerin yüzde yetmiş beşine sahipti."

Kaşlarımı kaldırdım. "Şu haline bak, Bay Her Şeyi Bilir."

"Bay Gereksiz Bilgiler Her Şeyi Bilir daha uygun olur."

"İlginç buldum."

"Öyle mi?"

"Hayır."

Gülerek elimi tuttu. "İlişkımız değişmiş olabilir, ama sen hala aynı eski Lee'sin."

"Eskisi kadar değil." Burnumu çektim. "Ben en iyi çağımdayım."

Gözleri üzerimde dolaştı, göğüslerimde takıldı. Çok büyük olmayabilirlerdi, ama bu Kadon'un takıntısını durdurmaya yetmedi. *Sanırım o bir göğüs adamı.* Gerçi, düşününce, bu uçuşta her tuvalete gittiğimde kıcımı okşadı, kim bilir?

"Kesinlikle en iyi çağındasın."

"Erkekler. Ne kadar da bariz yaratıklar."

"Öyleyiz." Bilgece başını salladı. "Bu bizim doğuştan gelen bir rahatsızlığımız. Bununla savaşımanın pek bir anlamı yok."

"Kadınların erkeklere nasıl katlandıkları bir muamma." "D yüzünden." Diye gülümsedi.

Ciddi bir ifade takınmaya çalıştım, ama imkansızdı. Kadon'un daha neşeli tarafının tadını çıkarmakla meşguldüm. Yaşadıklarından sonra biraz eğlenmeyi hak ediyordu ve ben de bunun olmasını sağlayacaktım. Bu seyahatte çalışması gerekebilirdi, ama akşamları ve sabahın erken saatlerini eğlenmek için kullanabilirdik.

Ayrıca... o haklıydı. Yani, onu sadece penisi için sevmiyordum. O kadar sıkı biri değildim. Ama onunla yapabildikleri... aman Tanrım.

İlişkimizin en iyi arkadaşlıktan aşka dönüşme hızı başımı döndürdü. İki öpücüğün her şeyi değiştirecek gücü olacağını kim düşünürdü? Ben değil.

Uçuş sırasında, o bakmıyorken onu inceledim, onun bana karşı hislerini nasıl bu kadar gözden kaçırdığımı anlamaya çalıştım. Mutlaka bazı işaretler olmalıydı, değil mi? Oscar ödüllü aktörler bile hislerini bu kadar iyi saklayamazlardı. Yine de, en iyi arkadaşımın daha fazlasını istediğinin farkında olmadan, yeni ve beklenmedik hayatımda hatalar yaptım.

Modellik yaparken, basında sık sık "kafası boş güzel kızlar" hakkında yazılar okurdum ve bu aptalca efsaneyi çürütmek için çok uğraşırdım. "Güzel olmak aptal olmak anlamına gelmez" yıllar boyunca birçok gazeteciye söylediğim bir cümleydi, ama içten içe, sahip olduğum tek şeyin görünüşüm olduğunu hep korkmuştum. Yine de bunlar bile Benedict'in beni terk etmesini engellemeye yetmemişti. *Bu* beni hiç rahatsız etmiyordu. Artık etmiyordu. En şanslı kaçışlardan birini yaşamıştım.

Uçak sarsıntılı bir iniş yaptı ve kaptan frenleri uygularken koltuğumda birkaç santim öne kaydıldım. Taksi yolculuğumuz kısa sürdü ve Dubai'nin sıcağına çıktığımızda güneş gözlüklerimi taktım ve Kadon'un elini tutup merdivenlerden indim.

Merdivenlerin altında bizi VIP terminaline götürmek için bir limuzin bekliyordu. Böyle lüks muameleye alışkın değildim. Büyük dergiler için modellik yaptığım zamanlarda, modeller genellikle özel jetle çekim yerlerine götürülürdü. Yine de bu beni etkiliyordu. Görkemli mobilyalar, aydınlık ve ferah atriyum, pasaport kontrollerinin hızı. Yorgun ebeveynlerin aşırı heyecanlı çocuklarını sakinleştirmeye çalıştığı kuyrukta beklemek ya da yaklaşan düğünlerini kutlayan ve uçaktan yarı sarhoş halde sendeleyerek inerken gürültü yapan genç erkek ve kadın grupları yoktu.

VIP terminalinden çıktık ve ikinci bir limuzine bindik.

"Doğrudan plaj kulübüne gidersek sorun olur mu?" diye sordu Kadon. "Şoföre bagajlarımızı otele götürmesini söyleyeceğim, ama her şeyin yolunda olduğundan ve Julian yokken personelin herhangi bir sorun yaşamadığından emin olmak istiyorum."

"Tabii ki hayır. Bu bir iş gezisi. Yapman gerekeni yap."

Bana yan gözle baktı, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Hepsi iş değil." Elini iç uyluklarımın içinden yukarı doğru kaydırды. "Bunu ben sağlayacağım."

"Eminim yaparsın."

"Şikayet mi ediyorsun?"

"Hayır."

Gülümsemesi gözlerini aydınlattı. "İyi."

"Bu seyahatte Julian'ı görecek misin?"

"Eğer görmek isterse, evet. Kararı ona bıraktım. Bir ebeveyni kaybetmek..." Başını salladı. "Benimkini kaybetmeyi düşünmeye bile cesaret edemiyorum."

Göğsümde derin, karanlık bir keder kuyusu açıldı. Birkaç hafta sonra Noel olacaktı ve bu, ailemle geçirmeyeceğim ilk tatil sezonuydu. Bazı günler, ilk adımı atmanın bana düştüğünü hissediyordum, ama diğer zamanlarda, onların hatalı olduğuna ve bu nedenle özür dilemeleri gerektiğine kararlı bir şekilde direniyordum.

Ama hayat kısaydı. Maman ve Papa'ya bir şey olursa ve ben onlarla barışmaya çalışmamış olursam nasıl hissederdim? En azından annemin balyozla yıktığı köprüleri yeniden kurmaya çalışmalıydım.

Kadon parmağının arkasını kolumda gezdirdi. "Ailenizi düşünüyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Onları özlüyorum. Çok özlüyorum. Ama onlara çok kızgınım. Maman, modellikten ayrılacağımı söylediğimde çok kötü şeyler söyledi."

"Ne tür şeyler? Hiç söylemedin." "Hayır."

"Çok acı vericiydiler."

"Konuşmak istersen ben buradayım."

Ona gülümsedim, ama gülümsemem uzun sürmedi. Üzüntü beni sardı. Dalgalar halinde geliyordu, genellikle en beklemediğim anlarda. Julian'ın annesi gibi benim anne babam ölmemişti, ama kayıp ve keder gerçek gibiydi.

"Maman en büyük korkularımdan birine baskı yaptı." Ellerime baktım. Buradayken manikür yaptırmam gerekirdi. Ojem bazı yerlerde çatlamıştı.

"Nedir o?"

"Küçüklüğümden beri bir mankenlik ajansı tarafından keşfedildiğimden beri, bana güzel, muhteşem ve tüm bu *fiziksel* tanımlamalar söylendi. Ama bana iyi, nazik, hoş bir insan ya da düşünceli olduğum hiç söylenmedi. Ya da zeki. Kimsenin beni ciddiye almayacağından, dünyaya sunacak hiçbir şeyim olmadığından korkarak büyüdüm."

"Bu doğru değil."

"Keşke buna inanabilsem. İçten içe, anlıyor musun? Yani, mantıken evet, haklısın diyebilirim. Zeki olduğumu biliyorum. Güzel bir yüzden daha fazlası olduğumu biliyorum. Ama bunları sadece dengede olduğum zaman biliyorum. Keskin bir makale veya incitici bir sözle dengem bozulduğu anda, görünüşümden daha fazlası olamayacağıma dair inancıma geri dönmek çok kolay oluyor."

"Lee." Yüzü buruştu, benim acım ona da benim kadar acı veriyordu. Onu daha fazla sevemezdim.

"Her neyse, kariyerimin zirvesindeyken anneme modellikten bırakmak istediğimi söylediğimde, o... o..." Derin bir nefes aldım. "Başka bir şey yapmak için yeterince zeki olmadığımı ve sahip olduğum tek kariyeri bir kenara atmak yerine, güzelliğim solmadan onu sonuna kadar kullanmam gerektiğini söyledi."

"Ne?!" Kadon'un gözleri öfkeyle parladı ve yumruklarını sıktı.

Burnumun köprüsünü sıktım. "Sanki... kendin hakkında düşündüğün en kötü şeyler, en karanlık anlarında aklına gelen ama başkalarının sana katılmasından korktuğun için yüksek sesle söylemeye cesaret edemediğin düşünceler gibi. Peki, seni desteklemesi gereken dünyadaki tek kişinin, kendin hakkında düşündüğün o korkunç şeylerin aslında doğru olduğunu kabul ettiğini hayal et." Yanlara doğru işaret ettim. "Annem, bayanlar ve baylar." Çenemi gizlilik perdesine doğru çevirerek zorla gülümsedim. "İyi ki bu perde var. Bu zavallı adamın benim dertlerimi duymasına gerek yok."

"Ama bu adamın duyması gerekiyor."

Kadon emniyet kemerini çözdü ve limuzinin benim tarafıma doğru sürünerek geldi, beni kaslı kollarıyla sardı. Yaklaşan gözyaşlarını gözlerimden silerek baktım. Nezaket, duygularımı bastırmamı her zaman zorlaştıran şeylerden biriydi.

"Peki ya baban? O bu konuda bir şey söylemedi mi?" "Ah, babam. O her zaman anneme boyun eğmiştir. Bu onu zayıf yapmaz." Neden babamı savunduğumu bilmiyorum, ama kendimi tutamadım. "O

anneme o kadar aşık ki, onu her zaman ilk sıraya koyar. Tek çocuğu olan beni bile. Ama onun, annemi telafi etmeye ikna etmekten asla vazgeçmeyeceğini biliyorum. Bunu, anında sonuç vermeyen, daha ince bir şekilde yapacak."

"Annen sana o korkunç şeyleri söylediğinde, senin cevabın ne oldu?"

"Ah." Yüzümü buruşturdum. "İşte burada benim de onun kadar suçlu olduğumu anlıyorsun."

"Onu azarladın, değil mi?"

Dudaklarımı ısırdım. "Birazcık."

"Ouch. Ama yine de, sırf senin annen diye istediği her şeyi söyleyip paçayı kurtaramaz."

"Hayır." Başımı omzuna yasladım. "Onun hakkında kötü düşünmeni istemiyorum. O her zaman benim için en iyisini istedi. Ama bu sefer, tamamen yanlış bir yol izledi."

"Ebeveynler. Onlarla başa çıkmak zor." "Senin bir sorunun yok gibi görünüyor."

"Normalde yok, ama kaptan sana kokpiti gezdirirken babamla yaptığım konuşma pek rahat geçmedi."

"Neden?"

"Benedict'in söylediklerini ona anlattım. O da araştırıyor." Yanağını ısırdı. "Yıllardır o gece hakkında konuşmamıştık. Sanırım o, benim bu konuyu tamamen unutmuş olduğumu düşünüyordu, ama şimdi tekrar gündeme geldi." Dudaklarını büzdü ve yavaşça nefes verdi. "Ne kadar zorlandığımı sakladım, ama her şey ortaya çıktı ve o kadar incindi ki, onunla bu konuyu konuşabileceğimi hissetmedim."

"Onu korumaya çalışıyordun." Karanlıkta bir atış, ama Kadon'un başını sallaması doğru tahmin ettiğimi gösteriyordu.

"Evet. Bu olduğunda, ben paramparça olurken o harika davrandı. O... inanılmazdı. Onu desteklediği için, bunu atlattığımı ve hayatıma devam ettiğimi göstererek bir şekilde ödüllendirmek istedim."

"Ve bunu yapabilirsin."

"Samuel'i bulana kadar yapamam."

"Babanızdan ona bahsettiniz mi?"

"Evet. Birkaç fikri ve bağlantısı var, ama o bile, insanlar bulunmak istemiyorlarsa ve yeni bir hayat kurmak için gerekli maddi kaynaklara sahiplerse

yeni bir hayat kurmak için gerekli maddi kaynakları varsa, sonsuza kadar saklanabilirler. Ve bu, suçluluk duygusuyla başa çıkmanın bir yolunu bulmak, ama bunun hayatımı yönetmesine izin vermemek için başa çıkmam gereken bir şey."

"Sen benim için buradasın, ben de senin için buradayım."

Elimi dudaklarına götürdü ve parmak eklemlerimi öptü. "Biliyorum."

Araba yavaşladı, sonra durdu. Güvenlik görevlisi sürücü tarafına doğru ilerlerken pencereden dışarı baktım. Kısıtlı görüş açımdan, tesis Saint Tropez plaj kulübüne benziyordu, ancak Fransa'daki gibi tek bir giriş kapısı yerine dört adet insanlı kapısı olması nedeniyle çok daha büyüktü.

"Bu bizim en büyük plaj kulübümüz," dedi Kadon. "Aynı anda bin misafir ağırlayabiliyoruz. Ve genellikle tüm yıl boyunca kapasitemizin tamamını veya neredeyse tamamını dolduruyoruz."

Vay canına. Saint Tropez'den çok daha büyük bir işletme. *Burada VIP Operasyon Müdürü olmak nasıl bir şey acaba? Hiç oturmamaları gerekir herhalde.*

Kadon beni kulüpte gezdirdi ve birkaç kişiyle konuşmak için durdu. Beni herkese kız arkadaşı olarak tanıttı. Buna alışmak biraz zaman alacaktı, ama her tanıttığında içimi kaplayan heyecanı inkar edemezdim. Hollywood'un büyük yıldızlarını, rock tanrılarını ve ünlü TV kişiliklerini şezlonglarda uzanırken, barda kokteyl içerken ve dev TV ekranlarında spor izlerken gördüm. Ünlüler bana yabancı değildi - bazıları bir zamanlar beni öyle görmüş olabilir - ama o dünyanın gerçek bir parçası gibi hissetmemiştim. Kenarda dolaşıp, otel odama dönüp rahat kıyafetlerimi giyip tembellik etmek için bir fırsat beklerdim. Hiçbir zaman parti ortamlarına girmedim. Bu da bana soğuk bir cadaloz olarak ün kazandırdı, ama gerçekte durum hiç de öyle değildi. Gerçeğin bu dünyada pek bir önemi yoktu. Bu dünyayı geride bırakmış olmaktan pişman olmadığım bir başka neden daha.

Keşke ne yapmak istediğimi anlayabilseydim.

Küçük yaşlardan itibaren net bir vizyonu olan insanları kıskanıyordum. Beş yaşında cerrah, öğretmen veya avukat olmak istediğini söyleyen çocuklar gibi. Tamam, belki avukat olmak istemeyenler. Bu, hayali meslek olarak bunu seçen tuhaf bir çocuk olurdu.

Kesin olarak bildiğim tek şey, insanlara yardım etmek istediğimdi. Beni şaşırtan da buydu. Cevabın, şişeden çıkan cin gibi ortaya çıkmasını umuyordum. *Ta-da!* Dünya açlığı, küresel barış ve Annaleesa Sabine Alarie'nin önümüzdeki yetmiş yılı nasıl geçirmesi gerektiği

, küresel barış ve Annaleesa Sabine Alarie'nin önümüzdeki yetmiş yılı nasıl geçirmesi gerektiği.

"Bunu yapmak istediğini hep biliyor muydun?" Kadon bizi ofisine alıp soğuk bir içecek ikram ettiğinde ona sordum.

"Büyürken, ailemin Kingcaid imparatorluğunun yönetiminde bir rol oynamamı beklediği açıktı. Doğduğum yoldan hiç şikayetçi olduğumu hatırlamıyorum. Ama şunu söylemeliyim ki, babam benim için doğru işi seçti. Beni bütün gün masada oturup evrak işleriyle uğraşırken hayal edebiliyor musun?"

"Kadon, bunu söylemek istemezdim ama sen masanın arkasında *oturuyorsun* ve yanılmıyorsam, o yığın evrakın senin imzanı bekliyor."

Gülümsedi. "Her zamanki gibi ukala. Bu işin ağ kurmak, ilişkiler geliştirmek, müşteri hizmetleri sunmak, VIP'lere iki bungalov ötedeki çok daha büyük bir yıldız olsa bile kendilerini dünyanın en önemli insanları gibi hissettirmek olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun." Masaya tırnağıyla hafifçe vurdu. "Bu arada, bu konuda doğuştan yeteneklisin."

Oynadığı oyun, kömürün arasında parlayan elmaslar gibi göze çarpıyordu. Benim VIP Operasyon Müdürü olarak kalmamı istiyordu, ama artık arkadaşlıktan sevgililiğe geçtiğimiz için, profesyonel bir mesafe yaratmak daha da önemli hale gelmişti. Günde yirmi dört saat birbirimizle vakit geçirerek felakete davetiye çıkarıyorduk. Bu da hayatımda ne yapacağıma karar vermemi daha da önemli hale getiriyordu.

"Bana iltifat etmene gerek yok. Ben seninim." "Sana iltifat etmek için daha da fazla neden var."

Her zaman doğru şeyi söylemeyi bilirdi. Kendime olan öfkem azaldı ve gülümsedim.

"İyi şeyler yapmaya devam et, bu gece seks yapacaksın." Ayağa kalktı, masanın etrafından dolaştı ve ofisin kapısını kilitledi.

"Bu geceye kadar bekleyeceğimi hiç söylemedim."

Bölüm 22

Leesa

**Geçmişten gelen bir patlama... hoş
olmayan bir patlama.**

Kadon, Julian'ın yokluğunda işleri hallederken, ben de sonraki haftanın çoğunu plaj kulübünde personel ve misafirlerle sohbet ederek ve havuz başında uzanarak geçirdim. Cenaze töreni birkaç gün sonra yapılacaktı ve Julian, Kadon'dan törene katılmasını istemişti. Törenin ardından Kadon işe dönmeyi planlıyordu. Ben Saint Tropez'e döneceğimizi düşünürken, Kadon bana, çoğu Amerika ve Karayipler'de bulunan diğer Kingcaid Beach Club tatil köylerini gezdiği yıllık turuna onunla birlikte katılmamı önerdi.

Bana çok cazip geldi, ancak Dash'in beni unutmadığından emin olmak için birkaç günlüğüne eve uğramasını ikna ettim. Dash, planlanmamış uzun tatilimden hiç de endişeli değildi. Geldiğimizden beri birkaç günde bir Audrey'i arıyordum ve her seferinde Dash'in iyi olduğunu ve evin hakimi olduğunu söylüyordu.

Şaşırdım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum Kadon'a, plaj kulübüne ait limuzinin arka koltuğunda otururken. Aslında limuzin Kadon ve ailesine aitti. Her şey onlara aitti. Benim banka hesabımı bozuk para gibi gösterirdi, ama tanıdığım en ayakları yere basan adamlardan biriydi. Asla servetini göstermezdi ve çalışanlarına her zaman büyük saygı gösterirdi.

"Maekawa."

Burnumu kırıttırdım. Dubai'deki restoranların çoğunu duymuştum ve birçoğuna gitmiştim, ama *Maekawa* benim için yeniydi.

"Japon mu?"

O başını salladı. "Birkaç ay önce açıldı. Kulüpteki bir adam tavsiye etti. Su altında. Görünüşe göre deniz yaşamının muhteşem manzarasını sunuyor."

"Kulağa harika geliyor. Su altı restoranlarını çok severim."

Maître d' bizi cam duvarın yanındaki bir masaya oturttu. Her renk ve türden balıklar, onları hayranlıkla izleyen insanlara aldırış etmeden yüzüyorlardı.

Eğer arkadaşınızla konuşacak çok şeyiniz olmadığını düşünüyorsanız, burası gelmek için harika bir yer gibi geldi bana. Kadon ve benim böyle bir sorunumuz yoktu tabii. Birbirimizin vücut kısımlarını çok iyi tanımamıza rağmen, şakalaşmalarımız hiç azalmamıştı. Koşulların değişmesinin, ilişkimizin dostluk yönünü bir şekilde değiştireceğinden korkmuştum, ama endişelenmeme gerek yokmuş. En iyi arkadaş olarak kaldık, üstüne bir sürü ek avantaj da kazandık.

Küçük bir zevk titremesini gizledim. Arada sırada, müstehcen bir rüya gördüğümü düşünerek uyanırdım, ama kendimi daha da müstehcen bir gerçekliğin içinde bulurdum. Birçok yönden, gözümün önünde olanı fark etmem bu kadar uzun sürdüğü için kendime kızabilirdim.

Hayallerimin erkeği.

Benedict ile olan ilişkiyi düşündüğümde, Kadon ile paylaştıklarımızla kıyaslanamazdı. Sadece harika seks değil, aynı zamanda samimiyet, dostluk ve birbirimize karşı gerçek bir saygı da vardı. Son ikisi her zaman vardı, ama son zamanlarda eklenenler hakkında şikayetçi değildim.

"Ne düşünüyorsun?"

Gözlerimi kıptım. "Üzgünüm. Dalgındım."

"Görünüşe göre, dikkatini çekmekte başarısız oluyorum." Dudakları yukarı kıvrıldı.

Benim dudaklarım da öyle.

"Sen de kendin için mücadele ediyorsun."

"Hepsi bu mu? Kendimi savunmak mı? Seninle ilgili kesin olan bir şey var, Lee. Asla kibirli biri olmayacağım."

"Bilmek istersen, sana romantik bir ilgi göstermediğim halde benden vazgeçmediğin için ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

"Bir süre durum belirsizdi. Bu yüzden sahte bir ilişki önerdim. Bunun durumu değiştireceğini umuyordum ve değiştirdi de." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Oh, lanet olsun. Bunu kendime saklamalıydim."

Gülerek, "Sana güvenilmeyeceğini biliyordum," dedim.

"Doğru. Ben berbat bir insanım, bir haydutum. Benden uzak durman senin için en iyisi."

"Sana aşık olmadan önce beni bu konuda uyarsaydın keşke."

Gözleri yumuşadı. Masadan uzanıp elimi tutmak istedi, ama sonra vazgeçti. Dubai'de, özellikle evli olmayan çiftlerin halka açık yerlerde sevgi gösterisinde bulunmaları hoş karşılanmazdı ve nadiren de olsa, yetkililer halka açık yerlerde el ele tutuşan veya öpüşen turistleri tutuklamıştı. Risk almamak en iyisiydi.

"Oda servisi sipariş etmeliydim." "Buraya gelmek senin fikrindi. Sen..."

"Annaleesa? Aman Tanrım. Burada ne işin var?"

Yukarı baktım, iniltiyi zar zor yuttum. *Harika. Tam da ihtiyacım olmayan şey.*
"Ayesha. Tanrım, seni görmek ne güzel."

Yalan. Hepsi yalan. Ayesha Davenport, bir model arkadaşım, hayatımı cehenneme çevirmişti. Benden nefret ediyordu, her zaman benim aldığım işleri istiyordu, sonra onun yerine beni işe aldıklarında dinleyecek kadar uzun süre duran herkese benim hakkımda dedikodu yapıyordu. Tanrım, ne kadar da uğraştım, olgun davranmaya, ona karşı nazik olmaya çalıştım. Her seferinde, benim nezaketim yüzüme geri dönüyordu. Sonunda, uğraşmayı bıraktım.

Dubai'de giymek için tuhaf olan kürk mantosunu çıkardı. Nefesimi tutmadan önce bir nefes aldım. Kahretsin. Ona ne olmuştu? Çok zayıf görünüyordu. En son karşılaştığımızda, çok zayıftı, ki bu podyum mankenleri için hiç de alışılmadık bir durum değildi. Bu, sektörün nefret ettiğim birçok yönünden biriydi. Kadınlara neredeyse iskelet gibi olmaları için uygulanan korkunç baskı. Ama bu... bu başka bir seviyedeydi.

"Daniel'ı hatırlıyorsun, değil mi?" Arkadaşını yanına çağırdı.

Çenem gerildi. Daniel Romero, dünyanın en başarılı modellerinin çoğunu bünyesinde barındıran, en iyi mankenlik ajanslarından birinin sahibiydi. Ve tam bir pislikti. Mankenlerini çok çalıştırır, onlara birden fazla iş verip, yüksek komisyonlar alırdı. Sömürdüğü kadınların sırtından kazandığı parayla inanılmaz lüks bir hayat sürerdi. Beni birçok kez ajansına almaya çalışmıştı. Her seferinde kesin bir hayırla karşılık vermiştim. Daniel reddedilmeyi pek iyi karşılamıyordu. Sık sık ahlaksız gazeteci arkadaşlarına benim hakkımda yalanlar söyler, parmağını şıklatarak bu hikayeleri ortadan kaldıracılabileceğini vaat ederdi. Tabii ki onunla sözleşme imzaladığım sürece.

Dediğim gibi, piç
kurusu. "Oh,
hatırlıyorum."

Kadon kaşlarını kaldırdı, belli ki düz ses tonumu fark etmişti. Bana, Ayesha'ya, sonra Daniel'e ve tekrar bana baktı.

Daniel çenesini indirirken dudakları inceldi. "Annaleesa. İyi görünüyorsun."

"Ee?" Ayesha beni baştan aşağı inceledi, gözleri daha yuvarlak belime, daha geniş kalçalarım ve biraz daha büyük göğüslerime takıldı. "Ben öyle demezdim. Yani, sen her zaman Küçük Mükemmel Hanımdın, Annaleesa."

Artık o kadar mükemmel değilsin." Parmaklarıyla ağzını kapatarak kıkırdadı, sanki sınıfın arkasında yaramazlık yapan bir çocuk gibi. "Şişmanlamışsın."

Kadon titredi, gözleri öfkeyle parlıyordu. Kafamı salladım. *Tepki verme*. Bu tek bir iğneleyici yorum, bir zamanlar yaşadığım dünyanın tüm yanlışlarını ortaya koyuyordu. Akli başında hiç kimse 8 beden bir kadını şişman olarak nitelendiremezdi, ama 0 beden altında olan Ayesha için benim kilom kötülemek için bir sebepti. Modellik yaptığım zamanlarda 4 beden altına düşmeyi reddetmişim ve o zaman bile, yetersiz beslendiğimi ve sağlıksız olduğumu biliyordum. Ama en kötü halimde bile, Ayesha kadar hasta görünmemiştim.

"İyi misin?" Kilomla ilgili yorumunu görmezden geldim. Bu kişiyle olan deneyimlerime göre, tatlı bir gülümsemeyle karşılık vermek ve onun hakaretlerine karşılık vermemek en iyisiydi.

"Tabii ki iyiyim. Neden iyi olmayayım ki? Artık sahneden çekilip yolumdan çekildiğine göre, hayatımın en güzel günlerini yaşıyorum."

Daniel'in koluna girdi ve ona sanki bir tanrıymış gibi hayran hayran baktı. Lanet olası şeytan daha uygun bir tanımdı. Ona öfkeyle baktım. O da bana saldırgan bir bakışla karşılık verdi. Hiçbir şey değişmemişti.

"Nişanlının seni terk ettiğini duydum." Ayesha güldü. Her an sevinçle ellerini ovuşturacağını bekliyordum. "Ondan sonra modellikten ayrılmana şaşırmadım. Yani, her gün maruz kalacağın dedikoduları bir düşün."

Evet, ve her kötü yorumun başı da sen olurdun.

Yüzümdeki gülümsemeyi korudum. Masada, Kadon öfkeyle kaynıyordu. Ayağımla ona dokundum, tuzağa düşmemesi için bir uyarı daha.

"İkimiz de hayatımıza devam ettik. Benim hayatımda yeni bir erkek var." Kadon'a güven verici bir gülümseme gönderdim. "Benedict de kendisine çok daha uygun biriyle yeni evlendi. Kadon ve ben kısa süre önce düğününe katıldık."

"Gerçekten mi?" Ayesha acı bir limon dilimini ısıtıyormuş gibi bir ifade takındı. "Ne tuhaf bir şey. Sence de öyle değil mi, Daniel?"

Daniel, Ayesha'nın kin dolu acı sözlerini dinlemek yerine, Kadon'a odaklanmıştı. Arka arkaya birkaç kez gözlerini kırptı.

"Kadon?" Daniel yaklaşarak gözlerini kısarak sordu. "Kingcaid gibi mi?"

Kadon çenesini bir kez eğdi.

"Vay canına. Seninle tanışmak harika, dostum." Elini uzattı. Kadon elini havada bıraktı. Dünyadaki en egoist, bencil pisliklerden biri olan Daniel, Kadon'un elini sıkmaya niyeti olmadığını anlamak için çok uzun zaman aldı

Sonunda elini geri çekti. "Bir ara seninle iş fırsatları hakkında konuşmak isterim. Dubai'de ne kadar kalacaksın?"

Kadon'un buz gibi bakışları çoğu erkeğin cesaretini kırardı. Daniel Romero çoğu erkek gibi değildi. Tanrıya şükür. Bir tanesi yeterdi.

"Ortaklık kuracağım kişileri seçiciyim."

"Evet, ben de." Daniel kakhahayla güldü. Ellerimi kulaklarıma kapatmamak için kendimi zor tuttum. "Cidden, seninle istediğin zaman, istediğin yerde buluşabilirim."

"Gerek yok." Kadon peçetesini silkeledi ve kucağına geri koydu. "İzninizle."

Daniel, Kadon'un teklifini reddettiğini nihayet anlayınca burnunu çektirdi.

"Aileniz hakkındaki söylentiler doğruymuş. Sizler bir grup kendini beğenmiş narsistsiniz." Kadon peçetesini masaya çarptı ve ayağa kalktı. Daniel'den yarım metre kadar uzundu. Daniel geri çekildiğinde neredeyse sevinç çılgılığı atacaktım. Daniel geri adım attığında neredeyse sevinç çılgılığı atacaktım. Kadon'a bir sıfır.

"Burası güzel bir yer ve bu yüzden, yapmam gerekeni yaparak kızımı utandırmayacağım, yani seni yere sermeyeceğim. Ama şunu açıkça söyleyeyim; yollarımız tekrar kesişirse, bu kadar kolay kurtulamayacaksın. O yüzden kendine bir iyilik yap ve siktir git."

Göğsüm gururla doldu. Arap ülkesinde olmasaydık ve hapse atılma riski olmasaydı, onu öpüp dururdum.

"Hadi, Daniel." Ayesha onun dirseğini çekti. "Ona ihtiyacın yok, o artık eskidi. Onlara daha fazla değerli vaktimizi harcamayalım." Ceketinin eteği yerde sürünerek uzaklaştı.

"Bu iki çekici adam da kim?" Kadon, koltuğuna dönerek sordu.

Gülerek, "Önemli kimse değil," dedim. İkisi hakkında kısaca bilgi verdim.

"Daha önce de bahsetmiştim, ama modellik dünyası acımasız rekabetin somut örneğidir. Bu yüzden kadın arkadaşlarım yok. Birbirine her şeyi anlatan derin ilişkilerim yok. Hiç öyle bir şeyim olmadı. Altı yaşından beri modellik yaptığımı düşünürsek, bu şaşırtıcı değil." Acıyı gizlemek için omuz silktim. "Ayesha ise en kötülerinden biriydi. Onun istediği birçok işi ben aldım ve bunun için beni suçladı. Daniel ise iğrenç bir adam."

"Modellik insanlara böyle bir şey yapıyorsa, o zaman ayrıldığın için sevindim."

"Evet." Bakışlarım restoranın diğer tarafındaki masalarına kaydı. Ayesha'nın omuz kemikleri kağıt gibi ince derisinden belirgindi. "Onunla yatarak büyük bir hata yaptım. Çok büyük bir hata."

Ne kadar büyük bir hata olduğunu ancak zaman gösterecekti.

Bölüm 23

Kadon

Gökten düşen bir yıldırım.

"Nankörlük etmek ^{istemem} ama yarın eve dönmeyi iple çekiyorum." Leesa boynunun sağ tarafını ovuşturdu. "Tanrım, çok ağrıyor. İş seyahatlerindeyken de böyle olurdu. Kendi yatağıma ihtiyacım var."

"O zaman senin evine taşınıyorum?" Kaşlarımı kaldırdım, dudaklarım gülümsedi. "Al." Yatağın arkasına oturdum ve gergin kaslarını masaj yaptım. O inledi.

"Tanrım, bu işte çok iyisin. Devam et."

"Bu akşam yemeğe gelmek istediğinden emin misin? Blaize çok yorgunsan anlayışla karşılar."

Blaize, Miami'den Palm Beach'e, gezimizin Kuzey Amerika ve Karayipler kısmındaki son durağımıza arabayla geliyordu. Onu bir süre görebileceğim son fırsattı. Nolen'ı görmek için Vegas'a, annem ve babamı ziyaret etmek için Seattle'a uçacak vaktim olmamasına üzülüyordum. En azından bu gezide. Lee'yi Noel için bir yere götürmeyi planlıyordum —henüz ona söylememiştim ama— ve sonra yeni yılın başında ailemi ziyaret edecektim.

En yakın ve sevdiğim insanlara daha yakın olmak için bu tarafta bulunan kulüplerden birine taşınmayı birçok kez düşünmüştüm, ama Saint Tropez'i seviyordum. Artık Lee ile bir çift olduğumuza göre, Fransa'da kalmak için daha da fazla nedenim vardı. Burası onun eviydi. Tabii, İngiltere de vardı, ama onun aceleyle oraya taşınmak isteyeceğini ve yerel markette Benedict'e rastlama riskini göze alacağını sanmıyordum.

"Tanrım, beni doksan yaşında gibi gösteriyorsun." Boynunu yana çevirdi. "Duş aldıktan sonra çıkabilirim."

Yüzümde bir gülümseme belirdi. "Hmm, duş. Kulağa hoş geliyor."

"Yalnız."

"Ah, görüyorum ki balayı dönemi çoktan bitmiş." Derin bir nefes aldım.

"Sanırım bunun için tek bir çözüm var."

"Nedir o?"

Ayağa kalktım ve onun görüş alanına girdim, düşünceli bir şekilde çenemi ovuşturdum. "Benim açgözlü cinsel ihtiyaçlarımı karşılamak için bir metresi almam gerekecek."

Bir yastık alıp bana fırlattı. Gülererek elime aldım. "O aleti benim amımın dışında herhangi bir yere sokarsan, bayım, keskin bir bıçakla keserim."

Yüzümü buruşturdum. "Ah. Çok acımasısın."

"Hiç bilmiyorsun." Yataktan indi. Yanımdan geçerken kışına bir şaplak attım.

"Ben şahit olmadan o dušta mastürbasyon yapma."

"Bu seni şaşırtabilir, ama her duş aldığımda mastürbasyon yapmıyorum."

"Ne yazık."

İşaret parmağını dudağına dokundurdu. "Hmm, acaba buradaki su basıncı nasıldır?"

Harekete geçtim. O çığlık attı, banyoya koştu ve kapıyı kilitledi. Akan suyun sesi onun kahkahasını bastırdı. Yatağa oturdum ve son günlerde nadiren kaybolan en büyük gülümsememi takındım. Lee'de, istediğim her şeyi bulmuştum. İdeal bir geleceğin tek kusuru, Samuel'i bulma konusunda ilerleme kaydedemememizdi. Bir gün, onu asla bulamayabileceğimi ve ailesinin onu okuldan aldıktan sonra başına gelenlerin bir sır olarak kalacağını kabul etmek zorunda kalacaktım.

Birkaç ay önce, hatta birkaç *hafta* önce, bu düşünce beni depresyona sürüklerdi. Samuel'i sağ salim bulmayı, suçluluk duygumdan kurtulmakla ilişkilendiriyordum. Karanlık düşüncelerin zihnime sızıp beni, zorlukla kurtulduğum o yere geri çekmesine hazırlandım. Zihnim berrak kaldı. Samuel'i bulmak istiyordum, elbette istiyordum, ama belki, *sadece belki*, mutluluğum artık bu sonuca bağlı değildi.

Blaize, sahildeki bir deniz ürünleri restoranında masa ayırtmıştı. Aralık ayı olabilirdi, ama burası Florida'ydı ve açık havada yemek yemek yıl boyunca yapılan bir aktiviteydi. Blaize terasta oturuyordu. Bir kadınla. Tanımadığım bir kadınla. Bu beni şaşırtmadı. Blaize kız arkadaşlarını o kadar sık değiştiriyordu ki, uzun zaman önce isimlerini hatırlamayı bırakmışım.

"İşte benim küçük kardeşim." Beni kucaklayarak sırtımı sıvazladı. "Leesa. Seni tekrar görmek ne güzel." Lee'yi de kucakladı. "Bu Penelope."

Bu geceden sonra bir daha asla görmeyeceğim bir kadınla el sıkıştık. Lee'nin koltuğunu ona uzattım. Blaize dikkatimi çekti ve abartılı bir şekilde göz kırptı. Gözlerimi devirdim. Bu da *o* gecelerden biri olacaktı.

"Ee, aşk kuşları, düğün nasıldı?"

"Oh," diye araya girdi Penelope. "Evlendiniz mi?"

"Biz değil," diye açıkladı Lee. "Eski nişanlım."

Penelope burnunu kırıştırdı. "Eski nişanlın seni düğününe mi davet etti?"

"Evet. Uzun hikaye." Lee eliyle reddedici bir hareket yaptı. "Ve sıkıcı bir hikaye. Biraz şarap ister misiniz?" Masada duran kırmızı şarap şişesini aldı ve Penelope'nin kadehini doldurdu, sonra bana ve kendine de birer kadeh doldurdu.

Lee, ilgilenmediği bir konuyu, karşısındakinin duygularını incitmeden değiştirme yeteneğine sahipti. Bu yeteneğini kısıkanıyordum.

Penelope ile sohbet etmeye başladı, böylece ben Blaize'e yaklaşabildim. "Babamla konuştun mu?"

O başını salladı. "Neden?"

"Lee'nin eski sevgilisi İsviçre'yi biliyor galiba. Babam araştırıyor."

Blaize'in kaşları alnına kadar kalktı. "Siktir. Emin misin?" "Yüzde yüz emin değilim. O yüzden babam bu konuyla ilgileniyor."

"İyi misin dostum?" Blaize koluma dokundu.

"Evet." Lee'ye baktım. "Şimdi iyiyim." "O biliyor mu?"

"Evet. Ona her şeyi anlattım."

"Ve o sorun etmiyor."

"Sakin olmaktan da öte. Harika."

"Siz ikiniz neyin peşindesiniz?" Penelope dirseğiyle Blaize'e hafifçe vurdu.

"Seni ilgilendirmez, tatlım." Blaize bir tutam saçını kulağının arkasına attı ve Penelope neredeyse bayılacaktı.

Bundan en iyi şekilde yararlan. O benim kardeşim olmasaydı, Lee'ye ona çok fazla aşık olmaması için uyarıda bulunurdum. Ama o benim kardeşimdi ve onu asla böyle ihanet edemezdim. Erkekler arası kurallar her şeyden önce gelir. Her zaman öyleydi, her zaman da öyle olacak.

Istakoz ve yengeç sipariş ettik ve iş hakkında sohbet ettik, ta ki iki kadın da yüksek sesle inleyip durmamızı rica edene kadar. Penelope'yi sevdim. Blaize için iyi olurdu, ama o böyle görmezdi. Her zaman aynıydı, ufukta bir sonraki takıntısını arar, ama hiçbir zaman uzun sürmezdi. Lee gelmeden önce ben de yeterince kız arkadaşım olmuştu, ama Blaize'in

randevuları o kadar kısa sürüyordu ki, onlara kız arkadaş demek bile zordu.

Lee tuvalete gitmek için izin istedi ve Penelope de onunla birlikte gitti. Lee'nin kalçaları her adımında sallanıyordu, dik poposu krem rengi elbisesini mükemmel bir şekilde dolduruyordu.

"Onu gözlerinle sikmeyi bırak da bana İsviçre'den bahset. Leesa kimseye söylemez, değil mi?"

İki kadın tuvalete girdiler. Dikkatimi kardeşime çevirdim. "Hayır. Ona hayatım pahasına güvenirim. Harika bir insan. Çok destek oluyor. Ona söylemek çok zordu, ama sonra..."

"Gözlerin buğulanmış." Elini göğsüne bastırdı. "Aww, bakın benim küçük kardeşim, deli gibi aşık olmuş. Peki, sonra...?"

"Kendi işine bak. Bu ne kadar süre burada kalacak?" Penelope'nin boşalttığı sandalyeyi işaret ettim.

"Konuyu değiştirmeyi bırak."

"Peki." Ona bir şey teklif edene kadar pes etmeyecekti. "Onu iki kez sahte öptüm, sonra Benedict gerçeği ortaya çıkardı, itiraf ettim ve bir şey diğerine yol açtı."

Şarap kadehini kaldırıp benimkine dokundurdu. "Senin adına sevindim dostum, cidden. O harika bir kız."

"Evet, öyle. O..."

Leesa yüzü solgun bir şekilde bana doğru yürüdü, Penelope birkaç adım gerisindeydi. Peçetemi masaya bırakıp ayağa kalkarak onu selamladım.

"Ne oldu?"

"Ayesha... Ayesha... o..."

Sandalyeye çöktü. Önünde çömelerek, iki dizini tuttum. "Ayesha'ya ne oldu, bebeğim?"

Birkaç kez gözlerini kırptı, dalgın dalgın ağzını sildi. Gözleri cam gibiydiler, sanki bana değil de içimden bakıyormuş gibi. "Kadon, o öldü."

Başım geriye doğru savruldu. Öldü mü? Ne oluyor lan? Dubai'de masamıza uğradığından bu yana sadece iki hafta geçmişti. Yani, çok zayıftı ama...

"Nasıl?"

"O... intihar etti." "Tanrım."

"Ayesha kim?" Blaize bana dudaklarıyla sordu. Kafamı salladım. Şimdi bunun sırası değildi.

"Lee, otele dönmek ister misin?" Yüzü mum gibi solgundu. Muhtemelen şoktan.

"Evet, lütfen."

Kolumu beline doladım ve Penelope'den çantasını aldım. "Teşekkürler."

"Akşamı mahvettiğim için çok üzgünüm."

Blaize kalktı ve masanın bizim tarafına geldi. Lee'nin yanağına bir öpücük kondurdu ve elini sıktı. "Hiçbir şeyi mahvetmedin tatlım."

"Hesabı ödemeliyiz." Şaşkın bir şekilde etrafına baktı. "Çantam nerede?"

"Hesabı boş ver. Blaize halleder. Çantan bende."

Ayesha ile arkadaşlıktan çok düşman olsalar da, kısa süre önce konuştuğun bir kadının artık hayatta olmadığını duymak kolay olamazdı.

İntihar.

Bir titreme beni sardı. Ben de o noktaya gelmişim. Kimseye söylememiştim. Ne aileme, ne kardeşlerime, ne de Lee'ye. Ama Henry'nin ölümünden sonraki haftalar ve aylarda, bazen her şeye son vermeyi düşünmüştüm. Beni durduran tek şey, kararımın ailem üzerinde yaratacağı felaket etkisiydi. En karanlık günlerimde beni ayakta tutan tek şey buydu.

"Beni ara," dedi Blaize.

"Ararım."

Lee'yi arabanın arkasına yerleştirdikten sonra, diğer tarafa atladım ve şoföre bizi otele götürmesini söyledim. Lee yolculuk boyunca tek kelime etmedi. Çantasını sıkıca tuttu, tırnaklarını ısırды, pencereden dışarı baktı, ama Ayesha'yı nasıl öğrendiği veya ne olduğu hakkında bana daha fazla bilgi vermedi. Gerçi, bu tür şeylerin çözülmesi genellikle haftalar sürer ve cevaplar her zaman hemen bulunmaz.

Asansörle en üst kata çıktığımızda bana yaslandı ve süitimize girdikten birkaç saniye sonra kanepeye yığıldı.

"Konuşmak ister misin?"

Başını kaldırdı, gözleri donuktu. "Kabul edemiyorum. Daha önce intihar eden kimseyi tanımadım."

Ona bir bardak su, kendime de bir bira getirdim. Bardağı benden aldı ve yarısını bir dikişte içti, geri kalanını sehpaoya koydu. Yanına oturdum. Bacaklarını altına kıstırdı ve bana yaslandı.

"Nasıl öğrendin?"

"Tuvalette ortak bir tanıdığımızı rastladım. O söyledi. Anlaşılan haberlerde çıkmış. Ben kaçırmışım. Nasıl kaçırdım?"

"Son birkaç hafta çok yoğundu."

"Evet, sanırım." Alnını ovuşturdu, dudaklarını büzdü ve bir nefes verdi. "Aklım durmak bilmiyor. Yani, biz arkadaş değildik. Tam tersine. O benden nefret ediyordu, ben de onu pek sevmiyordum. Ama yine de... Ne kadar yalnız olmalı. Ne kadar çaresiz."

"Bir not bıraktı mı?"

"Evet. Görünüşe göre internetin her yerine yayılmış. Zavallı ailesi."

"Nedeni hakkında bir ipucu var mı?"

"Emin değilim. Bakmadım ve bakmaya da niyetim yok. Bana anlatan Elly, bunun baskıdan kaynaklandığını söyledi. Sürekli daha zayıf, daha zayıf, daha zayıf olma baskısı. Daniel'ın ona yüklediği iş. Tüm bunların acımasızlığı. Yani, onu Dubai'de gördün. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı." Öne eğildi, karnını tuttu. "Sanırım kusacağım."

Kanepeden kalkıp tuvalete koştu. Ben de peşinden gittim. Yanına çömelip saçlarını tuttum, sonra akşam yemeğinin içeriğini tuvalete boşalttığına ona bir kutu mendil uzattım. Soğuk fayansların üzerine yığıldı ve başını duvara dayadı.

"Biraz daha su ister misin?"

"Lütfen."

Oturma odasına çekildim ve bardağı yeniden doldurdum. Tuvalete geri döndüğümde Lee dişlerini fırçalıyordu. Bitirmesini bekledim. "Al." Ona su bardağını uzattım.

"Teşekkürler." Yanımdan geçerek kanepeye doğru yürüdü. Ben de onun peşinden gittim.

"Beni kusarken gördüğüne inanamıyorum. İlişkımız böyle bir zevk için henüz çok erken."

Kıkırdadım. "Bunca aydır seni gizlice sevdiğim halde, biraz kusmuktan ne olacak ki?"

"Öyle olsa bile. Bir kız kendini en iyi şekilde göstermek ister."

"Lee, senin her parçanı istiyorum. İyi, kötü, mutlu, üzgün. Hepsi sensin ve hepsini seviyorum."

Başını omzuma yasladı. Konuşmadık. Umurumda da değildi. Lee'nin bu önemli olayı sindirmek için buna ihtiyacı varsa, bütün gece burada otururdum. Ama aklımda bir şey vardı. Onu üzme istemiyordum, ama Lee ve ben her zaman dürüst olmuştuk. Şimdi durmanın bir anlamı yoktu.

"Bu kadar etkilenmene şaşırdım. Özellikle de, senin de dediğin gibi, Ayesha sana çok kötü davranıyordu."

"Ben de. Nedenini tam olarak anlamadım. Sanırım bir parçam, başka bir hayatta bu benim başıma da gelebilirdi diye düşünüyor. İntihara meyilli olduğumdan değil, ama sürekli talepler insanı yıpratıyor, anlarsın ya? Dubai'de ona rastladığımızda ne kadar hasta göründüğünü aklımdan çıkaramıyorum. Ona yardım etmek için bir şey yapabilir miydim diye durmadan düşünüyorum."

"Ne gibi?"

"Bilmiyorum. Bu mantıksız bir tepki. Onun dibe vurmak üzere olduğunu bilemezdim, bilseydim bile Ayesha beni dinlemezdi."

Bir yudum su içti. "Hayatımın geri kalanında ne yapacağımı bulmaya çalıştığımı hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Sanırım biliyorum. Ama nereden başlayacağımı bilmiyorum." "Yardım edebilir miyim?"

"Muhtemelen." Bana dönmek için pozisyonunu değiştirdi ve bacak bacak üstüne attı. "Modellere 'mükemmel görünüm' adına en zayıf, en güzel olmak, daha az yemek, tekrar tekrar bıçak altına yatmak gibi korkunç bir baskı uygulandığını sürekli düşünüyorum. Ben çoğunlukla direndim." Burnunu ve çenesini işaret etti. "Bunlar hariç."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Lee'nin estetik ameliyat olduğunu bilmiyordum. "Bundan hiç bahsetmemiştin."

"Bundan bahsetmeyi sevmiyorum. Uzun süre yaptırdığım için pişman oldum, ama baskı sürekli ve direnmesi zor. Ama genel olarak, kendimi oldukça iyi savundum. Ayesha gibi, sağlıksız bir şekilde ilgi odağı olmak isteyen kadınlar, kolayca istismar edilip sınırlarının ötesine itilebiliyorlar. Onların iyiliği için değil, lanet olası sektörün iyiliği için, çünkü sektörün çoğu bunu başkalarının yüzünden, vücudundan ve sıkı çalışmasından çok para kazanmanın bir yolu olarak görüyor."

"Kulağa çok zehirli geliyor."

"Olabilir. Bu sektörde iyi insanlar da var, ama çok sayıda kötü insan da var. Güçlü dolar adına savunmasız kadınları manipüle eden sömürücü pislikler."

"Peki ne yapmak istiyorsun?"

Gözlerimin önünde, doğru miktarda su ve güneş ışığı alan bir çiçek gibi açtı. Neye karar verirse versin, hayallerini gerçekleştirmesi için dağları yerinden oynatırdım.

"Bir modellik ajansı kurmak istiyorum, ama diğerleri gibi değil. Benim ajansım vücut pozitifliğine odaklanacak, genç ve yaşlı, uzun ve kısa, her şekil ve boyutta insanları sergileyecek." Gözleri parladı, çenesi kararlılıkla sıkıldı. "Muhteşem olacak."

"Bu harika bir fikir ve sen başında olduğun sürece, başarısından bir an bile şüphe duymam." Saçlarını kulağının arkasına ittim. "Yardım edebilirim."

Kafasını salladı. "Yardıma ihtiyacım olursa, isterim. Ama bunu kendi başıma denemek istiyorum. Korkutucu ve başarısız olabilirim, ama en azından denemiş ve iyi bir şey yapmaya çalışmış olacağım. Oturup hiçbir şey yapmamaktan iyidir."

Bu işi kendi başına kurma kararlılığı beni şaşırtmadı. Annesinin de yinelediği gibi, fiziksel görünüşü dışında hiçbir değeri olmadığına dair yanlış inancı göz önüne alındığında, tek başına devam etme ihtiyacını anladım ve destekledim.

"Seninle gurur duyuyorum."

"Henüz hiçbir şey yapmadım."

"Hayır, ama yapacaksın. Harika şeyler yapacaksın Lee. Bu senin kaderin."

Bölüm 24

Kadon

Buna hazır değilim.

"EVİM GÜZEL EVİM." Dash'in kedi taşıma çantasını yere koydum. Bana tısladı. "Ben de seni seviyorum Dash, seni küçük pislik."

"Beni ondan bu kadar uzun süre uzak tuttuğun için seni suçluyor."

"Buna alışsa iyi olur. Artık sen benimsin."

Lee güldü. "Git de ona bunu söyle."

Kafesinin parmaklıklarından içeri baktım. Yine tısladı ve kapıyı pençeledi. Çömeldiğim. "Seni dışarı çıkarırsam ve bir damla kan bile akıtırsan, pişman olursun."

Pençelerini yaladı, ama gözleri üzerimdeydi. İzliyordu. Dikkatliydi. Fırsatını bulursa saldırmaya hazırdı. Kapıyı açtım. İçeri daldı, mutfak zemininde koşuşturdu ve oturma odasına girdi.

"Şanslı kaçış."

"Evet, onun için."

Lee güldü. "Aman Tanrım. Kediler hakkında öğrenecek çok şeyin var." "Onun da benim hakkımda öğrenecek çok şeyi var."

"Hmm." Lee parmağını dudaklarına dokundurdu. "Bahis oynamak zorunda kalsam, kedi her seferinde galip gelir."

"Bir kediye alt edemeyeceğimi düşündüğün için kırıldım. Ayrıca, uslu durmazsa, bizimle gelemesin."

Kaşlarını çattı. "Nereye gelmeyecek?"

"Aha. Şimdi meraklandın."

"Ayrıca jet lag yaşıyorum, yani beni Avustralya'ya falan götürmeyi planlıyorsan, seni hayal kırıklığına uğratacağım."

İki elimi de beline koyarak, alaycı tavrımı bıraktım. Gözlerinin etrafında, doğal ışıktaki daha belirgin olan, morluklara benzeyen koyu halkalar vardı. "Biraz zaman geçip durumu sindirdikten sonra, şimdi nasıl hissediyorsun?"

O içini çekti. "Bir saniye iyi hissediyorum, bir saniye sonra ise birdenbire beni vuruyor."

"Bu o kadar da şaşırtıcı değil. Ben bile intihar eden tuhaf ünlüleri anlamakta zorlanıyorum. Ayesha'yı tanıyordun. Onunla çalışmıştın."

Bu çok zor gelebilir."

"Güzel bir çocuk için oldukça zekisin, Kingcaid."

"Ve benim muhteşem, harika, alaycı kadınıma odaya geri döndü."

Parmak uçlarında durarak dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Tamam, anlat. Ne planlıyorsun?"

"Seni bir hafta kadar uzaklara götürmek istiyorum, ama Fransa'ya. Ve dokuz gün sonra yola çıkacağız. Dinlenip enerji toplamak için bolca vaktin olacak."

"Ama Noel'e sadece beş gün kalmış olacak." "Evet."

"Noel'de ailenizi görmek istemez misiniz?"

"Onlara yeni yılın başında uçacağımızı söyledim bile." "Biz mi?"

"Seni burada bırakacağımı düşünmüyorsun, değil mi?"

"Ailenle tanışmamı mı istiyorsun?" Yüzünde merakla karışık bir korku ifadesi belirdi, sanki ona zehirli yılanlarla dolu bir sepete elini sokması gerektiğini söylemişim ve o da yılanların onu ısırıp ısırmayacağını ya da zarar görmeden kurtulup kurtulamayacağını merak ediyormuş gibi.

"Evet. Sen benim kız arkadaşımın ve seni herkese göstermek istiyorum." "Ya ben seni utandırırsam?"

"Gösteremezsin."

"Benedict'in ailesiyle ilk tanıştığımdaydım."

O pislüğün adı geçince dişlerimi sıktım. Babam, Benedict'in bildiği ya da bildiğini sandığı şeyi henüz ortaya çıkarmamıştı. Zaman geçtikçe, acaba babam bilgi toplamaya çalışmış mıydı diye merak ettim. Bana çok tesadüfî gelmişti, ama daha garip şeyler de olmuştu. Her halükarda, o bilgiyi kamuoyuna açıklamamıştı, ama Benedict gibi bir adam için bunun pek bir önemi yoktu. Dokuz yıl önce olan bir şeyi anlatmanın bana bir zararı olmazdı. Yetkililer bana temiz kağıt vermişti, ama aile şirketine kötü reklam yapma fikri hoşuma gitmiyordu. Bizimki gibi holdinglerin zaten yeterince düşmanı vardı, benim de onlara bir tane daha eklememe gerek yoktu. Benedict'e karşı antipatim olmasına rağmen, merakım galip geldi.

"Ne yaptın?"

"Bir parça biftek boğazıma takıldı. Babası kalkıp sırtıma vurdu. Çiğnenmiş parça ağızımdan fırlayıp annesinin kucağına düştü. Ama önce yüzüne bir tokat attı."

Kahkahayı bastım. "Şaka mı yapıyorsun?"

"Hayır. Yüzde yüz gerçek."

"Aman Tanrım." Cep telefonumu çıkardım ve ekrana dokundum. "Ne yapıyorsun?"

"Anneme, önce giymek istemiyorsa akşam yemeğinde biftek yok diyorum." Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Yapmadın değil mi?"

Ekranı ona doğru çevirdim. Ekrana "Yakaladım" yazmıştım.

"Senden nefret ediyorum."

"Beni seviyorsun."

Göğsünden bir hırıltı yükseldi. Sikim dikleşti. Onu belinden yakaladım. "O sesi bir daha çıkar."

"Hayır. Belli ki hoşuna gidiyor ve ben seni ödüllendirmek değil, cezalandırmak istiyorum."

Tüm vücudum titriyormuş gibi yaptım. "Bebeğim, beni istediğin zaman cezalandırabilirsin."

Gözlerini devirerek, kollarımdan kurtuldu ve su ısıtıcısını açtı. "Beni nereye götürüyorsun?"

"Val d'Isère."

Gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Kayak mı?" "Evet. Orada bir dağ evim var."

"O zaman kayak uzmanı mısın?"

"Çocukken öğrendim."

"Harika." Sesinde alaycı bir ton vardı. "Hiç kayak yapmadın mı?" "Evet."

"Sana öğretirim."

"Ayaklarımın üzerinde durmaktan çok kırımın üzerinde daha fazla zaman geçireceğimi tahmin ediyorum." "Merak etme. Her çürüğünü öpeceğim."

"Beni çıplak görmek için bahane arıyorsun."

Elinden çay poşetlerini aldım ve tezgahın üzerine koydum. Belini kavrayarak onu kendime çektim. "Seni çıplak görmek için bahaneye ihtiyacım yok."

"Güven, düşüşten önce gelir." "Gurur demek istedin herhalde."

"O da var."

Gülerek, "Eğleneceğiz. Garanti ederim. Tatil köyü çok güzel ve kulübede önündeki şömine başında kıvrılıp oturabileceğimiz gerçek bir ateş var." dedim.

"Yerde ayı postu halı da var mı, alevlerin önünde bacaklarımız yanarken sevişebileceğimiz?"

Yine güldüm. "Halı var, ama üretiminde hiçbir hayvana zarar verilmemiş. Birkaç koyun kırılmış olabilir, ama hepsi bu kadar."

"Tamam, ama kayak yapmada berbat olursam..."

"Olmayacaksın."

"Son sözün bu mu olacak?"

"Kadon! Bana bak! Dik duruyorum."

Lee kayak sopasını havada salladı. Büyük hata. Dengesini kaybetti ve yeni yağın karın üzerine düştü.

"Oof."

Ona doğru kayakla gittim. "Neredeyse başarmıştın." Elimi uzattım ve onu kaldırdım.

"Ah, bak, beni rahatlatmak için saçma sapan konuşuyorsun."

"Ben sadece gerçeği söylüyorum."

"Zaten önemi yok. Berbat olabilirim, ama eğleniyorum."

"Her yaptığında daha iyi olacaksın. Daha üçüncü günündeyiz." "Sıkılmadın mı? Benimle kreş kaymakla vakit geçirmek sıkıyor mu seni?"

"Seninle vakit geçirmek, olmak istediğim tek yer." Kayak sopalarımı düşürdüm ve öpüşmek için yaklaştım.

"Bu kayak kıyafeti pek seksi değil."

Gözlerimi vücudunda gezdirdim. "Sorun değil. Altında ne olduğunu biliyorum. Tek yapmam gereken gözlerimi kapatmak." Gözlerimi kapattım. "Ohh, evet. Ne vücut ama. O bacaklar. O kalçalar. Ellerime tam uyan göğüsler."

"Kadon!" Omzuma elini koydu. Ceketimin yastıklaması yüzünden neredeyse hissetmedim.

"Ne?" Masum bir ifadeyle gözlerimi kırptım.

"Sen doymak bilmezsın."

Bacağımı dizinin arkasına doladım. Beklediğim gibi dengesi bozuldu ve yere yuvarlandık, üstte o vardı, böylece darbeyi yumuşatabilirdim

"Kadon. Burası halka açık bir yer." "Ne olmuş? Öp beni."

"Ya biri beni tanır mı? Ya fotoğraflarımızı çekip en yüksek teklifi verene satarlarsa?"

"Senden öpücük istiyorum, sikimin üzerinde zıplamanı değil. Ayrıca, aptal fotoğraflarını çekseler ne olur ki? Biz aşığız. Bütün dünyanın bilmesini istiyorum."

Dudakları benimkini ele geçirdi. Genelde tempoyu ben belirlerdim, ama bu sefer kontrolü kaybettim. Geçen kayakçıların uğultusu arka planda kayboldu, tıpkı insanları dağın tepesine taşıyan teleferiğin gürültüsü gibi. Dili ağzımın içine girdi, önce nazikçe, sonra yoğun, şiddetli, *açgözlü bir şekilde*. Parmakları saçlarıma dolandı, köklerinden çekiyordu. Vücudum onun vücuduna kaynaştı. Zihnimde, kışlık giysilerin kalın bariyeri eridi. Neredeyse çıplak vücudunun benimkine bastırıldığını *hissedebiliyordum*.

Penisim zonkluyordu, kan damarlarımdan hızla akıyordu. Turistlerle çevrili dondurucu karda yatıyor olmamız ya da kışımın ve sırtımın buz gibi soğuktan çoktan uyuşmuş olması umurumda değildi. Tek umursadığım Lee'ydi, üzerime bastırıldığı ağırlığı, soğuğa rağmen sıcak dudakları. Kokısını içime çektim, kalbim hızla atıyordu, her dilinin dokunuşuyla hızı artıyordu.

"Oda tutun!" diye bağırdı biri.

Lee tereddüt etti, çekilmek üzereydi. Kollarımı ona daha sıkı sardım, kontrolü geri aldım, başını sabitleyip onu yağmaladım, talan ettim ve nefesini çaldım. Bana sahip olduğu her şeyi veriyordu, ama bu yeterli değildi. Hiç de yeterli değildi. Onun derisinin içine girip sonsuza kadar orada yaşamayı arzuluyordum.

"Kadon," diye mırıldandı dudaklarıma. "*Dur* deme. Durmaya hazır değilim." "İnsanlar bakıyor."

"Bırak baksınlar."

Bana karşı kıvrandı. İsteksizce, tutuşumu gevşettim. Ayağa kalktı ve bana yardım etmesi için elini uzattı. Birbirimizin gözlerine baktık, göğüslerimiz önce hızlı, sonra yavaşça inip kalkıyordu.

"Bacaklarını titriyor," diye fısıldadı. "Ne öpücüktü ama."

"Bozuklarını al," diye hırıltılı bir sesle söyledim. "Bugünlük kayak dersleri bitti."

Gözleri, açık bir gecede kuzey yıldızı gibi parılıyordu. "Peki, bunun yerine ne yapacağız?"

"Bir şeyler buluruz mutlaka."

Kulübeye dönmemiz biraz zaman aldı. Lee sürekli dengesini kaybediyordu. Kayaklarını bırakıp onu omuzuma alıp mağarama taşımayı bile düşündüm, tıpkı bir Neandertal gibi.

Biz yokken dağ evinin hizmetçisi gelmişti. Şöminede ateş yanıyordu ve mutfaktan lezzetli bir güveç kokusu geliyordu. Lee'nin kayak ceketini, botlarını ve salopetini çıkarmaya yardım ettim, sonra kendiminkileri çıkardım. Lee bir iç çekerek kanepeye yığıldı.

"Seks istiyorsan, tüm işi sen yapman gerekecek. Ben yorgunum. Ve donuyorum."

Gülerek onu ayağa kaldırdım. "Git duş al. Isınırsın. Ben öğle yemeğine bakıp fırına ekmek koyayım."

"Kapıdan içeri girdiğimiz anda beni duvara yapıştıracaklarını sanmıştım."

"İnan bana, çok cazip geldi." En yakın banyoyu işaret ettim. "Ama sıcak duşta seks çok daha çekici geliyor. Git. Ben de birazdan gelirim."

"Peki, efendim." Selam verdi. İnledim. Bu kadın benim ölümüm olacak

Fırını açtım ve burnumu Crockpot'a soktum. Midem sığır eti ve bira güvecinin kokusuna guruldadı. Karnımı ovuşturdum. *Beklemek zorundasın dostum.* Kapağı geri kapatırken, pencere pervazında oturan Dash'i gördüm. Gözlerinde şeytani bir parıltı vardı.

"Ne planlıyorsan, seni küçük pislik, sakla kendine."

Cep telefonumu aldım ve mesajlarımı kontrol ettim. Acil bir şey yoktu. E-postalarımı taradım, birkaç gereksiz mesajı sildim ve Lee uyuduktan sonra incelemek üzere birkaç işle ilgili mesajı dosyaladım. Telefonumu bırakıp Lee'ye duşa katılmak üzereyken yeni bir mesaj geldi.

Kalbim durdu.

Bacaklarım titredi.

Destek almak için mutfak masasına elimi dayadım.

Samuel'i bulmak için tuttuğum özel dedektif Joseph'in mesajına tekrar baktım. Konu başlığı kalbimin çarpmasına neden oldu.

Şimdiye kadar gönderdiği tüm e-postaların konu satırı aynıydı: Güncelleme.

Bu seferki ise "Bunu okumak isteyeceksiniz" diyordu.

Ağzım kurudu. Kollarımı karnımın üzerinde kavuşturdum. *Nefes al.* Bu değişiklik için tek bir açıklama mantıklı geliyordu: Samuel'i bulmuştu. Ya da en azından Samuel *hakkında* bilgi edinmişti. Ya ölmüşse? Ya Ayesha gibi intihar etmişse, o okulda yaşanan korkunç olaylar onu o kadar rahatsız etmişse ki, artık dayanamayacak hale gelmişse? Ya da olanları atlatamadığı için yedinci evliliğini yapmışsa?

Tanrım. Ya başkalarını istismar ettiği için hapisteyse? Böyle şeyler okumuştum. İstismara uğramış çocuklar, yetişkin olduklarında kendi travmalarını başkalarına yaşıyorlardı.

Parmağım ekranın üzerinde durdu. Hayır. Yapamazdım. Kötü bir haber olursa, Lee ile geçireceğimiz Noel mahvolurdu ve onu da benimle birlikte mutsuz etmeye niyetim yoktu. Onun kendi sorunları vardı ve ben bunlara bir de kendiminkileri eklemek istemedim.

E-postayı "*Eylem*" klasörüne kaydettim.

Keşke orada duran ve benim onu açacak cesareti bulmamı bekleyen bilgileri de o kadar kolay bir şekilde bir kenara atabilseydim.

Bölüm 25

Leesa

Evren benden nefret ediyor.

Dün geceki şömine ateşinin közleri, ızgarada titreyerek, sonunda başarısızlıkla sonuçlanacak olan hayata tutunmak için son bir çaba gösteriyordu. Titreyerek bornozumu üzerime çektim. Şöminenin yanına önceden bırakmış olduğum kürklü terlikleri ayağıma giydim, mutfığa doğru ağır adımlarla yürüdüm ve su ısıtıcısını doldurdum.

Ben uyurken, taze kar yağmıştı, sabahın erken saatlerinde bembeyaz bir örtü gibi. Bu uzun sürmeyecekti. Çok geçmeden, kayakçılar kulübelerinden ve otel odalarından çıkıp doğanın mükemmelliğini bozacaklardı. Hem de Noel Günü'nde. Kafirler.

Ama biz

değil.

Bugün

değil.

Planlarımız hediyelerimizi açmak, doyurucu bir kahvaltı hazırlamak ve Kadon'un nasıl yapılacağını bildiğini ya da yapacak birini bulacağını umduğum ateşin başında kıvrılmaktı. Okumak için bir kitap getirmiştım, ama henüz açmamıştım. Kayak yapmanın beni bu kadar yoracağını beklemiyordum. Bunun sebebi, dağların temiz havası olmalıydı. Ya da kayak yapmada o kadar beceriksiz olduğum için günün çoğunu düşüp tekrar kalkarak geçirdiğim içindi.

Kadon ayrılmadan önce ne demişti? Başaracaksın. Sorun yok.

Ona bir haberim vardı. Bu çok büyük bir sorundu.

Dash bacaklarımın etrafında kıvrılıp mırıldanıyordu. Onu kaldırmak için çömelip, sevimli küçük yüzüne sokuldum.

"Aç mısın?" En sevdiği mamayı bir poşetten çıkarıp bir kaseye koydum, onu ve mamayı yere koydum. "Mutlu Noeller, kedicik."

Yemek yerken kuyruğunu sallıyordu. Minnettarlık mı? Pek olası değil. Kediler minnettarlık genine sahip değillerdi. Onu kahvaltısıyla baş başa bırakıp bir fincan çay yaptım. Kulübenin arkasındaki rahat odaya girdim, geçerken elimi radyatöre koydum. Sıcak. Güzel. Merkezi ısıtma, gerçek bir ateş olmadan da kulübeyi yakında ısıtacaktı. Ateşi severdim, ama sabahın ilk saatlerinde çok zahmetliydi.

Yumuşak bir koltuğa kıvrılıp, çayımı yudumlarken manzarayı içime çektim. Val d'Isère dünyadaki en güzel yer olabilir ve Kadon'un kulübesi manzarayı en iyi şekilde değerlendiriyordu. Güneş çatıların üzerinde parıltıyor ve vadiye ışık saçıyordu. Keşke bir ressam olsaydım da bu manzarayı tuvalime yansıtabilseydim. Belki yerel kasabada bir sanat galerisi vardır ve ayrılmadan önce bir tablo alabilirim.

"Beni uyandırmalıydın." Kadon sandalyenin üzerine eğildi ve beni öptü. "Mutlu Noeller, güzelim." Zaten dağınık olan saçlarını karıştırdı. Birkaç ay sonra saçları yine istediği uzunluğa ulaşacaktı. Yanımdaki küçük alana sıkışarak beni kucağına aldı.

"Sana da mutlu Noeller. Ne manzara ama, değil mi?"

Cüppemin aralığından içeri bakarak başını salladı. "Evet. Çok güzel." "Sen çok tahmin edilebilirsin."

Yüzünü göğüs dekolteme gömdü. "Bugünlük bu kadar yeter." "O zaman hediyeni istemiyor musun?"

"En güzel hediye burada buldum."

"Keşke bilseydim. Masraf yapmazdım."

Kamisolumu aşağı çekti ve meme ucumu ağzına aldı. Her şeyim gerildi. Karnım, ayak parmaklarım, ellerim, uyluklarım. Sırtımı kavisledim ve inledim.

"Bütün gün," diye mırıldandı. "Bütün gün benim merhametime kalmışsın. Ve ben..."

Dash aramıza atladı, siyah tüylü bir top gibi ve kahvaltısından kalan balık kokusuyla. Kadon'un yüzüne kıcını dayadı ve benimkine burnunu sürttü. Hak iddia etmek diye buna derler.

"Tanrım, kedi!"

Kadon Dash'i itmeye çalıştı ve bunun karşılığında kolunda derin bir çizik aldı. Kadon, kedi değil, hırladı ve kızgın izi ovuşturdu.

"Yemin ederim, bir gün, ben... ben..."

"Onun evin hakimi olduğunu fark et ve hiyerarşinin en altında yerini kabul et."

"Teslim olmayı reddediyorum."

Kadon onu kucaklayıp yere attı. Dash ona yan gözle baktı, şimdiden intikam planları yapıyordu. Kadon en beklemediği anda intikamını alacaktı. Bu olay için patlamış mısır stoklamalıyım. Kaçırılmayacak bir gösteri olacak.

Kuyruğunu birkaç kez sallayarak —onun versiyonunda orta parmak gösterme— Dash odadan çıkıp gitti.

"Başın büyük belada."

Kadon burnunu çekti. "Bir kediyle başa çıkabilirim." "Göreceğiz."

Göğüslerimi okşamaya devam etti, büyük elleri kalçalarımı sıkıca kavradı. "Yatağa geri dönelim." Dili meme ucumu yaladı. "Buna değecek. Söz veriyorum."

İçimde ilahi bir zevk yayıldı. Kadon'un başının arkasını kavradım ve onu teşvik ettim. Hassas tenime değen dişleri beni inlemeye zorladı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Beni kucaklayıp ayağa kalktı ve yatak odasına doğru büyük adımlarla yürüdü. Kapıyı tekmeleyerek kapattı, beni yatağa yatırdı ve yanıma uzandı. "Bu, o küçük pisliği uzak tutar."

"Zavallı Dash."

Yine burnunu çektim. "O kedinin zavallı bir yanı yok. Onun sorunu, kendini asil sanması. Buralarda tek bir kral olduğunu ve onun o olmadığını öğrenmesinin zamanı geldi."

"Şu haline bak." Kıkırdadım. "Büyük hayaller."

Belimdeki kemeri çekerek bornozumun iki yanını ayırdı. Eli dantelli şortumun içine girdi. "Bir kraliçe bir krala layıktır, sence de öyle değil mi?"

"Ben öyle miyim?" İki parmağını içime soktuğunda nefesimi tuttum. "Bir kraliçe mi?"

"Sen benim kraliçemsin." Başparmağını klitorisime bastırdı, dairesel hareketlerle ovarken parmakları içimi masaj yapıyordu. Yumuşak dudakları boynumu keşfetti, köprücük kemiğim boyunca yolculuk yaptı. İlk kez birlikte yattığımızdan beri, Kadon'un benim nasıl dokunulmaktan hoşlandığımı, beni orgazma ulaştırmanın en hızlı yolunu ya da tersine, vücudum bitiş çizgisine doğru koşarken beni nasıl yavaşlatacağını nasıl içgüdüsel olarak bildiğini merak ediyordum. "Böyle devam edersen on saniye bile dayanamam." Parmaklarını kıvırdı parmaklarını kıvırdı ve boynumu emdi. Yine nefesim kesildi. "Beş saniye yap."

Ağzı benim ağzımı kapattı, derin, uzun, tembel bir öpücük. Alt karnım ağırlaştı, orgazmım çok hızlı yaklaşıyordu, dayanamıyordum. Kadon'un ağzına ağlayarak boşaldım. Baldırlarım gerildi. Ayak parmaklarımı kıvırdım ve çarşafı yumrukladım, vücudum kontrol altındaydı, zihnim kaotikti. Sevinç, şehvet ve zevk içimi parçaladı. Gözlerimden yaşlar süzüldü. Üzüntüden değil,

ruhani bir deneyime fiziksel tepkiydi. Kadon bir kral değildi; o bir tanrıydı. En azından çarşafaların arasında.

Ve *bu*, mezara götüreceğim bir düşünceydi.

Şortumu bacaklarımdan aşağı çekti ve yatağın kenarına attı. Tişörtü ve boxeri da onu izledi. Bacaklarımdan arasına yerleşip kendini hizaladı.

"Dur. Kıpırdama."

Durdu, penisinin başı girişime dokunuyordu. "İyi misin?"

"Ben iyiyim. Ama bir saniye sonra sen iyi olmayabilirsin." Koyu renkli kaşları içe doğru çekildi. "Kayboldum."

Arkasını işaret ettim. Kadon döndü. "Ah, lanet olsun."

Dash yatağın yanında duruyordu, pençeleri çıkmış, kıvrılmış ve atlamaya hazırdı. "Ne yapayım?"

Gülümsedim. "Dua et."

"O piç kurusu pençelerini taşaklarıma ya da vücudumun başka bir değerli kısmına geçirirse, karda uyumaya hazırlansa iyi olur." Kadon Dash'e öfkeyle baktı. Dash de ona öfkeyle baktı. "Metresine sahip çıkmak istiyorsun, değil mi, küçük pislik?" Dash sırtını kamburlaştırdı. "Çok yazık. Ben çoktan sahip çıktım."

Kadon kalçalarını ileri itti. Beni aniden, tamamen doldururken ben çığlık attım. Adam ya cesurdu ya da aptaldı. Risk alan biriydi. Dash saldırmaya karar verirse, ona biraz koruma sağlamak için testislerini avuçlamayı düşündüm. Kedimin gözüne bakarak ona sessiz bir uyarı gönderdim. *Aklından bile geçirme.*

"Geri çekiliyor mu?" "Hayır."

"Siktir lan. Lanet olası bir kedinin beni engellemesine izin vermeyeceğim." Tekrar itti. Dash tısladı. "Tamam, bu kadar."

Kadon içimden çıktı. Yataktan yuvarlandı, Dash'e doğru ilerlerken penisi sallanıyordu.

"Sana onun kötü bir şey planladığını söylemiştim."

Kadon Dash'e saldırdı. Çok yavaştı. Dash onun yanından hızla geçip yatağa atladı. Kadon'a karşı, benim açılmış bacaklarımdan arasına yerleşti. Dash'in mesajı çok açıktı: *O amcığımı istiyorsun? Önce bu amcığımı geçmen lazım.*

Kahkahayı bastım. "Bu porno kanalları için bir komedi skeci gibi." Dash'i kollarımın arasına alıp kapının dışına çıkardım. "Üzgünüm ufaklık, ama Kadon'un taşaklarını pençelerinle kesmek istesen de, sana izin veremem."

Dash konuşabilseydi, bana oyunbozan dediğine yemin ederdim. Kediler öfkeyle ayaklarını yere vurup yürüyebilselerdi, öfkeyle ayaklarını yere vurup oturma odasına kayboldu. Kapıyı kapattım ve Kadon'a parmağımı kıvırdım.

"Şimdi, nerede kalmıştık?"

Kadon'un bana Noel için aldığı elmas damla küpeleri çıkardım ve komodinin üzerine koydum. Bugün yine kayak yapmaya gidecektik ve onları kaybetme riskini göze alamazdım. Çok güzellerdi. Ve pahalıydı. Bana ne kadar olduğunu söylemeyi reddetti, ama yıllar boyunca modellik çekimlerinde yeterince elmas takmışım, bunların çok pahalı olduğunu biliyordum. Bu, Kadon'un kaydettiği tüm dalgaları görebilmesini sağlayan bu harika uygulamaya bağlanan özel yapım sörfçü saatimin hediyesini ucuz göstermişti. Ucuz değildi, ama Kadon kadar para harcamamışım.

"Hazır mısın?" Kadon kayak ceketimin fermuarını çekti. "Sanırım."

Çenemin altını hafifçe vurdu. "Bugün her şeyin yerine oturacağı gün. Sana garanti ederim."

"Şu ana kadarki performansıyla hiçbir şeyi garanti edemezsin."

"Bahse girer misin?" Burnunun kenarına dokundu. "Bu konularda altıncı hissim vardır. Sana kayak öğretmek için ilk öğrettiğim kişi sen değilsin ve Noel arifesinde gördüğüm kadarıyla, başarmak üzere olduğunu düşünüyorum."

"Daha çok çıldırmak gibi," diye mırıldandım.

"Dramatik olmayı bırak." Kendi ceketinin fermuarını çekti ve dışarıdaki serin havaya çıktık. Kadon, ek binadan kayaklarımızı aldı ve benim yeteneklerim ve kimsenin bana bakmasına gerek olmadığı konusundaki şikayetlerime rağmen, benim ve kendininkini pistlere taşıdı. O ise bunları görmezden geldi. Komik olan şey, onun beni şımartmasından hoşlanmamdı. Bu, onun beni önemsediyini gösteriyordu.

Çocuk kayak pistleri beklediğimden daha kalabalıktı, ama Kadon benim için pratik yapabileceğim sakın bir yer buldu. Ve, inanılmaz bir şekilde, ayakta kaldım, hatta

birkaç dönüş bile yapmayı başardım. Dengemi ne kadar korursam, özgüvenim o kadar artıyordu. Bir saat geçti ve ben bir kez bile düşmedim.

"Gördün mü," dedi Kadon, kendini beğenmişliğini saklamaya bile tenezzül etmeden. "Ne demiştim? Bugün o gün olduğunu söylemiştim."

"Kimse her şeyi bilenleri sevmez," diye mızızlandım.

O sıırttı. "Asansörle bir üst kata çıkmak ister misin?" "Sence yapabilir miyim?"

"Yapabilirsin, hem de fazlasıyla. Ayrıca ben de orada olacağım. Kendini incitmene izin vermem." Önce benim gitmemi işaret etti. Yola çıktım, sopalarımı yere sapladım ve karda oynayan bir grup gencin etrafından dolaştığımda içimden kendime alkış tuttum. Bir sonraki teleferiği bekleyen birkaç kayakçının arkasına sıraya girdik. Benim dışımda herkes çok yetenekli görünüyordu, hareket eden teleferiğe kolaylıkla atladılar.

"Kendimi rezil edeceğim, değil mi?" Kadon güldü.

"Zorlanırsan seni kaldırırım." "Bu hiç de utanç verici olmaz."

"Kendini sandığından çok daha yeteneklisin. İlk kayak seyahatin daha birkaç gün oldu. Kendine biraz zaman tanı."

"Bana karşı çok nazıksın." Ağzını ağzıma doğru çektim, öpücük çok kısa sürdü.

"Sadece istediğim için..." "Annaleesa?"

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Dalga geçiyorsun herhalde.* Yavaşça döndüm, kısmen dengemi korumak için, kısmen de evrenin bu kadar berbat olabileceğine inanmadığım için. Ama öyleydi.

"Benedict. Fenella. Ne sürpriz."

Kadon elimi tutup sıktı, arkamda sağlam bir şekilde duruyordu. "Seni kayakçı olarak görmemiştim, Leesa," dedi Fenella.

"Değilim. Ama öğreniyorum." Yanıma gelen Kadon'a baktım. "En iyi öğretmene sahibim."

"Düğünümüze geldiğinizde, ikinizin itibarınızı korumak için numara yaptığınızı düşündüğümü itiraf etmeliyim, Leesa." Fenella kıkırdadı. "Görünüşe göre yanlışmışım. Siz bir aşk kuşları çiftiymişsiniz."

Kayak kıyafetlerinin katmanlarının altında gizlenmiş olan sıcaklık boynuma kadar yükseldi. Yüzüme kadar ulaşırsa, oyun biterdi. Fenella, bu kızarmayı, istemeden keşfettiği gerçeğin kanıtı olarak kabul ederdi. Ben de herkesi kandırdığımızı sanıyordum.

Benedict dikkatini Kadon'a çevirdi ve çenesini eğdi. "Kingcaid."

Kadon'un gözleri parladı, Benedict hakkındaki düşünceleri açıkça görülüyordu. Hiçbir şey söylemedi. Selam vermedi, başını sallamadı, Benedict'in söylediği kelimeyi kabul etmedi.

"Malikaneden oldukça aceleyle ayrıldın." Benedict dikleşti. Tanrım. Kadon'un üstünlüğüne karşı koyabilecekmiş gibi görünmeye çalışıyordu. "Bir şeyden mi kaçırıyorsun?"

Kadon kayak sopalarını daha sıkı kavradı. Elimi nazikçe sırtına koydum. *Yapma. Tepki verme. Onun istediği de bu.* Benedict bu konuyu bırakmaya niyetli değildi, ama bir şey yapacaktıysa, şimdiye kadar yapardı. Kadon'un geçmişi ve İsviçre'deki sorunları hakkında bildiğini sandığı şeylerin, ona rahatsızlık vermek için yeterli olmadığına dair inancımı korudum.

"Uçağımızı kaçırmamalıydık," diye açıkladım.

"Nereye?" Benedict sırttı. "İsviçre."

Kadon kayak sopalarını düşürdü. Ben aralarına daldım ve arkama uzanarak uyarıda bulundum. "Aslında Dubai."

Hareket etmeye niyetimiz olmadığı anlaşılınca, etrafımızdaki insanlar yavaşça uzaklaştı.

"Ah, eski mekanın. Modelliğe geri mi dönüyorsun?" "Hayır."

"O zaman hayatının geri kalanında ne yapmayı planlıyorsun? Cesetleri saklamasına yardım etmek mi?"

"Seni pislik."

"Yapma." Kadon'a uzandım. Çok geçti. Büyük eli Benedict'in boğazını sıktı. Fenella çığlık attı. Diğer kayakçılar nefeslerini tuttular, gelişen kavgayı daha iyi görebilmek için birbirlerini itip kakıyorlardı.

"Leesa, bir şey yap!" diye bağırdı Fenella.

Benedict'in yüzü kızardı, gözleri şişti. Kadon'un elini tırmaladı.

"Bırak beni, Kingcaid," diye hırıltılı bir sesle bağırdı. "Kadon. Dur. Onu bırak."

Boksörlerin büyük bir dövüşten önce yaptığı gibi, alnını Benedict'in alnına dayadı.

"Elinden geleni yap, Oberon. Bana karşı bir şeyin olduğunu mu sanıyorsun? Beni tanıdığını mı sanıyorsun? Sen hiçbir şey bilmiyorsun. Sen

sefil, işe yaramaz bir eziksin, tek ünün aldatıcı bir pislik olmak ve sahip olduğun en iyi şeyi elinden kaçırmak."

"Kadon, lütfen."

"Artık o benim. O benim lan. Sen seçtin, seni aptal.

Sen seçtin ve kaybettin."

"Nefes alamıyor!" Fenella çığlık attı. "Biri yardım çağırsın. Polisi arayın."

Kahretsin. Kadon'un elini tutup, Benedict'in boğazından parmaklarını çekmeye çalıştım. "Bırak onu, Kadon. Benim için yap."

Sanki sözlerim onun öfkesini kırmanın anahtarıymış gibi, elini bıraktı. Benedict ellerini dizlerine dayadı, nefes nefese ve öksürerek. Fenella Kadon'a öfkeyle baktı.

"Onu öldürebilirdin."

"Oh, bu kadar dramatik olma, Fenella," diye alay ettim, dizlerim titriyor ve midem bulanıyor olsa da. Kadon'un Benedict'i ciddi şekilde inciteceği bir an bile aklıma gelmedi. Onu korkutabilir, belki, ama bundan fazlası olmazdı. Hayır, beni çok daha fazla endişelendiren, bunun Kadon üzerinde yaratabileceği etkiydi. En son istediğim şey, onun geri adım atmasıydı, özellikle de bana itiraf etmesi ona biraz huzur vermiş gibi görünüyordu.

"Büyük bir hata yapıyorsun, Annaleesa," diye hırıltılı bir sesle konuştu Benedict. "O deli. Beni reddettiğin günü ömür boyu pişman olacaksın."

Fenella'nın yüzünde bir anlık bir kaş çatma belirdi. Benedict'e gözlerini kısarak baktı. "Seni reddetti mi? Onu reddettiğini mi demek istiyorsun?"

Benedict boynunun arkasını ovuşturdu, yüzünde acı dolu bir ifade vardı. Kalın kayak ceketimin üzerinde kollarımı kavuşturdum. *Bu durumdan kurtul, aptal.*

"Ben... demek istediğim..."

"Düğün gecenizde Lee'yi köşeye sıkıştırıp

—hayır, yalvardı—onu geri almasını istedi. Tabii ki metresi olarak. Yani, bizim Benny hem pastasını hem de onu yemekten hoşlanıyor."

Oooh, Kadon. İntikam gerçekten de soğuk servis edilen bir yemektir. Bir yanım Fenella için üzülüyordu, ama o hafta sonu ona söylediğim gibi, bir kez bile olsa aldatan erkekler, muhtemelen tekrar aldatırlardı.

"Benedict?" Fenella'nın çenesi titredi. "Bu doğru mu?"

"Hayır. Yani... hayır. Tabii ki doğru değil."

"Aldatan ve yalancı." Kadon kahkahayı bastı. "Ne kadar da çekici birisin, Oberon."

Yaralı bir hayvan gibi Benedict ılık attı. Kadon'a yumruklarını savurarak saldırdı. Uzman bir kayakçı olan Kadon, hızla kenara çekildi. Benedict dengesini kaybetti ve yüzüstü karın üzerine düştü.

Gülme. Gülme. Sakın. Gülme.

Gölerek. İçtenlikle. Gülmemeliydim, ama Tanrım, çok iyi geldi. Sanki şeytan çıkarma gibi. Benedict'in son aşağılanması. Kendisinden çok daha güçlü ve yetkin bir düşmanla savaşmış ve kaybetmişti. Hak ettiğini buldu.

"Biliyor musun?" Kadon'un koluna girdim. "Bugünlük yeter. Eve gidelim mi?"

"Bana uyar."

Kadon'un sesinde hafif bir titreme hissettim. Muhtemelen adrenalin yüzündendi. Kavga onu, gösterdiği kadar değıl, çok daha fazla etkilemiş olmalıydı. Kayak sopalarını aldı ve sessizce kulübeye geri döndük, ikimiz de arkamıza bakmadık. Benedict günün geri kalanında karda yatabilir, umurunda değıldi.

Kadon kayak kıyafetlerimi çıkarmama yardım etti, sonra kendininkileri çıkardı. Hiçbir şey söylemeden ateşe birkaç odun attı ve ateşi yaktı. Onu düşünceleriyle baş başa bırakıp mutfağına gidip su ısıtıcısını koydum. Çok geçmeden ortaya çıktı, omzunu kapı çerçevesine dayadı ve ben buzdolabı ile mutfak tezgahı arasında gidip gelirken gözleri beni takip etti.

"Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Su ısıtıcısı çaldı. aydanlığı sıcak suyla doldurdum. "Ne dememi istiyorsun?"

"Kızgın mısın?"

Kaşlarım birdenbire yukarı kalktı. Çaydanlığın kapağını kapatıp ayı demlenmeye bıraktım. "Kızgın mı? Neden kızgın olayım ki?"

"ünkü tepki vermemem gereken bir anda tepki verdim."

Bir sandalye çekip oturdum ve Kadon'un bana katılmasını bekledim. O, masanın diğerk tarafındaki sandalyeye çöktü, önceki kavga onu tamamen bitkin düşürmüştü. Zihin okuma yeteneğim yoktu, ama karşımda oturan adamın zihninin nereye gittiğini tahmin edecek kadar ona yakındım. Böyle hassas bir durumun dikkatli bir şekilde ele alınması gerekiyordu. Bu görevi başatabileceğimi umuyordum.

"Neden korkuyorsun?"

Gözlerindeki anlayış, sorunun daha fazla açıklamaya gerek olmadığını gösteriyordu. Elimi tuttu. Ben de ona verdim. Başparmağıyla parmak eklemlerimi okşadı. Bana bakması birkaç saniye sürdü.

"Öfkemin beni ele geçirip başka birini öldürmekten."

Biliyordum. "Neden böyle düşündüğünü anlıyorum, ama o durumla bu durumun farkı ne biliyor musun?"

Dudaklarını birbirine sürttü. "Hayır."

"Sen daha büyüksün. Daha akıllısın. Kontrol sende. Yaptıklarının sonuçlarını anlıyorsun. Ve ben başından beri söylediğim şeyin arkasındayım. İsviçre'de olanlar bir kazaydı. Sen, korkunç bir durumla karşı karşıya kalan on yedi yaşında bir gençtin ve içgüdülerinle hareket ettin. Tek istediğin, Henry'nin Samuel'e yaptıklarını durdurmaktı." Elimi onun elinin üzerine koydum. "Benedict'e asla zarar vermezdin. Gerçekten." Gülümsedim. "Gururunu incitmek dışında, tabii."

"Kendinden oldukça emin görünüyorsun."

"Çünkü öyleyim." Gülümsemem genişledi. "Şu anda onun ve Fenella'nın yaptıkları konuşmayı hayal edebiliyor musun?"

"Üç ay içinde boşanmak mı?"

"Fenella'nın babası oldukça güçlüdür. Eminim mahkemede daha kısa sürede hızlı bir şekilde halledebilir."

"Hak ettiğini buldu."

"Katılıyorum." İki fincan çay doldurdum ve birini meşe masanın üzerinden ona doğru ittim. "Senden bir ricada bulunabilir miyim?"

"Her zaman."

"Yarın eve dönsek sorun olur mu?" Benedict ve Fenella ile tekrar karşılaşacağımızı sanmıyordum, özellikle de Fenella şu anda valizini topluyordu, ama riske girmek istemedim. Benedict, isterse bu karışıklıktan kurtulacak kadar ikna kabiliyeti yüksek biriydi ve sürekli arkamı kollamak zorunda kalmak hoşuma gitmiyordu.

"Ben de aynı şeyi önerecektim."

Dash, Kadon'un kucağına atladı ve kıvrılıp mırlamaya başladı. Kadon'un ağzı açık kaldı. "Tanrım. Bu, benim hayalarımı tehdit ettiğin için özür dileme şeklin mi, Dash?"

"Hayır. Bence bu, onun da eve gitmeye hazır olduğunu söyleme şekli."

Bölüm 26

Kadon

Şeytan kedi dışında her şey.

Son valizi arabaya attım ve bagaj kapağını kapattım. Lee, Dash'i kedi taşıma çantasında getirerek ortaya çıktı. Yüzündeki ifade daha sinirli olamazdı. Güldüm.

"Neşeli bir ruh hali içinde."

Lee elini kaldırdı. "Onu içeri sokarken küçük pislik beni çizdi."

"

"O şeyi hiç sevmiyor."

"Biliyorum. Ama sen araba kullanırken onun arabada serbestçe dolaşmasına izin veremeyiz.

sen sürerken onu arabada serbestçe dolaşmasına izin veremeyiz."

Özellikle bu yolculuk için kiraladığım dört çeker SUV'nin arka kapısını açtı ve onu arka koltuğa koydu. Sadece bir arabam vardı, sevgili Aston Martin'im, ama buradaki yollar spor araba için çok tehlikeliydi. Birden fazla araba sahibi olmanın bir anlamı yoktu. Bir seferde sadece bir tane sürebiliyordum. Aston bana uyuyordu ve uygun olmadığında kiralardım.

"Onu bagaja, valizlerin yanına koyabiliriz. Orada istediği gibi dolaşsın."

"Bunu dene, ilk fırsatta hayalarını koparır." Ben de öyle olacağına inanıyordum.

"Her şeyi aldın mı?"

"Sanırım. Son bir kez kontrol etmek için etrafa bir bakayım." İçeri girdi. Ben de onu takip ettim ve Lee kullanmadığımız çekmeceleri açıp kanepenin altını kontrol ederken girişte bekledim... Kim bilir ne arıyordu? Hiçbir şey unutmadığından emin olduktan sonra dışarı çıktı. Kapıyı kilitledim, kayak malzemelerimi sakladığım ek binayı kontrol ettim ve sonra sürücü koltuğuna oturdum.

"Yola çıkmaya hazır mısın?" "Evet. Dokuz saat. Of."

"Ama manzara güzel. Uçakla gidersek hepsini kaçırırsın." Saint Tropez'den buraya her zaman arabayla gelirdim. Manzara çok güzeldi.

kaçırılmayacak kadar muhteşem.

"Doğru. Öğle yemeği için o küçük bistroda durabilir miyiz? Buraya gelirken uğradığımız yer mi?"

"Tabii. Yolun yarısına geldik, durmak için iyi bir zaman."

Lodge'a son bir kez bakarak yola çıktım. Lastikler karda gıcırdıyordu, zincirler karın içine gömülerek dağlık arazide ilerlemek için gerekli çekişi sağlıyordu. Otoyola ulaştığımızda kenara çekip zincirleri çıkaracaktım.

Babam aradığında çok uzağa gitmemiştik. Dün gece Oberon ile tartışmamdan sonra durumu ona bildirmek için bir mesaj atmıştım. O zaman bana Oberon'un kaynağıyla ilgili bir cevabım olabileceğini söylemişti. Görünüşe göre bu oydu.

Direksiyon simidindeki düğmeye basarak aramayı cevapladım. "Merhaba baba. Hoparlörde konuşuyorsun ve Lee de arabada benimle birlikte, o yüzden kendine dikkat et."

Babam güldü. "Konuşabilirsin. Merhaba tatlım. Umarım oğlum sana iyi davranıyordur."

Lee cevap veremeden, "Bir kraliçe gibi," dedim.

"Sana sormadım," dedi babam. "Sen güzel bir tablo çizeceksin. Ben bayandan duymayı tercih ederim."

Lee gülümsedi. "O harika biri, Bay Kingcaid."

"Jameson, lütfen. Bunu duyduğuma sevindim. Annesi ve ben yeni yılda seninle tanışmayı dört gözle bekliyoruz."

"Teşekkür ederim, efendim. Bay Jameson... Yani, Jameson. 'Bay' yok. Sadece Jameson." Kulakları pembeye döndü ve yanakları kızardı. Bana "Sana söylemiştim" diye fısıldadı.

Gülerek dizini sıktım. "Ziyaret etmek için sabırsızlanıyoruz. Sanırım aramanın sebebi bu değil."

"Hayır." Bir süre durakladı. "Barry Sanderson adında birini tanıyor musun?"

Burnumu kırıştırdım. "Sanmıyorum. Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyor. Neden sordunuz?"

"Seni tanıdığını söyledi. Daha doğrusu, seninle bir kez tanışmış. Oberon'un düğününde."

"Oh!" Lee şiddetle başını salladı. "Onu hatırlıyorum. Benedict'in nişanımızı bozmasıyla ilgili beni sıkıştıran o aptal muhabirdi."

"Oh, evet. Mavi smokinli adam." "O."

"Kim mavi smokin giyer ki?" diye sordu babam.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Onun bununla ne ilgisi var ki?"

"Oberon'a İsviçre'yi söyleyen oydu."

Ağzım açık kaldı. "Bunu nereden biliyor?"

"Olay olduğunda Avrupa'da bir gazetede çalışıyormuş. Avukatlarım o sırada birkaç medya kuruluşuna yayın yasağı getirerek tek bir ayrıntının bile yayınlanmasını engelledi."

"Yine de Sanderson Oberon'a söyledi." Direksiyonu sıktım.

"Evet."

"Neden gizlilik anlaşmasını ihlal etme riskini göze alsın ki? Bu anlaşmaların pek bir etkisi olmadığını biliyorum, çünkü dava açmak, konuyu mahkemeye taşımak anlamına gelir ve o zaman gizlilik anlaşmasının tüm anlamı ortadan kalkar, ama yine de çoğu insan bu anlaşmalara uyar."

"Sanderson bir kumarbaz. Yanlış insanlara bir sürü borçlandı. Hızlı para bulması gerekiyordu ve Oberon, Sanderson'ın sahip olduğu bilgi için seve seve para ödedi."

"Harika." Burnumdan nefes verdim. "Bunu engellemek için ne yapabiliriz? Sanderson'ın bir dahaki sefere ödeyemeyeceği kumar borcu yaptığında bunu başkasına anlatmasını ve Oberon'un bunu lanet bir ilmek gibi yüzüme sallamasını engellemek için."

"Zaten hallettim."

Babamı seviyordum. O benim kahramanımdı. "Nasıl?"

"Sanderson sorun değildi. Serbest çalışıyor, bu yüzden işinde ve kumar alışkanlığını sürdürmek için itibarına güveniyor. Ona, gizlilik anlaşmasını ikinci kez ihlal ederse, bir daha asla iş bulamayacağından emin olacağımı söyledim. Adam korkak. Kolayca teslim oldu."

"Peki ya Oberon?"

"Ah. Bay Oberon. Artık onunla sorun yaşamayacaksınız." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?"

"Darren Grange ve benim İngiliz hükümetinde ortak bir arkadaşımız var. O bizi tanıştırdı ve Bay Grange ile çok verimli bir görüşme yaptık. Oberon, Grange'ın kızıyla evli kalmak ve siyasi kariyer yapma şansını korumak istiyorsa, fikirlerini kendine saklaması iyi olur. Bu işe yaramazsa, yedek olarak küçük bir sigorta poliçem var."

"Ne sigortası?"

"Senin endişelenmene gerek yok."

Babamın bu ses tonunu duyarak büyüdüm. Bu, istediğin kadar soru sorabilirsin, ama bir sonuca varamayacağın anlamına geliyordu. Uzun zamandır

onu zorlamayı çoktan bırakmıştım.

"Dün karısına söylediklerimi düşünürsek, evliliği zaten bitmiş olabilir."

"Doğru. Her halükarda, sana artık sorun çıkarmayacaktır."

"Umarım. Teşekkürler baba. Sana borçluyum."

"Babalar bunun için vardır. Seni seviyorum oğlum. Hoşça kal Leesa. Birkaç hafta sonra görüşürüz."

Gerçek bir baba tarzında, veda etmeyi beklemeden telefonu kapattı. "Baban çok tatlı birine benziyor."

"Evet, şanslıyım."

Yüzü buruştu, neredeyse yüzünü buruşturdu. Elimi yanağına dokundurdum. "Ailenle barışmanın bir yolunu bulacaksın."

Tırnağını ısırды. "O sigorta poliçesinde ne var acaba?"

Konunun değişmesi beni şaşırtmadı. Lee, ailesi konusunda kaçınma modundaydı. Bir gün bunun değişeceğini umuyordum. Hem onun hem de onların iyiliği için. Ailesinden uzaklaşması onun için açıkça acı verici bir konuydu, ama onların yargılamalarının neden olduğu acıyı aşacak kadar acı verici değildi.

"Asla bilemeyeceğiz. Babam 'kendi işine bak' tonunu kullandı."

Ellerini yüzüne götürdü. "Aptal gibi davrandım. Sana ailemle aramın iyi olmadığını söylemişim."

"İyiydi. Endişelenmeyi bırak. Babam umursamıyor."

"Ben umursuyorum. Onlarla yüz yüze geldiğimde öyle davranırsam ne olur?"

"Ya öyle davranırsan? Umurlarında bile olmaz. Söz veriyorum. Benim ailem, aslında tüm ailem, tanışabileceğin en alçakgönüllü insanlardır. Sadece seninle tanışmak istiyorlar." Elini tuttum ve parmak uçlarını öptüm. "Kalbimi çalan kadın."

"Tanrım, beni öyle tanıtmasan iyi olur. Tanıtırsan Dash'i üstüne salarım."

"Tanrım, sakın onu yapma. Şeytan kedi dışında her şeyi yaparım."

Koltukta kıvrıldı. "Dash, kulaklarını kapat."

O tekrar öne dönünce, ben de keskin bir viraj için fren yaptım. Ayağım pedala bastı. Araba yavaşlamadı.

"Kahretsin." Fren pedalına bastım. Hiçbir şey olmadı. Viraj yaklaşıyordu. Çok hızlı. Çok hızlı lan.

"Kadon." Lee'nin sesi korkudan titriyordu. Bir eliyle kapının üstündeki tutamağı kavradı, diğer eliyle koltuğun kenarını tuttu.

"Sıkı tutun."

Siktir. Siktir, siktir, siktir.

Direksiyonu sola kırdım. Arka taraf kaydı.

Araba döndü.

"Kadon!"

Durduramıyorum. Durduramıyorum. Yapamıyorum...

Kenardan aşağıya düştük, Lee'nin çığlıkları kulaklarımı deliyordu.

Bölüm 27

Kadon

Bu, tüm korkunç ihtişamıyla kelebek etkisi.

YÜZÜM ISLAKTİ. Yağmur mu yağıyordu? Kolumu kaldırdım. Omzumdan bir acı geçti. Çığlık attım. Tanrım, çok acıyordu.

Neredeydim? Gözlerimi kıptım. Göz kamaştırıcı bir ışıltı retinamı deldi. Gözlerimi sıkıca kapatıp, ikinci kez yüzüme uzandım.

Islaktı.

Göz kapaklarımı zorla açtım, gözlerimi kısarak baktım. Parmak uçlarım kırmızıydı. Yağmurun rengi yoktur. Neden parmaklarım kırmızıydı?

Demir gibi bir koku burnumu doldurdu. Parmaklarımı yaladım. Kan. İnleyerek başımı çevirdim.

"Lee." Orta konsolun üzerinden uzandım. Soğuktu. Çok soğuktu. "Lee. Beni duyabiliyor musun?"

Cevap yoktu. Koltuğumda kıpırdadım. "Ah." Omzum çok acıyordu. Çıkış mıydı? Ceketimin kumaşı dirseğimden bileğime kadar yırtılmıştı. Tekrar gözlerimi kıptım, görüşüm netleşti. Lee'nin gözleri kapalıydı. Uyuyormuş gibi görünüyordu. Çenesi kanla kaplıydı ve sağ yanağından sivri bir metal parçası çıkıntı yapıyordu.

Olanlar bir anda zihnime geri geldi. Frenler bozuldu. Araba savruldu. Dağın kenarından aşağı yuvarlandı, çimlerin ve kayaların üzerinden sekerek.

Karanlık.

Siktir. Kaza yapmıştık.

"Lee. Uyan." Omzumdaki acıdan dişlerimi sıkarak tekrar hareket ettim. "Tanrım." Onun buz gibi parmaklarını sıktım. "Beni duyabiliyorsan, sen de sık."

Hiçbir şey.

Cep telefonu. Yardıma ihtiyacımız vardı. Ceketimin cebini yokladım. Telefon yoktu.

Telefonum neredeydi? Kahretsin. Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Lee, dayan. Yardım geliyor." Parmak uçlarımla boynuna dokundum. Düzenli bir nabız. İyi. Bu olumlu bir işaretti. "İşte böyle, bebeğim. Benimle kal."

Anlamsız bir şeyler mırıldandı ve kolu seğirdi. "Kıpırdama, bebeğim."

Arka koltuktan bir miyavlama sesi geldi. Bir şekilde dönüp bakmak için kendimi zorladım. Dash'in keskin mavi gözleri, kafesinin telinden bana bakıyordu. Bu açıdan bakıldığında, yaralanmamış görünüyordu.

"Sakin ol dostum. Annen iyi olacak."

Önceki pozisyonuma geri döndüm. Ağrı tekrar başladığında midem bulandı. Burnumdan nefes aldım.

"Kusma. Kusma."

Emniyet kemerimi çözdüm. SUV'nin ön kısmı buruşmuştu, ayaklarımın önünde çok az yer kalmıştı. Zorlanarak, yerde cep telefonumu aradım. Neredeydi bu lanet şey?

"Lee. Tutuyorum seni, bebeğim. Tutuyorum."

Yorgunluktan koltuğa yaslandım. Kalbim sanki tüm gücümle koşmuşum gibi hızla atıyordu. *Sakin ol.* Eğer kendimi kaybedersem, gerçekten boku yerdik.

Kapıyı denedim. Açıldı. Soğuk dağ havası kabine doldu. Dışarıya çıktım, ayaklarım buzda kayıyordu. Destek olmak için kapının üst kısmını tuttum. Dizlerimin üzerine çökerek, arabada telefonumu aradım. Orada değildi.

Orada değildi!

Sendeleyerek ayağa kalktım, gözlerimi parlak güneşten koruyarak etrafı kontrol ettim. Bu felaket böyle tanımlanabilirse, şansımız yaver gitmişti. Yaklaşık on metre kadar düşmüştük, araba dağ yamacından çıkıntı yapan büyük bir kaya parçası tarafından durdurulmuştu. O kaya parçası olmasaydı, aşağıya doğru yuvarlanıp anında ölürdük.

Yoldan geçen arabalar bizi görebilir miydi? Sanmıyordum. Telefonum olmadan, tek seçenek bir şekilde kendimi dağa çıkarmaktı. Kırık bir omuzla.

Ama Lee... Lee'nin durumu daha kötüydü. İç organlarında hasar olabilir.

Onu bırakmak istemedim.

Onu bırakmak zorundaydım.

Büyük resme bak. Tepeye çık. Bir araba durdur. Yardım çağır.

"Kıpırdama, bebeğim," diye tekrarladım, kolunu sıkarak. "Yardım çağıracağım."

Yine mırıldandı, ama gözleri açılmadı.

Her adımında ayaklarım kayıyordu. Ayakkabılarımın tabanı biraz dişliydi, ama kalın bir kar ve buz tabakasıyla kaplı bir dağ için yeterli değildi.

Birkaç kez düştüm. Her seferinde kalkıp yoluma devam ettim.

Ne kadar süredir baygındım? Kazadan bu yana ne kadar zaman geçmişti? Bir saat mı? Daha fazla mı? Her saniye önemliydi.

Bir kartal üstümde süzölüyor, kanatlarını çırpıyor, daireler çiziyordu. Av arıyordu. En azından akbaba değildi. Öyle olsaydı, gerçekten boku yediğimizi anlardım.

Lee hayatta kalmayı başaran biriydi. Bunu atlatacaktı. Atlatmak zorundaydı. Birinin daha ölümüne neden olamazdım. Birinin daha. Onun ölümüne.

Onu değil.

Bu benim hatamdı. Sorumlu bendim. Arabayı ben kullanıyordum. Kontrolü kaybettim.

Tanrım, eğer bir kurban istiyorsan, o ben olayım.

Yine kaydım. Kalktım. Kaydım. Kalktım. Bir ayağımı diğerinin önüne koydum. Durdum. Bekle. O... o...

Uzaktan sirenlerin zayıf sesi kulağıma ulaştı. Dizlerim bükölüdü, ellerim karı tırmaladı. *Lütfen Tanrım, bizim için gelsinler.* Ceketimi çıkardım. Beni göremeyebilirlerdi, ama denemeliydim. Hala yol kenarından beş altı metre uzaktaydım. Ceketimi başımın üzerinde salladım. Sirenler daha da yükseldi, asfaltta lastiklerin yaklaşan sesini açıkça duyabiliyordum. Yavaşlıyorlardı. Yavaşlıyorlardı.

"Buradayız!"

O gürültüde beni duyamayacaklarını bilsem de, bağırmaktan kendimi alamadım.

Parlak sarı bir ambulansın görünmesi beni tekrar dizlerimin üzerine çöktürdü. Tam üstümde durdu. Saniyeler sonra, bir acil tıp teknisyeni yan taraftan başını uzattı.

"Buradayım!" diye bağırdım. "Tanrıya şükür."

İtfaiye önce Lee'yi yukarı çekti. Birkaç saniye için bilinci yerine gelmişti, ama söylediğı hiçbir şey mantıklı değildi. Alnını öptüm. Onu bırakmak beni öldürüyordu, ama benim ne faydam olabilirdi ki? Ona benim değil, sağıık görevlilerinin yardımı gerekiyordu.

Ben ve Dash için ikinci bir ambulans geldi, ancak kedi taşıımaktan pek memnun değillerdi. Çok yazık. Biz bir paket olarak gelmiştik.

Lee, Dash'i burada bırakırsam beni asla affetmezdi. Titreyerek arkada oturdum, sedyeye uzanmayı reddettim. Acil tıp teknisyeni omuzlarıma bir battaniye örttü. O bile canımı acıttı. Beni temizledi, yaralarımı sardı ve omzumu askıya aldı.

Kendimi umursamıyordum. Tek umursadığım Lee'ydi. Neden o? *Neden lanet olası arabayı çarptığımda benimle birlikte olmak zorundaydı? Yalnız olmalıydım.* O bunu hak etmemişti.

Onu hak etmiyordum.

Neden acil durum frenini çekmedim ki? Bunun tek amacı buydu. Bir şeyler denemeliydim, *ne olursa olsun*. Bunun yerine donakaldım.

Lee'nin yaraları, Henry için aldığım cezaydı. Mahkeme yoluyla hiçbir bedel ödememiştim. İsviçre yetkilileri bunu bir kaza olarak ilan etmişti, ama ben her zaman babamın benim özgürlüğüm için ağır bir bedel ödediğine inanmıştım. Hapse girseydim, hayatım farklı olur muydu? Bu suçluluk duygusu daha kolay katlanılır mıydı?

Bir şeyi biliyordum: Lee, hastaneye giden bir ambulansın içinde değil, yatağında güvende olacaktı. Bu, kelebek etkisinin tam anlamıyla bir örneğiydi. Yaptığımız her şey çevremizdeki evrene etki ediyordu. Her eylem bir iz bırakıyordu ve bu izlerin etkilerini yıllar boyunca göremeyebilirdik. Ama dalgalar hedeflerine ulaştığında, sonuçları yıkıcı olabilirdi.

Ben bunun ne kadar yıkıcı olduğunun canlı kanıtıydim.

"Ağrı kesici ister misiniz, monsieur?"

Kafamı salladım. Acıyı hissetmem gerekiyordu. Her bir acı verici parçasını. "Bizi nasıl buldunuz?"

"Aracınızda SOS özelliği vardı. Kaza yapar yapmaz acil servisleri aradı ve biz de bulunduğunuz yere gönderildik."

Modern teknolojiye şükürler olsun. Ben cep telefonumu ararken, araba çoktan hayat kurtaran aramayı yapmıştı.

Dash miyavladı. Parmaklarımı parmaklıkların arasından uzattım. Sanki "Bu işte birlikteyiz" der gibi beni yaladı. Belki de bu şekilde nihayet bağ kurduk. Tabii ki, vücudumun değerli parçalarını kaybetme tehdidi altında yaşamayı ve Lee'nin güvende ve iyi olmasını tercih ederdim.

Hastaneye vardık ve orada, gayet iyi yürüyebilmeme rağmen tekerlekli sandalyeye oturmamda ısrar ettiler. Görünüşe göre prosedür böyleydi. Bana bakan hemşireye Lee'yi sordum, ama o da hiçbir bilgiye sahip değildi.

Bir doktor yaralarımı muayene etti. Büyük bir sürprizle, omzum çıkık değildi, ama incinmişti. Omzumu dinlendirmemi ve düzenli olarak buz uygulamamı

düzenli olarak buz uygulamamı söyledi ve taburcu formumu imzaladı. Dash'i alıp Lee'yi aramaya çıktım.

Bilgi sahibi bir personel bulmak çok uzun sürdü ve bulduğumda bile bana yararlı bir şey söylemek istemedi. Görünüşe göre erkek arkadaşlar yakın akraba sayılmıyordu. Sonunda bir hemşire bana acıdı ve Lee'nin ameliyat olduğunu söyledi, ama daha fazla ayrıntı istediğimde suskun kaldı. Yine de Lee'nin hangi ameliyathanede olduğunu söyledi. Dördüncü kata koştum, bekleme odasını buldum ve bir sandalyeye çöktüm.

İnsanlar gelip gidiyordu, ziyaretçiler ve personel. Dash huzursuzlanmaya başladı. Susamış ve acıkmış olmalıydı. Yerel bir veterineri arayıp onu almalarını istemeliyim, ama onu yabancılarla gitmesine izin veremezdim. Lee bunu istemezdi.

Göğsüm titredi. Tanrım, cep telefonum. Bütün bu zaman boyunca ceketimin cebindeymiş. Elimi cebime sokup çıkardım. Arama kaydında, rehberimde olmayan numaralardan birkaç cevapsız arama vardı. Muhtemelen gereksiz aramalardı. Kazayı bir şekilde öğrenmiş olabilecekleri ihtimaline karşı ailemi aramalıyım. Bunu daha sonra yapacaktım. Lee'nin iyi olduğunu öğrendikten sonra.

Dash sızlanarak kafesine tırmalıyordu. Onu burada benimle bırakamazdım. Saatlerce, hatta günlerce burada kalabilirdim.

Audrey!

Onu kabul ederdi. Ayrıca, o ona aşınaydı. Onu seviyordu. Lee ve ben seyahatleyken onun evini devralmıştı.

Tanrım, bu sadece birkaç hafta önce mi olmuştu? Sanki başka bir ömür gibi geliyordu.

Telefon ettim. Audrey, Dash'e bakmaktan çok mutlu olacaktı ve şans eseri, hastanenin yakınında yaşayan bir arkadaşı vardı ve onu alıp Audrey'nin evine götürmekten mutluluk duyacağını söyledi.

Zor zamanlarda insanların gösterdiği nezaket beni alçakgönüllü kılıyordu.

Bir saat sonra, Dash'i Audrey'in arkadaşına teslim ettim ve herhangi bir sorun olması ihtimaline karşı ona numaramı verdim. Onu bırakmak sandığımdan daha zordu. O, Lee ile olan bağımdı. O Lee'yi seviyordu. Ben de Lee'yi seviyordum.

Bir gönüllü bekleme salonuna gelerek sıcak içecekler ve sandviçler ikram etti. Yiyecekleri reddettim ama kahveyi kabul ettim.

Daha ne kadar orada kalacaktı?

Her dakika beni daha da endişelendiriyordu. Dua ettim. Daha önce hiç etmediğim kadar dua ettim.

Lütfen ölme. Lütfen yaşa. Her şeyi yaparım. Seni terk ederim. Eğer bu, senin hayatın için ödemem gereken bedelse, yaparım.

Saatime baktım. Öğleden sonra beşi gösteriyordu. Ambulans bizi buraya getirdiğinde saat kaçtı? Hatırlayamıyordum. Kötü haberlere hazırlıklı olmalıydım, ama yapamıyordum. Bu, pes etmek, vazgeçmek gibi geliyordu.

Mavi önlük giymiş bir doktor ameliyathaneden çıktı. Kafasındaki kağıt bonesini çıkardı ve top haline getirdi. Sandalyeden fırladım.

"Annaleesa Alarie? Durumu nedir? Ben onun erkek arkadaşım. O... o..."

"Ah, Bay Kingcaid."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. Beni tanımasını beklemiyordum. "Durumu nasıl?"

Ana bekleme salonunun yanındaki bir odayı işaret etti. "Daha özel bir yere gidelim."

Kalbim sıkıştı. Özel, kötü haber demekti. Doktorlar insanlara kötü haberleri asla herkesin içinde vermezlerdi. Yas tutan akrabaların olay çıkarmalarını istemezlerdi.

Buna hazırlıklı değildim. Buna *asla* hazırlıklı olamazdım.

"Öldü, değil mi?" diye patladım, gözlerim yaşlarla doldu. "Öldü ve hepsi benim suçum."

"Hiç de değil, Bay Kingcaid." Gülümsedi, gri gözlerinde empati yansiyordu. "Lütfen. Benimle gelin."

Beni dört sandalyesi, çizik bir masası ve köşede bir su çeşmesi olan penceresiz bir odaya götürdü. Sandalyelerden biri eğri duruyordu. O sandalyeyi seçtim ve otururken yüzümü buruşturdum.

"Acı çekiyor musunuz?" Çenesi omzuma doğru hareket etti. "Bir hemşireye size ağrınızı dindirecek bir şey getirmesini söyleyebilirim."

"Ben iyiyim. Lütfen, onun durumu nasıl, söyleyin."

Yüzünü buruşturdu. Kendimi hazırladım. Onun hayatta olduğunu söylemesi, durumunun vahim olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Dalak ameliyatı yapmak zorunda kaldık, ama çok çabuk iyileşecek. Yüzünde de derin bir yara var ve ağır bir beyin sarsıntısı geçirmiş."

"Ama durumu iyi mi?" Dalak ve yüz yaralanmaları umurumda bile değildi. "İyi olacak mı?"

"Kesinlikle. Karaciğer dalağın bazı işlevlerini üstlenir. Dalağın olmaması, zatürre ve menenjit gibi enfeksiyonların hızla yayılma riskini biraz artırır, ama böyle bir durum ortaya çıktığında tıbbi yardım alırsa, normal bir hayat süreceğini düşünüyorum."

Omuzlarım çöktü. "Tanrıya şükür. Onu görebilir miyim?"

"Birazdan. Burada beklerseniz, biraz dinlendikten sonra birini sizi odasına götürmesini sağlarım." Yaralanmamış omzuma hafifçe vurdu ve odadan çıktı.

Kapı kapandı. Yüzümü ellerimle kapattım ve ağladım.

Bölüm 28

Leesa

Eh, her zaman istediğini elde ettin.

BİR ŞEY CİLDİMİ OKŞADI. Kaşındırıyordu. Rahatsız ediciydi. Kaşımak için kolumu kaldırdım. Ama hiçbir şey olmadı. Kolum hareket etmedi. Kaşlarımı çatarak gözlerimi açtım.

Sert bir ışık beni karşıladı.

Neredeyim ben?

Ah, şu lanet olası kaşıntı.

Bir kez daha kaşımaya çalıştım. Çok ağırdı. Kolum çok ağırdı. İnledim. Başım zonkluyordu. *Güm, güm, güm.*

"Ah, uyanmışsın. Nasıl hissediyorsun, Annaleesa?"

Gözlerimi kısarak baktım. Hemşire mi? Hastanede miydim? Ne olmuştu? Susamıştım. Dudaklarımı yaladım ve yuttum.

"Neredeyim?" Ona Fransızca cevap verdim. Ya da öyle sandım. Sesim bana ait gibi gelmiyordu. Chandler Bing'in babası Kathleen Turner gibi geliyordu. Fransızca konuşuyordu.

Aklımı mı kaçırdım?

"Saint Genevieve Hastanesi. Bugün erken saatlerde buraya getirildiniz. Araba kazası." Bileğime dokundu, gözleri saatine takılıydı. Parmakları cildime serin serin değiyordu. "Tansiyonunuzu ölçsem sorun olur mu?"

Araba kazası mı? Ne araba kazası? Hatırlamaya çalıştım.

Hafızam, bir aylık yağmurdan sonra coşkun bir nehirden daha hızlı geri geldi. Şimdi hatırladım. Yolun virajına doğru hızla ilerliyorduk. Araba yavaşlamadı. Döndü. Dağın yamacından aşağı düştük.

Dağın yamacından aşağı düştük.

"Kadon." Oturmaya çalıştım. Elini omzuma koydu ve beni yatağa geri itti. Ona vurdum. "Kadon nerede?"

"Dışarıda oturan bir beyefendi var. Bir süredir orada. İstersen onun olup olmadığını bakabilirim."

O olmalıydı. Onaylamasına gerek yoktu.

"Hayır, gerek yok."

Neden öyle dedim ki? Kadon'u görmek istemiyor muydum?

Hayır

Ŗok göğsüme çarptı, kafa karışıklığı ve korku beni ezdi. Neden Kadon'u görmek istemezdim ki?

"Yanında kedisi var mı?" Dash. Zavallı kedicik. Eğer kurtulamamış olsaydı, dayanamazdım.

Kaşları ortada birleşti ve onun aklından geçenleri okuduğuma yemin edebilirim. *Aklını kaçırıyor. Burası hayvanlar için değil, insanlar için bir hastane.*

"Hayır."

"Tamam." Kolumu kaldırdım. Bu sefer işe yaradı. Yüzüme dokundum. "Bu ne?" Pamuk gibi kalın bir yumağa bastırdım. Yün gibi hissettiren kalın bir yığını bastırdım. Süngerimsi. Yumuşak.

"Bu bir bandaj." Kolumu yatağa geri koydu. "Dokunmamaya çalış. Enfeksiyon kapmasını istemeyiz."

"Pansuman mı? Ne pansumanı?"

"Dikişleri korumak için."

Dikiş mi? Yüzümde dikiş mi var?

"Yanağında derin bir kesik vardı. Ve dalağın alındı." Elimi tuttu. "Ayrıca beyin sarsıntısı geçirdin. Genç adamı çağırmanımı istemediğinden emin misin? Kabullenmesi zor bir durum."

Kafamı salladım. "Tuvalete gitmek istiyorum."

"Sana bir lazımlık getirebilirim." Yüzümde dehşet ifadesini görmüş olmalı ki güldü. "Tamam, lazımlık yok. Ama dikkatli olmalısın. Düşmeni istemeyiz."

Yorganı geri çekerek beni ayağa kaldırdı. Karnım ağrımaya başladı, keskin bir acı ciğerlerimdeki havayı emdi. Karnımı tutarak inledim.

"Tanrım, çok acıyor."

"Bir hafta kadar acıyacak. Ama yakında iyileşeceksin. Hızlı iyileşme, anahtar deliğı ameliyatının avantajlarından biridir. Ayrıca genç ve formdasın. Kısa sürede normale döneceksin." Ayaklarımı yere koydu. "Bir dakika orada otur. Kan basıncın dengelensin. Çok hızlı ayağa kalkarsan düşer ve miden bulanır, başın döner."

Birkaç kez derin nefes aldım ve hemşirenin yardımıyla bacaklarımın titremesi olmadan ayağa kalktım. Damar yoluyla verilen serum, sanırım tuzlu su çözeltisi içeren bir sıvıydı. Bir elimle serum askısını, diğeri elimle hemşireyi tutarak, herhangi bir sorun yaşamadan yanındaki tuvalete ulaştım.

"Size biraz mahremiyet vereceğim," dedi. "Bana ihtiyacınız olursa kırmızı ipi çekin. Ve kapıyı kilitlemeyin."

Başımı sallayarak kapıyı kapattım. Ellerimi lavaboya dayayarak, göreceğim şeye kendimi hazırladım. Yüzümdeki dikişler tek bir anlama geliyordu. Kalıcı bir yara izi. En yetkin plastik cerrah bile bir yara izini tamamen silemezdi. Asıl soru, ne kadar kötü olduğuydu.

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı.

Beyaz bandın kenarını tutup, sağ elmacık kemiğimden kalın gazlı bezi yavaşça sıyırdım.

Ciğerlerimden bir nefes çıktı. O ben değildim. Ben olamazdım.

Bu, hayatımda gördüğüm en çirkin şeydi. *Ben*, hayatımda gördüğüm en çirkin şeydi.

Burun deliklerim genişledi, terlerim dökülmeye başladı. Gözlerimi kapattım. *Git buradan. Git buradan. Git buradan.* Gözlerimi açtım. Hiçbir şey değişmemişti.

Hiçbir şey. Değişmemişti.

Siyah dikişler benimle alay ediyordu. *Beni rahatsız ediyordu.* Yumruklarımı uyluklarıma vurdum.

Eh, Leesa. İsteddiğini elde ettin. Artık kimse sana güzel demeyecek. Mutlu musun?

Bir kahkaha patladı içimden. Ellerimi saçlarıma daldırdım, çekip, yırttım. Histeri. Aklımın sağ tarafında durarak bunu fark ettim. Bacaklarımdaki kaslar gevşedi. Düşüşümü yumuşatmak için zamanında lavabonun kenarına tutundum. Dizlerimi göğsüme çekip, gözyaşlarımdan akmasına izin verdim.

"Oh, chérie." Hemşire yanıma çömeldi. Ellerini koltuk altlarımdan altına sokarak ayağa kalkmama yardım etti. Gazlı bezi yerine yapıştırdı ve yapışkan kısmı sabitlenene kadar bastırdı. "Yatağa geri dönelim, olur mu?"

Bunu bir soru olarak sordu, ama aslında bir soru değildi. Ben de söyleneni yaptım. Karşı koymanın bir anlamı yoktu. Ne için mücadele edecektim ki? Eskiden olduğum kişi için mi? Başkalarının sadece görünüşünden öteye bakmasını istediğim kişi için mi?

Neredeyse tüm hayatımı spot ışıkları altında, fiziksel görünüşüme hayran olan insanlarla çevrili olarak yaşamıştım. Şimdi ise, onların benden uzaklaşacaklarını hayal ediyordum. Tiksinerek. Hatta dehşete kapılarak. Komik olan şey, yine görünüşümle yargılanacağımı garanti edebilirdim, ama farklı nedenlerle. Güzel değil, çirkin olduğum için.

Pencereye döndüm. Kar yağıyordu. Kocaman beyaz taneler. Çok güzeldi. Çok mükemmeldi. Gözlerimi kapattım. Doğadaki

doğanın güzelliğine bakmaya dayanamıyordum.

"Seni rahat bırakayım. Bir şeye ihtiyacın olursa beni çağır."

Tepki vermedim, onu duyduğumu hiç kabul etmedim. *Terbiye, Annaleesa*, Maman burada olsaydı seni azarlardı. Gözlerim kapalı göz kapaklarımın arkasında yanıyordu. Onu görmek, dudaklarının alnıma değmesini hissetmek, sesini duymak ve parfümünün kokusunu almak için can atıyordum. Lavanta gibi çiçeksi ama daha hafif bir koku. Yine de, ölümle burun buruna geldikten, vücudumun bir parçasını kaybettikten ve yüzüm paramparça olduktan sonra bile, onları aramaya kendimi ikna edemedim.

Neyim vardı benim?

Kapıdan tek bir vuruş sesi geldi. Kim olduğunu görmek için gözlerimi açmaya bile tenezzül etmedim.

"Lee." Kadon'un sıcak eli benim elimi kapattı. Beni görmek için izin beklemekten bıkmış olmalı ve işi kendi eline almış olmalıydı. Hemşire ona, benim ziyaretini onaylamamı bekliyorsa sonsuza kadar bekleyeceğini söylememişse tabii.

Gözlerimi kapalı tuttum. "Dash nerede?" *Lütfen hayatta olsun*. Eğer başaramamışsa, buna dayanamam. Zavallı masum kedin.

"Audrey onu aldı."

Nefesim kesildi. *Dash hayattaydı*.

"O iyi mi?" Gözlerimi açıp Kadon'a bakmaya cesaret edemedim. Acıma görürsem, bu beni öldürürdü. Depresyonun parmakları, siyah ruhlar gibi, beni kendi karanlık dünyalarına çekmeye hazır bir şekilde uzanıyordu. Beni uçurumun kenarına itmeye gerek yoktu.

"O iyi."

Sessizlik. Beş saniye geçti, sonra on saniye. Bir şey söylemeliyim. Ama ne? Kadon hastane yatağında yatan kişi değildi, yani kazadan zarar görmeden kurtulmuş olmalıydı. Ne şanslı.

"Lee." Elime bastırdı. "Bana bak, lütfen." Sesindeki çaresizlik beni etkiledi. Gözlerimi açtım.

"Çok üzgünüm, Lee. Hepsi benim hatam." Ön kolumu nazikçe tuttu. "Ne olduğunu bilmiyorum. Kontrolümü kaybettim. Lütfen beni affet."

"Görmek ister misin?" Sözler ağzımdan acı ve sert bir tonla döküldü. Çıkarıldıktan sonra daha da çirkin bir yara izi bırakacak olan korkunç dikişleri örten bandajı işaret ettim.

"Bandajı yerinde bırakmalısın. İyileşmesine izin ver."

Tabii. Elbette görmek istemiyordu. Neden istesin ki? Ben gördüğümde neredeyse kusacaktım. Eve gittiğimde, bir daha kendime bakmak zorunda kalmamak için evimdeki tüm aynaları kıracağım.

"Yorgunum Kadon. Gitmelisin."

Başı sanki bir lastik gibi geriye doğru fırladı. "Gitmek mi? Seni bırakmam."

"Seni burada istemiyorum."

Yüzü buruştu. Bir şeyler hissetmem gerekirdi. Sempatı, üzüntü, ona verdiğim acı için pişmanlık.

Hiçbirini hissetmedim.

Umutsuzluk, dokunduğu her şeyi aşındıran bir kanser gibi, şekilsiz bir şekilde zihnimde dolaşıyordu. Bildiğim hayat, kaza yaptığımız anda sona ermişti.

Ugh. Bu kadar *dramatik olma*. Yüzümde hayatımın geri kalanında yaşamak zorunda kalacağım bir yara izi olsa ne olur? Hayattaydım. Dağdan düşerek hayatta kalmıştım. Her şey çok daha kötü olabilirdi.

Ama şu anda bunların hiçbiri önemli değildi. Belki birkaç gün sonra, elmacık kemiğimi boydan boya kesen yarayı kabullenmeye vakit bulduğumda önemli olacaktı, ama şimdilik, sefalet içinde debelenmeyi hak etmiştim. Öyle değil miydi?

"Lee, beni öldüreceksin. Beni affetmen gerek. Yapamıyorum..."

"Yapamıyorum..." "Senin sorunlarınla ve kendi sorunlarımla uğraşamam,

Kadon. Suçluluk duygunla başa çıkmanın bir yolunu bulmalısın.

suçluluğunu yönetmenin bir yolunu bulmalısın. Bu senin için yeni bir şey değil."

Bu ağır bir darbeydi. Vücudumu saran uyuşukluğa rağmen, yüzümü buruşturdum.

"Yarın seni görmeye geleceğim." "Zahmet etme."

Dişlerinin arasından hava ıslığı çıktı. "Öyle demek istemedin."

Cevap vermedim. Kısmen haklı olduğu için, kısmen de ağzımı her açtığımda kendimde bulduğum acımasızlık beni şaşırttığı için. Bu hiç bana göre bir şey değildi. Kadon'u seviyordum. Derinden. Ve o da beni seviyordu.

Yüzündeki çirkin yarayı görene kadar. O zaman seni sevmeyecek.

Ondan yüzümü çevirdim. Bu mesajı vermezse, hiçbir şey veremezdi.

Yumuşak bir iç çekiş beni sardı. Elini omzuma koydu. "Seni seviyorum, Lee."

Saniyeler sonra kapı kapandı. Yanıma döndüm, ellerimi yastığın altına gömdüm ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Bölüm 29

Leesa

İyi, kötü ve çirkin.

ÇİĞLİK ÇİM ayaklarımın altını serinletirken, ben tepenin yamacından aşağı koşuyordum ve taze dağ havası burnumu dolduruyordu. Bahar çiçekleri açmış, manzarayı sarı, mavi ve parlak pembe renklerle süslemişti. Yakındaki bir otlakta koyunlar otluyordu ve ben de birkaç dakika durup kuzuların neşeyle oynadıklarını izledim, onların yaşama sevinci bana da bulaştı.

Yüzümde geniş bir gülümseme belirdi. "İşte buradasın." Ona koştum, parmaklarım ipeksi saçlarına daldı, dudakları beni öperken yakıcı bir sıcaklık yaydı. Yere yuvarlandık, kendimizi bırakarak güldük, vücudu benimkiyle birleşti, onun nerede bittiği, benim nerede başladığım belli olmaktan çıktı.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım, öpüşmemizi bozup ona bunu söylemeyi reddettim. "Özür dilerim," diye cevapladı, gözlerindeki aşk o kadar hızlı kayboldu ki

"Neden özür diliyorsun?"

"Seni terk ettiğim için."

Çimler beyazladı. Koyunlar kayboldu. Bulutlar geldi, kasvetli havaları havadaki tüm neşeyi emdi. Nem ince bluzuma sızdı, saniyeler içinde beni ıslattı.

Soğuk. *Çok üşüyorum.*

"Gitme." Kollarımı ona doğru uzattım. "Gidemezsin."

"Yanılıyorsun," diye cevapladı. "Kalamam. Şimdi olmaz. Bundan sonra olmaz."

O uzaklaştı. Ellerimin ve dizlerimin üzerinde ona doğru süründüm, karın içinde ilerlerken parmaklarım uyuşmaya başladı. "Kadon, lütfen. Sana ihtiyacım var."

Lastikler gıcırdadı. Döndü. Kör panik. Korku.

"Kadon!" diye bağırdım. "Beni bırakma!"

"Gitmeliyim. Sana iyi gelmiyorum. Bir dahaki sefere bu kadar kolay kurtulamayacaksın."

Dik oturdum, göğsüm inip kalkıyordu, kalbim neredeyse göğüs kafesimi parçalayacak gibi atıyordu. Yastığı yumruklarımla sıkıştırarak nefes almaya çalıştım, rüya zihnimin kenarlarında dolaşıyordu.

"Annaleesa?"

Maman.

Sesin geldiği yöne doğru başımı çevirdim. En son öfkeyle duyduğum sesin aynısıydı. Maman başımın üzerinde duruyordu, yüzünden gözyaşları akıyordu, her zaman taktığı topuzdan gri saçları dökülüyordu. Yanında Papa duruyordu, en son gördüğümünden daha fazla tuz ve biber saçları vardı, ama aynı yumuşak kahverengi gözleri ve kalın, gür kaşları vardı.

"Oh, Maman."

Beni kollarına aldı. Fiziksel ve duygusal olarak çöktüm, bedenim tutamadığım hıçkırıklarla sarsılıyordu. Maman da ağladı. Duygularını kontrol altında tutan bir adam olan Papa bile, ısrarla yanında taşıdığı mendille burnunu sildi ve hıçkırdı.

"Al." Maman bana bir mendil uzattı ve kendisi için paketten yeni bir mendil aldı. Gözlerimi sildim ve burnumu sildim.

"Burada olduğumu nasıl bildin?"

"Haberlerde gördük," dedi babam. "İlk uçağa bindik."

Gülmek boğazıma kadar geldi ama dilimde öldü. Modellik hayatımın parlak ışıklarından uzak geçirdiğim onca aydan sonra bile, hala haberlere çıkıyordum.

"Bebeğim." Maman'ın gözleri, grotesk yara izini kapatan kalın bandaja kaydı. Elini kaldırdı, sonra vazgeçmiş olmalı. Kolunu tekrar indirdi. Acı beni kapladı. Tek kelime etmesine gerek yoktu. Onu büyük harfli bir kitap kadar kolay okuyabilirdim. Hiçbir şey değişmemişti. Tek bir şey umurundaydı: fiziksel görünüşüm.

Bandajı yerinde tutan yapışkan bandı çıkardım. "Al. Mahvolmuş yüzüme iyice bak. Artık modellik yapmam mümkün değil. Ne kadar hayal kırıklığına uğramış olmalısın."

Maman'ın yüzü buruştu. "Oh, Annaleesa. Böyle mi düşünüyorsun?"

"Eylemler sözlerden daha güçlüdür." Acımasız bir kahkaha patladı içimden. "Gerçi, sen de pek çok şey söyledin."

Gözleri parladı ve elini boğazına bastırdı. "Söylediğim tüm o sözler için özür dilerim. Senin için endişeleniyordum. Modelliği bırakırsan ne yapacağın konusunda."

Boğazım bastırılmış öfkeyle yandı. Burun kıvırdım. "Ne kadar da güzel! Kendi annem bile benim kameralar için güzel görünmekten başka bir şey yapamayacağımı düşünüyor. Ne demiştin? Yeterince zeki değilim... Hayır, başka bir şey yapmak için yeterince akıllı değilim."

Büyük gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Canım, bu doğru değil..."

"Muhtemelen bunu bilmiyorsun, anne, ama ben her zaman modellik dışında kendimi değersiz gördüm. Ve ben bırakmak istediğimi söyledikten sonra bu sözleri söylediğinde, tek yaptığın bu inancımı pekiştirmek oldu."

"Ben... Ben... Seni incitmek ya da istediğin hiçbir şeyi yapamayacağını düşünmeni istemedim. O sözleri söylememeliydim. Öyle demek istemedim. Hiçbiri." Babasının elini tuttu. "Ona söyle, Francois."

"Biz sadece senin mutluluğunu düşündük," dedi babam, elini hafifçe annemin omzuna koyarak.

"Bu yalan. Eğer sadece benim mutluluğumu önemseseydiniz, kararında beni desteklerdiniz. Bunun yerine, Maman beni yargılayıp azarlarken siz sadece seyirci kaldınız."

Bakışlarımı ona çevirdim. Bir inilti çıkardı, vücudu kendi üzerine çöktü.

"Gitmeni istiyorum."

"Ama daha yeni geldik," diye haykırdı Maman. "Seninle olmak, sana bakmak istiyoruz."

"Kendime bakabilirim." Gözlerimi kaçırdım. "Siz olmadan da gayet iyi idare ettim. Size ihtiyacım yok. Kimseye ihtiyacım yok."

"Ama..."

"Olivia, bırak da biraz dinlensin. Çok şey yaşadı."

Babam yorgun görünüyordu. Yorgun olan tek kişi o değildi. Göğsüm ağrıyordu, içim sanki biri beni parçalıyor gibiydi ve gözlerim akmayan gözyaşlarıyla yanıyordu.

"Yarın burada olacağız, ma chérie." Babam şakağıma öpücük kondurdu. "Bizi kaç kez uzaklaştırırsan uzaklaştır, biz yine geleceğiz. Söylenmesi gereken şeyler var, ama şimdi sırası değil." Elimi tutup sıktı. "Seni çok seviyoruz. Bundan asla şüphe etme."

Hiçbir şey söylemedim, sadece elim onun elinde gevşekçe durdu. Birkaç saniye sonra kapı kapandı.

O zaman gözyaşlarım akmaya başladı. Hiç durmayacaklarından emindim.

Sözlerine sadık kalarak, ailem ertesi gün ziyarete geldi.

Kadon gelmedi.

Ona zahmet etmemesini söylediğim halde onu nasıl suçlayabilirdim ki? O sadece benim sözüme güvenmiş, isteklerimi saygıyla karşılamıştı. Onu görme arzumla, yalnız kalmanın daha iyi olacağına dair derin inancım arasında gidip geliyordum. Trafik kazasında ne kadar kötü bir şekilde yaralandığımı gördüğünde vereceği tepkiyi göze alamazdım. İğrenmesini gizlese bile, ben anlardım. Benden saklanamazdı. Aramızdaki bağ çok güçlüydü.

Maman ve Papa ile konuşmayı reddettiğimde, dün verdikleri sözü tekrarlayarak ayrıldılar. "Yarın tekrar geleceğiz." Bilmedikleri şey, hayati organlarımın durumu stabil kalırsa, doktorun sabah beni taburcu edebileceğini söylemiş olmasıydı. Şansım yaver giderse, onlar gelmeden taburcu olup eve dönmüş olacaktım.

Artık ilk adımı attıklarına göre, uzun zamandır ertelenen konuşma gerçekleşecekti. Ama burada, bu steril, kişisel olmayan hastanede, kan basıncımı ölçmek isteyen bir hemşire ya da bir şeyler yemek ya da içmek isteyip istemediğimi soran bir bakım asistanı tarafından kesintiye uğrama riskiyle değil.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Çatışmaları hiç iyi yönetemedim, barışı korumayı tercih ettim. Bu, insanların beni ezmesine izin verdiğim anlamına gelmezdi. Tam tersine. Ama her zaman uzlaşma, ortak nokta, barışçıl bir çözüm aradım. Artık bunu yapamazdım. Artık kendi ihtiyaçlarımı öncelikli tutmanın zamanı gelmişti. Ve onlara, özellikle de anneme, modellik kariyerimi mutluluğumun önüne koyarak beni ne kadar incittiğini söylemem gerekiyordu.

Öğle yemeğinden sonra yürüyüşe çıktım. Ayaklarım biraz titriyordu — görünüşe göre şiddetli beyin sarsıntısında bu normalmiş — duvara yakın durdum, bacaklarımın bükülmesi ihtimaline karşı kendimi tutmaya hazırdım. Kendimi restoranın dışındaki yedinci katta buldum. Bir kahve sipariş ettim ve pencerenin kenarına oturdum. Kar durmuştu ve sıcaklık artmış olmalıydı çünkü yerleri tertemiz kar değil, gri bir çamur kaplıyordu. Ben bunu tercih ediyordum. Taze karla kaplı bir örtü çok mükemmeldi, sahip olduğum şeyi, kaybettiğim şeyi çok fazla hatırlatıyordu.

Kısa bir kahkaha attım. Bu kendine acıma hali sona ermeliydi. Hayattaydım, sağlıklıyım, düzenli bir gelirim olmasa bile faturaları ödemek için endişelenmeme gerek kalmayacak kadar zengindim. Sokaktaki küçük çocukları korkutuyor ya da utanmadan bana bakıp duran insanlara katlanmak zorunda kalıyor olsam ne olmuştu ki? Hayatım boyunca insanlar bana bakıp durmuştu. Ama şimdi, tiksinti, dehşet ya da acıma ile bakıyorlardı.

Siktir et onları.

Hepsini siktir

et.

Kimseye ihtiyacım yoktu.

Yarısı dolu bardağımlı çöpe atıp odama geri döndüm. Kapıyı açtım. Bir an için kalbim hızla çarptı. Kadon. Gelmişti. Sonra fark ettim. Bakışlarının yanağıma kaymasını. Göstermeye çalışıp da başarısız olduğı yüzündeki acı ifadesini. Ellerini ovuşturup kıpır kıpır duruşunu.

Dudaklarımı sıkıştırdım. "Burada ne işin var?" "Seni görmeye geldim."

"Sana zahmet etme demiştim."

Yutkundu, dilini ağzının içini gezdirdi. "Uzun kalmayacağım." Ellerini kot pantolonunun cebine soktu, saçları alnına düşerken ayaklarına bakıyordu.

"İyi. Yorgunum." Yorganı kaldırıp hastane yatağına tırmandım, başımı yastığa koyup gözlerimi tavandaki derin çatlağı diktim. Kötüleşmeden önce onu tamir etmeleri gerekirdi.

"Seni ne zaman taburcu edeceklerini söylediler mi?"

"Hayır." Yalan dilimden çok kolay çıktı. Kadon'un, ailem kadar benim ne zaman taburcu olacağımı bilmesini istemiyordum. Eve gitmeyi, Dash'i almayı ve bu yeni halimle nasıl yaşayacağımı bulana kadar kendimi eve kapatmayı arzuluyordum.

"Söylediklerinde bana haber ver. Seni eve arabayla götürürüm."

"Seni eve ben götüreceğim" değil, "Bir araba göndereceğim" dedi. *Mesajı aldım Kadon. Çok açık ve net.*

"Teşekkürler." Bu kadar anlamsız bir şey için tartışmaktansa kabul etmek daha kolaydı. O kararını vermişti ve ben onun fikrini değiştirmeye çalışmakla uğraşmak istemedim.

"Üzgünüm, Lee."

"Dün de öyle demiştin."

"Bunu kafamda defalarca düşündüm. Bunu söylemenin kolay bir yolu yok." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu... sana olanlar benim suçum. Sorumlu benim. Henry'yi öldürdüm ve seni de neredeyse öldürüyordu. Bende zehirli bir şey var. Dokunduğum her şeyi mahvediyorum. Bensiz daha iyi olursun."

Dudaklarımı kıvrarak alaycı bir şekilde güldüm. Onu doğru anlamıştım. Benden resmi olarak ayrılmak için buraya gelmişti, ama ben bile bu yaklaşımı beklemiyordum. "Demek planın bu

oyunun bu mu?"

Sahte bir şaşkınlık alnını kırıştırdı. "Oyun mu? Ne oyunu?"

"Kendini kırbaçlama, kendini suçlama, kendine acıma ya da başka herhangi bir 'buraya uygun sıfat ekle'. Artık kusursuz bir güzellik değilim, ama bunu kabul etmek yerine, 'hepsi benim hatam' saçmalığının arkasına saklanıyorsun. 'Bunu senin için yapıyorum' saçmalığı." İki parmağını gözlerine doğrulttu, sonra onları onun yönüne çevirdi. "Seni görüyorum, Kadon. Dürüst ol. Artık bana bakmaya dayanamıyorsun, değil mi?"

Yüzü soldu, gözleri şişti. "Bunu söylediğine inanamıyorum." Sesi titriyordu, elleri de öyle. "Bu seninle ilgili değil, Lee." Göğsüne yumruk attı. "Sorun bende. Ben zehirliyorum."

"Evet, öylesin." Kendime bir bardak su doldurdum, yudumladım, serinlik boğazımdaki ateşi yatıştırdı, kalbimin kömürleşmiş közleri göğsümde dolaşıyordu. "Öyleyse git. Çık buradan. Sana ihtiyacım yok. Yalnız kalmak daha iyi."

O olduğu yerde kaldı, yüzünde şaşkınlık ve inanamama ifadesi donmuştu. Ah, benim ona fikrini değiştirmesi için yalvaracağımı, ellerimin ve dizlerimin üzerinde sürünerek beni terk etmemesi için yalvaracağımı ummuştu. Tıpkı rüyamda olduğu gibi. Eh, çok yazık. Ben hiçbir erkeğe yalvarmam. Ona bile.

Ve rüyalar sadece rüyaydı. Hayal ürünüydü.

"Çık dışarı!" diye bağırdım.

Hemşire odama koştu. Muhtemelen hastanenin yarısı beni duymuştu. Bir elini beline koydu, diğer eliyle Kadon'a işaret etti.

"Mösyö, şimdi gitseniz iyi olur." Bana bir bakış attı. Ben yüzümü çevirdim.

"Seni seviyorum Lee. Bunu bilmeni istiyorum. Ama seninle olamam. Yakında, sana layık birini bulacaksın. O kişinin ben olmamam beni üzüyor."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Neyse ne. Ne kadar çabuk gidersen, o kadar iyi olurum.

Saniyeler sonra, dileğim gerçekleşti. En azından yarısı. O gitti.

Ve hayatım boyunca hiç bu kadar fakir olmadığımı kabul etmek zorunda Hay kaldım.

at.

Bölüm 30

Leesa

Bir boşluk kapanırken, başka bir boşluk açılır.

Taksiden inerken yüzümü ^{buruşturarak}, karnımı nazikçe kucakladım ve Audrey'nin evine giden asfalt yolu takip ettim. Kapıyı çalmama gerek kalmadan beni karşıladı, Dash zaten ayaklarının dibinde kedi taşıma çantasında duruyordu.

"Seni özlemiş."

Çömeliip parmaklarımı kafesin aralıklarından içeri soktum. "Merhaba kedicik. Ben de seni özledim." Ayağa kalkıp elimi Audrey'in koluna koydum. "Onu aldığın için çok teşekkür ederim. Sen olmasaydın ne yapardım bilmiyorum."

"Benim için zevkti. Onu ağırlamayı çok seviyorum. Bunu biliyorsun."

Başını eğdi. Kendimi hazırladım, acıma kartını çıkarırsa nazik davranmaya hazırdım. Audrey sevimli bir kadındı. Ona sonsuz minnettarlığımı hak ediyordu. Birkaç saniye empatiye katlanabilirdim.

"Ağrın nasıl?" Çenesiyle karnımı işaret etti. "Taksiden inerken yüzünü buruşturduğunu gördüm."

"O kadar da kötü değil. Doktorlar bir iki hafta içinde tamamen iyileşeceğimi söylüyor." Dudaklarımı büktüm. "Şey, tam olarak öyle değil, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Güzelliğin içten geldiği ya da bakanın gözünde olduğu gibi basmakalıp sözler söylemeyeceğim." İki kolumu da tutup yukarı aşağı ovuşturdu. "Yaralar seni tanımlamaz tatlım. Sen her zaman bir güzellik abidesi olacaksın."

En ufak bir gülümsemeyi zorla yüzüme yerleştirdim. "Gitsem iyi olacak. Fransız taksi şoförlerinin nasıl olduğunu bilirsin. Harekete geçmezsem ya ortadan kaybolur ya da bana iki kat ücret alır." Dash'in kafesini alıp Audrey'in yumuşak yanağına bir öpücük kondurdum. "Tekrar teşekkürler. Hayatımı kurtardın."

Taksi uzaklaşırken kapının yanında durdu ve sokağın sonundaki köşeyi dönene kadar el salladı. Dash top gibi kıvrıldı, göğsü memnuniyetle mırıldanarak titriyordu.

"Neredeyse eve geldik, kedicik." Başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapattım. Şanslıydım ki taksicinin konuşkan bir tip değildi. Ya da belki de bu onun için şanslıydı. Konuşkan bir ruh halinde değildim.

Şimdiye kadar, ailem muhtemelen hastaneye gelip beni bulamamış olacaktı. Onlara Saint Tropez'deki adresimi hiç vermemiştim, ama isteseler beni bulmak çok da zor olmazdı. Bir ara gelmelerini bekliyordum. Bugün olmazsa, yarın. Ve geldiklerinde, bu sefer onları uzaklaştırmayacaktım. Tanıdık şeylerle çevrili olmak, zorlu konuşmayı idare etmeme yardımcı olacaktı.

Kadon'a gelince...

Göğsüm sıkıştı, keder bir virüs gibi içimi kapladı. Sadece sevgilimi değil, en iyi arkadaşımı da kaybetmiştim. *Tek* arkadaşımı. İç geçirdim. Pippa'nın telefon numarasını hiç almamıştım.

Taksi şoförü bana acıdı ve Dash'i ön kapıya taşıdı. Başka bagajım yoktu. Birkaç gün önce Val d'Isère'den ayrılırken Kadon'un kiralık SUV'sinin arkasına attığı bavul, hastaneye hiç ulaşmamıştı. Bildiğim kadarıyla, hala o dağın yarısında bir yerdeydi. Onu ya da içindekileri bir daha görmek istemiyordum. Neredeyse sahip olabileceğim ve sonunda kaybettiğim şeylerin hatıraları çok acı vericiydi.

Kadon hastaneden taburcu edildiğimi biliyor muydu? Ona gitmesini ve bir daha geri dönmemesini söyleyen acı sözlerimi görmezden mi gelmişti? Fikrini değiştirip benim için savaşma ihtimali var mıydı? Ben bunu istiyor muydum ki?

Ah, bu altı milyon dolarlık soru değil miydi?

Dash için yiyecek ve su bıraktım ve hastanenin yardım dükkanından aldığım elbiseyi çıkardım. Kendi kıyafetlerimi giymek kendimi daha iyi hissettirdi. Bir titreme geçti içimden. Isıtıcıyı açtım ve bir fincan çay yaptım. Dash, bir kez olsun pencere kenarındaki sandalyeyi boş bırakmıştı. Belki de benim üzüntümü fark etmiş ve bana bir mola vermek istemişti.

Oturduğum anda yanıma atladı ve kucağıma kıvrıldı. Düşüncelerim dağınık bir haldeyken, dalgın dalgın çayımı yudumlarken onu okşuyordum. Yalnızlık kemiklerime işledi. Kadon'u özlüyordum. Mizah anlayışını, kolay gülüşünü, bir şey onu eğlendirdiğinde gözlerinin parlamasını, çenesindeki gamzeyi, yanağındaki gamzeyle ikiz olan gamzeyi. Sanki asla yetmeyecekmiş gibi beni öpüşünü. Geceleri beni derin, rüyasız bir uykuya dalana kadar kollarında tutan kaslı kollarını.

Eğer hiç bir araya gelmemiş olsaydık, beni kayak yapmaya götürmezdi. O arabada, o yolda asla olmazdık. Yanağımın tamamını kaplayan kötü bir yara izim olmazdı.

Ve Kadon gibi bir erkeğin, sanki dünyanın en değerli hediyesi, evreninin merkeziymişim gibi benimle sevişmesinin nasıl bir şey olduğunu bilemezdim.

evreninin merkeziymişim gibi sevişmesinin nasıl bir şey olduğunu bilemezdim.

Ne kadar acı verse de, bunu asla vazgeçmezdim. Neredeyse dokuz ay boyunca onun bana olan duygularını bilmeden geçirdim, ama zamanı geri alabilseydim, yine aynı kararları verirdim.

Güneş battı, ama ben hala sandalyeden kalkmamıştım. Midem guruladı. Aldırmadım. Vücudum aç olabilir, ama yemek yeme fikrine katlanamazdım. Bir bardak ılık süt yardımcı olabilir. Dash'i yere koydum, doğrulurken yüzümü buruşturdum. Doktor birkaç gün ağrı çekeceğimi söylemişti. Mutfağa gittim ve iki ağrı kesici yuttum.

Zil çaldı. Kalbim gırtladıma kadar çıktı. Kapıda sadece ailem ya da Kadon olabilirdi. Tahmin etmek zorunda kalsam, ilkini seçerdim. Kadon ve ben bitmiştik. Bitti. Sonu gelmişti. O seçimini yapmıştı ve o seçim ben değildim.

Göğsümü ovuşturarak kapıyı açtım. Tahminim doğru çıkmıştı. "Anne, baba."

Geri çekildim. "Girin." Beni nasıl bulduklarını sormadım.

Beni bulduklarını sormadım. Önemli değildi. Dash yabancıları fark etti ve havada dik duran kabarık kuyruğuyla yukarı koştu. Onlar gidene kadar yatağımın altında saklanacaktı. Kadon ve Audrey, Dash'in benden başka tahammül ettiği tek iki kişiydi.

"Sen hep bir kedi istemiştin," dedi Maman.

"Evet." Büyürken sahip olamadığım birçok şey istediğimi söylemekten kaçındım. Bu zor dönemi geride bırakıp ilerlemek istiyorsak, iğneleyici yorumlar yardımcı olmazdı.

"Adı ne?"

"Dash. O bir erkek." Onları mutfağa götürdüm. "Çay ister misiniz?"

"Çok iyi olur." Maman paltosunu çıkarıp sandalyenin üzerine astı. "Çok güzel bir evin var, Annaleesa."

"Teşekkür ederim." Tanrım, sanki yabancılar gibi davranıyorduk. Çay poşetlerini almak için uzandım. Ah, canım yandı. "Earl Grey mi?"

"Ben alayım." Hızla yanıma gelip çay poşetlerinin bulunduğu kutuyu benden aldı. Tartışacak gücüm yoktu.

"Bizi serbest bırakacaklarını söylememiştin," dedi babam. "Hayır."

Tek kelimenin ardındaki anlamı kavrayarak başını salladı. Maman mutfak masasına üç fincan buharlı çay koydu. Ortamda ağır bir hava vardı. Sessizliklerle hiç iyi geçinememişimdir, ama ne kadar zor olsa da sessiz kaldım ve çayımı yudumladım. Onlar için bunu kolaylaştırmayacaktım. Bu beni cadaloz yapıyorsa, olsun. Öyle olsun. Dağ yamacından düşmekten kurtulmak

, dalağımın alınması ameliyatı, hayatımın aşkını kaybetmek ve üstüne üstlük yüzümün parçalanması... Kaltak statüsünü hak etmiştim.

Babam anneme dirsek attı. Ah, bir strateji geliştirmişlerdi.

"Hayatım." Maman kollarını masaya dayadı ve ellerini fincanın etrafına doladı. "Hastanede söylediklerinden başka bir şey düşünmedim ve çok içime döndüm." Fincanı bıraktı ve yerine bana dokundu, parmakları çayın ısısından sıcaktı. "Senin hayallerini gerçekleştirmene yardım ettiğimi sanıyordum, ama gerçekte benim hayallerimi gerçekleştiriyordum."

Papa'ya baktı, o da onu cesaretlendirmek için sırtını okşadı.

"Büyürken yüzlerce modellik ajansına başvurduğum, ama hiçbirini ilgilenmedi. Her zaman bir sorun vardı. Ya çok uzundum, ya çok kısaydım, ya gözlerim çok uzak ya da çok dardı, ya çok zayıftım, ya çok şişmandım. Her zaman bir sorun vardı. Sonunda bunun boşuna olduğunu anladım ve Oxford'a başvurduğum." Babama gizli bir gülümseme attı, sevgililerin paylaştığı türden bir gülümseme.

Kadon bana öyle gülümsedi. Ya

da daha doğrusu, gülümsemişti.

Artık değil.

"Sonra sen geldin. Seni modellik yapmaya zorlamak niyetinde değildim, ama bir gün seninle sokakta yürürken bir kadın bana yaklaştı. Çocuk modellik ajansından olduğunu ve senin, onun aradığı reklam kampanyası için mükemmel olduğunu söyledi. Bana kartını verdi ve ertesi gün seni de yanımda götürdüm. Seni hemen işe aldılar, hepsi bu kadar."

Kolumu daha sıkı tuttu. "Lütfen bana inanın, ne yaptıysam, senin için yaptığımı düşündüm. Keşke bana ne kadar mutsuz olduğunu söyleseydin."

"Söyledim. Birkaç kez. Gençken sana 'normal' çocuklarla 'normal' bir okula gitmeme izin vermen için yalvardığımı hatırlıyorum, ama sen bunu bir kenara attın. Her zaman bir kenara attın."

Dudaklarını ısırdı. "Bunu hatırlamıyorum."

Benden alaycı ve çok uzun zamandır içimde taşıdığım derin bir incinmeyle dolu bir homurtu çıktı. "Tabii ki hatırlamıyorsun."

O irkildi. "Kendimize sürekli yalanlar söylüyoruz, Annaleesa. Gördüğümüz şeyin gerçek olduğuna kendimizi ikna ediyoruz. Hatalar yaptım, korkunç hatalar, Benedict senden ayrıldıktan ve modellikten bırakacağını söylediğinde söylediğim şeyden daha kötüsü yoktu."

Bu sefer ben irkildim. "Beni incittin."

Öldüğüm güne kadar, o sözler ağzımdan çıktığında Maman'ın yüzündeki ifadeyi asla unutmuyacağım. Bıçak kılıcından bir bıçak çıkarıp onu bıçaklasaydım, acı bu kadar derin olmazdı. Gözyaşları yüzünden akıyordu, ama sesini çıkarmadı. Baba sırtını ovmaya devam etti, sanki akşam yemeğinden sonra bir çocuğu sarmış gibi.

"Lütfen bunu telafi etmeme izin ver. Seni çok özledim. Sen olmadan hayatım eksik. Bu kadar uzun süre uzak kalmamalıydım. İlişkimizi mahvettim; bunu düzeltmek benim sorumluluğumdur." Sandalyesini kaydırıp ve iki elimi de kendi ellerine aldı. "Bana bir şans ver. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Seni çok seviyorum, Annaleesa."

Bu sözlerin samimiyeti, gözlerindeki sevgi ve güzel yüzüne kazınmış acı, barajı yıktı. Gözyaşları yüzümden akmaya başladı. Ona uzandım. Birbirimizin kollarına düştük. Babam ikimizi de kollarının arasına aldı.

Ev. Sonunda evimdeydim.

Süt tenceresinin yüzeyinde kabarcıklar belirdi. Karıştırdım ve biraz şeker ekledim. Sanki spor salonunda beş saatlik bir antrenman yapmışım gibi her yerim ağrıyordu. Ailemin hayatıma geri dönmesi, aylar önce tek bildiğim kariyerimi bıraktığımı söylediğimde oluşan boşluğu doldurmuştu.

Kadon'un beni terk etmesi de başka bir boşluk yaratmıştı. Hiç gerçekten bütün hissedebilecek miydim?

Arkamda ayak sesleri duyuldu. Omzumun üzerinden bakıp, mutfağa girerken gözlerini ovuşturan babama gülümsedim.

"Uyuyamıyor musun?"

Kafasını salladı.

"Aynı. Sıcak süt ister misin?"

Dişlerini gösterdi. "Sıcak sütü hep sevmişsindir." "Beni rahatlatıyor."

"Tencerede yeterince varsa, ben de biraz alırım. Yapmamı ister misin

"

Başımı salladım. "Ben hallederim."

İki fincan doldurdum ve oturma odasına geçtik. Babam kanepenin arkasından bir battaniyeyi çekip ikimizin üzerine örttü. Sütümüzü yudumlarken, düşüncelerimize dalmış sessizce oturduk. Babamın yanında olmak, annemle vakit geçirmekten her zaman daha kolaydı. O yaz günlerinde serin bir nehir gibiydi; annem ise her an patlamaya hazır ateşli bir volkandı. Yine de hayatım boyunca onun onayını arzulamıştım. Sanırım bu yüzden bana söylediği sözler beni bu kadar derinden yaralamıştı.

"Peki, kaza sırasında arabada birlikte olduğun adam. O nerede?" Gözlerimi kapattım. "Benden ayrıldı."

Babam dişlerini sıkarak ciğerlerini hava ile doldurdu. "Öyle mi?" Her kelimesinde hoşnutsuzluk vardı. Gülümsemeden edemedim.

"Durum karmaşık, baba."

Başparmağını dikişli yanağıma sürdü, dokunuşu o kadar nazikti ki neredeyse ağlayacaktım, ama zaten yeterince ağlamıştım.

"Bu yüzden mi?" Çenesi gerildi, yanağında nabız atıyordu. Onu daha fazla sevemezdim.

"İlk başta, öyle olabileceğini düşündüm, evet. Ama şimdi düşünmek için zamanım ve alanım olduğu için, bunun yanlış olduğunu biliyorum. Bu Kadon'un tarzı değil. O, tanıdığım en onurlu adamlardan biri." Onu dürttüm. "Senin dışında."

"O zaman neden burada değil, ihtiyacın olduğunda sana destek olmuyor?"

Babama tam bir açıklama yapamadım. Bu benim sırrım değildi. Ama bugün eve döndüğümünden beri bu konuyu çok düşündüm. Kadon'un beni terk etmesi *benimle* hiçbir ilgisi yoktu, tamamen *onunla* ilgiliydi. Bana her şeyi açıkça anlatmıştı, ama ben onu gerçekten dinleyecek durumda değildim.

"Kadon'un halletmesi gereken bazı şeyler var. Bu kaza onda birçok şeyi tetikledi. Benim yaralanmamdan kendini sorumlu tutuyor, ama mesele bundan daha derin. Umarım bunu çözer ve bir şekilde birbirimize geri dönebiliriz."

"Ya çözemese?"

Sanki biri bağırsaklarımı sıkıyormuş gibi içim burkuldu. "O zaman, sen ve Maman'ın aksine, sanırım biz birbirimiz için yaratılmamışız."

Kollarını uzattı ve ben ona sarıldım. Saçımı öptü. "Ma chérie," diye mırıldandı. "Sen her zaman benim bebeğimsin. Neye ihtiyacın olursa, ne istersen, ben senin için buradayım."

"Bunu söylemen çok komik, baba, çünkü bana yardım edebileceğin bir şey var." Pozisyonumu değiştirdim. "Sana Ayesha adında bir kızdan bahsedeyim."

Ayesha'dan bahsedeyim."

Bölüm 31

Kadon

Büyük kardeşler bunun için vardır.

Yağmur damlaları ceketime çarparak saçlarımı ıslattı ve saatlerce aynı pozisyonda oturmaktan kığım uyuştı. İçeri girip içtiğim bol miktarda brendi uykuyu uyutmalıyım.

Ama yapamazdım. Bacaklarıma hareket etmelerini emrettiğimde, bana itaat etmiyorlardı.

Havai fişek patlamaları gökyüzünü aydınlattı ve sahilde eğlenenlerin sesleri kulağıma ulaştı. Yılbaşı gecesı. Lee ile birlikte, sahil villamın üçüncü katındaki balkonda, sıcak bir battaniyenin altında birbirimize sarılarak kutlamaların tadını çıkarıyor olmam gerekirdi. Ama bunun yerine, fırtınada savrulan bir enkaz gibi tek başıma buradaydım.

Gerçekten de bir enkazdım. Lanet olası, işe yaramaz bir enkaz.

Aynı düşünce kafamda dönüp duruyordu. Bu benim hatamdı. *Benim hatam.* Direksiyon başındaydım. Arabayı kaymaktan ve dağ yamacından aşağı yuvarlanmaktan alıkoyacak becerim yoktu. Lee'nin yaralanması benim yüzümdendi.

Dokunduğum her şeyi mahvettim.

İlk gün beni hastaneden kovmadan önce ne demişti? Suçluluk duygumu yönetmem ve bu konuda yeni olmadığım ile ilgili bir şey miydi?

Haksız değildi. Dokuz yıldan fazla bir süredir suçluluk duygusunu ikinci bir deri gibi giyiyordum ve araba kazası bu duyguyu parlatmış, yeni bir boya katmanı eklemişti, tabiri caizse. Ancak bu boya kurşunla doluydu ve bu seferki ağırlık beni ezebilirdi.

Bir kadın çığlık attı, bir adam onu kucaklayıp denize koşarken heyecanı havayı yırttı. İkisini de suya batırdı. Nefes almak için su yüzüne çıktılar, gülüyorlardı. Kahkahalar kesildi ve öpüşmeye başladılar.

Acı göğsümü parçalarken, arka döndüm. Lee ve ben arkadaş kalmalıydık. Pandora'nın kutusunu açıp o aptal sahte ilişkiyi önermemiş olsaydım, o hala benimle birlikte olurdu, yeni yılı kucaklaşarak, rahatça ve benim duygularımdan habersiz kutluyor olurdu.

Ve ben de bu ezici suçluluk duygusuyla tekrar başa çıkmak zorunda kalmazdım.

Eğilip, tahta güverteden brendi şişesini aldım ve bir yudum daha içtim. Alkol boğazımdan aşağı akarken yakıyordu. Ne kadar içersen içeyim, acı aynı kalıyordu. Çiğ, dayanılmaz. Haklı.

Bensiz daha iyiydi. Hep böyle düşünmüştüm, ama yine de umut etmeye cesaret ettim, onun benim olabileceğini *hayal* etmeye cesaret ettim. Onu hak etmiyordum. O zaman da, şimdi de, hiçbir zaman da.

Zehirli. Toksik. Yıkıcı.

Beni mükemmel bir
şekilde tanımlıyordu.

Lee'ye olan, artık karşılıksız olan, her şeyi tüketen aşkım benim cezamdı. Hayatımın geri kalanında bu acıyla yaşamak benim kaderimdi. Onun gibi başka bir kadınla asla tanışmayacaktım ve tanışmak da istemiyordum. Hayatımı yalnız geçirmeliydim. Böylelikle, bu zararlı kötülüğü başka birinin hayatına sokmamış olurum.

Bir taksi garajımın önüne yanaştı. Kalbim sıçradı, nabzım hızlandı. Aptal kalp. Aptal nabız. Lee olamazdı. Buraya gelmesi için hiçbir neden yoktu. Hastaneden ayrılırken, onu eve bırakma teklifimi reddederek duygularını açıkça ortaya koymuştu, bunu onu kontrol etmek için aradığımda öğrenmiştim. Ayrılmış olabilirdik, ama Lee için endişelenmeyi, onu önemsemeyi, Samuel için dua ettiğim gibi onun mutluluğu için dua etmeyi asla bırakmayacaktım.

Blaize taksiden indi. Bakışları bana kaydı. Arka koltuktan burada oturduğumu görmüş olmalıydı.

İşte başlıyoruz.

Blaize'in davetsiz ziyaretinin nedenini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Kazadan sonra babamla kısa bir konuşma yapmış ve ona yaralanmadığımı söylemiştim. O zamandan beri birkaç kez aramıştı. Blaize ve Nolen de öyle. Kuzenim Johannes bile sesli mesaj bırakmıştı. Hiçbirine cevap vermemiştim. Yaptığım karışıklığa ailemi de bulaştırmaktansa, tek başıma kendime acımayı tercih ettim.

Blaize kısa çöpü çekmiş olmalı, asi oğlunu idare etmek için Atlantik'in ötesine gönderilmişti. Berbat herif. Başarısız herif. Aptal herif. Sorunlar nereye gidersem oraya geliyordu.

İç çekerek, brendi şişesini yere koydum ve kışımı sandalyeden kaldırdım. Evin duvarına yaslandım. *Yarım şişe brendi işte böyle yapar.* En kötüsü, alkol acıyı uyuşturmamıştı. Aksine, ıstırabımı daha da artırmıştı.

Kapıyı somurtarak açtım. "Bebek bakıcısına ihtiyacım yok."

Blaize, gecelik çantasını solar pleksusuma iterek kaşlarını kaldırdı. "Aynı fikirde değilim. Çocuk gibi davranırsan, çocuk gibi muamele görürsün."

Davet edilmeden evime girdi, ama önce beni kokladı.

"Duş al, Kadon. Bok gibi kokuyorsun." "Hayır, brendi gibi kokuyorum."

"Bu tavırları kes. Uzun bir uçuş geçirdim. İşlerim başımdan aşkın ve buna hiç ihtiyacım yok."

"O zaman siktir git. Gelmeni ben istemedim." Ön kapıyı açık bırakıp çantasını ayaklarının dibine attım.

"Hayır. *Babam* istedi. Bana kalsaydı, seni burada, kendine acıyarak yüzmeye bırakırdım. İkimiz de bunun en iyi yaptığın şey olduğunu biliyoruz."

Ah. "Aşağılık bir hareket," diye mırıldandım.

Blaize iki kolumu da sertçe tuttu. "Yıllarca uğraşarak çıktığın o lanet çukura tekrar batmana izin vermeyeceğim. Bana karşı koyabilirsin. Hakaretler yağdırabilirsin, benden nefret ettiğini söyleyebilirsin. Hiçbir şey değişmeyecek. Senin iyi olduğuna ikna olana kadar buradan ayrılmayacağım."

Beni bırakıp mutfağıma doğru yürüdü. Çantasını aldım, iç çekerek ön kapıyı kapattım.

Lanet telefonu açmalıydın, gerzek. İyiymişsin gibi davranmalıydın. Acemi hatası.

Yüzümü buruşturdum. En büyük hatayı ben yapmıştım.

"Kahven nerede?" Blaize birkaç dolabı açtı. "Ah, burada

."

"Kahve istemiyorum."

"Sence umurumda mı? Seninle ciddi bir konuşma yapmamız gerekiyor ve sen alkolle doluyken seninle konuşamam. Saldırganlığın beni sinirlendirecek."

Bana sırtını dönerek, omuzlarını kulaklarına kadar çekerek kahve yaptı. Utanç duygusu içimi kapladı. Blaize'in benimle uğraşacak vaktinin yoktu. Birkaç ay sonra yeni yolcu gemimiz denize açılacaktı. Yine de, muhtemelen dolup taşan gelen kutusuyla ilgilenmek yerine, burada benim gibi zavallı bir adamla uğraşıyordu.

Kahve bana siyah geldi, ama ben öyle içmeyi sevmiyordum. Şikâyet etmek yerine, sesimi çıkarmadım. Bir yudum aldım. Tanrım, çok acıydı. Benden bile daha acı.

Güldüm.

"Ne komik?" Blaize fincanına krema ekledi. "Hiçbir şey. Özel bir şaka."

Yüksek bir patlama sesi duyuldu, ardından birkaç tıslama ve ısıklık sesi geldi. Saatiime baktım ve kahvemi kaldırarak kardeşime doğru uzattım. "Siktir git, mutlu yıllar."

Blaize kahvaltı barındaki sandalyeyi çekip oturdu. "Buraya gelmek için gördüğüm en seksi barmenle sevişmekten vazgeçtim. O yüzden otur ve benimle konuş."

"Soyuldun." Ona bir gülümseme attım.

"Anlat bakalım." Granit masaya tırnağıyla vurdu. "Leesa'yı gördüm."

Başımı geriye attım. "Ne zaman?"

"Buraya gelmeden önce. Kimsenin aramalarına cevap vermediğinde, bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşündüm."

"Onu terk ettim." Göğsümde bir acı hissettim. Bu acının beni tüketmesine izin verdim. "Biliyorum."

"Onun için iyi biri değilim."

"Katılmıyorum."

"O öyle düşünmüyor."

Daha önce olduğu gibi aynı kaşını kaldırdı. "Öyle mi?"

"Dokunduğum her şeyi mahvediyorum, Blaize."

"Abartma. Plaj kulübü işi çok iyi gidiyor. Sen onu mahvetmedin."

"Ben *insanları* mahvederim. Ben olmadan hepiniz daha iyisiniz."

O, başını sallayarak iç geçirdi. "Eski film *It's A Wonderful Life*'ı hatırlıyor musun?"

"Sakın bana Clarence olduğunu söyleme." Ona bir gülümseme daha hediye ettim. Ona bunu asla söylemezdim, ama burada olması moralimi düzeltmişti.

"İkimiz de biliyoruz ki ben doğrudan cehenneme gideceğim." O da bana gülümsedi. "Benim geleceğimde melek kanatları yok."

"Benim de yok."

"O film bana seni hatırlatıyor. Sen olmasan, hayatlarımız çok daha fakir olurdu, ama bunu sana ne kadar sık söylesek de fark etmiyor; sen İsviçre'de mahsur kalmışsın."

"Lee beni oradan çıkardı. Birkaç kısa hafta boyunca kaçmıştım." "Sonra ne değişti?"

İnanamadan ona baktım. "Onu neredeyse öldürüyordu. Değişen şey buydu."

"Babama frenlerin bozulduğunu söyledin."

"Evet."

"Bu nasıl senin hatan olabilir?"

"Arabayı kontrol edebilmeliydim."

Blaize burnunu çekti. "Frenleri bozuk bir araba yokuş aşağı, keskin bir viraja doğru gidiyordu. Ve sen bir şekilde onu durdurabilirdin mi sanıyorsun? Neyle?"

Tezgahı yumrukladım. "Bilmiyorum lan. Ama bu beni rahatsız ediyor Blaize. Beni rahatsız ediyor lan. O geceki gibi." Şakağımı dürttüm. "Burada o kadar doluyum ki nefes alamıyorum."

"Arabayı buldular mı?" "Hiçbir fikrim

yok. Neden sordun?"

"Çünkü o arızalı frenler, bir yerlerde işini yapmayan bir tamirciden kaynaklanıyorsa, kanını akıtacağım."

O ana kadar, bunun insan hatası olabileceği aklıma gelmemişti. Bir servis hatası ya da benzeri bir şey. Tanrım. Ama yine de, olaydan beri pek mantıklı düşünemiyordum.

Bardağını boşalttı ve lavaboya koydu. Esneyerek gerindi. "Biraz uyumam lazım. Sabah daha fazla konuşuruz. Birkaç telefon görüşmesi yapıp arabayı ve soruşturmadan sorumlu kişiyi bulmaya çalışacağım." Sırtına vurdu. "Baş ağrısı hapi al ve bir galon su iç."

Ayak sesleri merdivenlerde yankılandı. Ev sessizliğe büründü. Hayatımda ilk kez kardeşim sözünü dinledim. Hapları aldım, suyu içtim ve yatağa yattım.

Ertesi sabah, mutfığa girdiğimde yağlı domuz pastırması ve sert kahvenin kokusu burnumu doldurdu. Blaize'in habersiz gelmesi beni kızdırmıştı, ama zihnim açık ve uykumu tam almış olarak, geldiğine sevindim. Kardeşim yanımda olduğu için kendimi o kadar yalnız hissetmiyordum.

"Benimkini yakma."

Blaize, havada spatulayı sallayarak arkasını döndü. "Bunun için seninkini ekstra çitir yapacağım."

"Aptal." Bir fincan kahve doldurdum, bu sefer krema da ekledim. "Ne kadar kalmayı planlıyorsun?"

"Kafanı kışından çıkarmak ve dün gece beni karşıladığın çılgın konuşmalarına son vermek için ne kadar sürerse o kadar." Yumurtaları bir kaseye kırdı ve çırpı. "Ve senin anne babayı araman için. Sessiz kalmayı hak etmiyorlar. Sen onların en küçük oğlusun. Seni seviyorlar ve endişeleniyorlar."

"Seattle'da sabah olur olmaz arayacağım." "İyi."

Yumurta karışımını tavaya döktü. Ben bir sandalye çekip, bu arada e-postalarımı kontrol ettim. Val d'Isère'den ayrıldığımızdan beri e-postalarımı bakmamıştım. İşle ilgili birkaç mesaja cevap verdim, işlem yapılmış olanları ilgili klasörlere taşıdım. Acilen ilgilenilmesi gereken bir şey var mı diye *For Action* klasörünü aşağı doğru kaydırırken, bir mesaj gözüme çarptı. Olan bitenin ortasında tamamen unutmuş olduğum bir mesajdı.

"Kahretsin."

"Ne oldu?"

İçim karıştı. Samuel'in nerede olduğunu araştırmasını istediğim Joseph'in mesajını hiç açmamıştım. Lee ile olan gezimi mahvetmek istememiştim. Boğazıma acı bir kahkaha kaçtı. Gezimi mahvetmiştim. Hem de muhteşem bir şekilde. Ama bunun e-postayla hiçbir ilgisi yoktu.

Parmağımı konu satırının üzerinde gezdirdim. *Bunu okumak isteyeceksin.*

Doğru değil. Okumaktan, umutlarımın bir kez daha yıkılmasından korkuyordum. "Kadon?"

Kardeşime baktım. "Bir yıldan fazladır özel bir dedektif Samuel'i arıyor."

Blaize'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Öyle mi?"

"Evet." Yutkundum. "Bu konuyu kapatmam lazım ve bildiğim tek yol bu. Onun iyi olduğunu bilmem lazım."

"Peki öyle mi?"

"Hiçbir fikrim yok." Ona birçok yanlış başlangıçtan bahsettim ve henüz açmadığım Joseph'in e-postasıyla bitirdim. "Korkarım bu da bir başka hayal kırıklığı olacak ve şu anda bunu kaldırılabileceğimi sanmıyorum. Hayatım berbat durumda olduğu için."

Blaize homurdandı. "Biliyorsun, bu 'zavallı ben' saçmalığı bir süre sonra sıkıcı oluyor ve bu sen değilsin. Gerçek sen değilsin. Benim birlikte büyüdüğüm sinir bozucu küçük pislik değilsin." Bir tabak domuz pastırması ve yumurta koydu. "Onun hala orada bir yerde olduğuna inanıyorum. Belki cevaplar o e-postadadır. Aç onu."

Pastırmadan bir parça kopardım. "Onu yaktın."

"O lanet e-postayı açmazsan seni de yakarım." Karşımda otururken, ağzına bir çatal dolusu yumurta attı, sonra boş çatalı bana doğru uzattı. "Yap şunu."

Kalbim deli gibi atarken ekrana dokundum. Kulaklarımda çınlayan kan, Blaize'in yanmış pastırmayı ısırma sesini bastırıyordu. Kelimeler bulanıklaşıyordu. Birkaç kez gözlerimi kırptım. İyileşmedi.

"Al, sen oku. Hepsi karışmış."

"Paniklediğin için öyle." Blaize telefonu benden aldı. Gözleri sağa sola kaydı. Zaman durdu. Blaize telefonu bıraktı, bakışları benimkini aradı, ifadesi düzdü. Onu anlayamıyordum.

"Ee?" Dilimi kuru dudaklarımdan üzerinde gezdirdim. "Ne diyor?"

"Onu bulmuş."

Omuzlarım çöktü. Başımı ellerimle tuttum. *Onu bulmuş.* Birkaç kez derin nefes alıp, başımın dönmesi geçene kadar bekledim.

"Hayatta mı?" diye sordu.

"Kesinlikle." Blaize gülümsedi. "Nerede?"

"Lozan."

Okuldan 30 kilometre bile uzak değil. "Lozan'da ne yapıyor?"

"O bir terapist. Kendi muayenehanesi var. Cinsel istismar mağdurlarını tedavi ediyor."

Tanrım. *Tanrım.*

"Bu mesaja göre, Samuel'in ailesi olanlardan sonra soyadını değiştirmiş ve İsviçre makamlarının gizlilik eğilimi nedeniyle onu bulmak zor olmuş."

"Sence...?" Boğazım düğümlendi. Zorla yutkundum. "Sence benimle görüşür mü?"

Blaize omzunu silkti. "Arayayım mı?" "Ayar mısın?"

"Büyük kardeşler bunun için vardır."

Bölüm 32

Kadon

Bir kapı kapanırsa, başka bir kapı yüzüne çarpar.

MONT BLANC, arabamız Cenevre Gölü'nün etrafında dolanırken uzaktan görkemli bir şekilde yükseliyordu, Jet d'Eau havaya etkileyici bir su yayını fırlatıyordu. Bu, yetkililer Henry'nin ölümüne ilişkin soruşturmayı tamamlayıp bana gitmekte özgür olduğumu söyledikten sonra İsviçre'ye ilk ziyaretimdi.

Serbest.

Ne şaka ama.

Henry'nin ölümü beni o günden beri buraya hapsetmişti. Lee ile birkaç hafta boyunca mutlu bir huzur yaşamıştım, ama araba kazasından sonra kabuslar geri dönmüştü, her zamanki gibi travmatik bir şekilde.

Ancak şimdi gördüğüm sadece Henry'nin yüzü, başının altında biriken kırmızı leke ve havayı dolduran kanın kendine özgü kokusu değildi. Lee'ydi, yüzünden dışarı çıkan sivri metal parçası, tutarsız mırıldanmaları, yardım çağırmak için telefonumu bulamadığım için duyduğum kör paniğim. Bana gitmemi, bana ihtiyacı olmadığını söylediği zamanki yüzündeki ifade. Beni *istemediğini* söylediği zamanki ifade. Gözlerimi her kapattığımda tek görebildiğim buydu. Onu bu şekilde hissettiği için suçlamadım. Benden kaçma şansım olsaydı, kaçırdım. Hiç tereddüt etmeden.

"Cruise gemisi ne durumda?"

Doğrusu, işin o tarafıyla pek ilgilenmiyordum. Blaize ne kadar ikna etmeye çalışsa da, gemi seyahati benim için cehennem gibiydi. Ruhum özgürlük arzuluyordu. Bana her zaman kumlu bir plaj ve dalgalı deniz verin.

Haftalardır sörf yapmamıştım. Canım çekmemişti. Lee benim özgürlüğümdü.

Ta ki öyle olmaktan çıkana kadar.

"Tamam, sanırım." Derin bir nefes aldı ve pantolonundan bir parça tüy kopardı. "Yapacak çok iş var, ama yolunda gidiyoruz."

"Başaracaksın. Dokunduğun her şey altına dönüşüyor."

Onun alaycı gülümsemesi beni bir an duraklattı. Blaize'in özgüveni her zaman yazın en sıcak günlerinde güneşten daha parlak olurdu. Kendine karşı içsel ve sarsılmaz bir inancı vardı. Yine de o gülümsemenin içinde bir parça şüphe olduğunu yemin edebilirim.

"Sadece deneyeceğim. Bu, şimdiye kadar çalıştığım en büyük iş." "Sana inanıyorum."

Dudakları bir tarafı yukarı doğru kıvrıldı. "Bu benim için çok önemli."

Sessizliğe büründük. Dağlar hızla geçerken pencereden dışarı baktım. İsviçre muhteşem bir ülkeydi, ama ben buraya asla kendi isteğimle gelmezdim. Samuel olmasaydı, İsviçre topraklarına adımımı atmazdım. Anılarım çok canlıydı, endişeyle doluydu. Beni görmek için kabul etmesine sevindim. Eğer onun anıları da benimki kadar acı vericiyse, reddetse bile onu suçlamazdım.

Sabah erkenden aradığında Blaize'e *"Sabırsızlıkla bekliyorum"* demişti. Üç saat sonra, işte buradaydık. Avuç içlerim terlemişti ve marina karşısındaki Mövenpick Oteli'nin önünden geçerken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. Araba sağa doğru saptı ve kıyı şeridinden birkaç yüz metre uzaklıkta durdu.

Buluşmak için anlaştığımız Samuel'in ofis binası sıradan bir binaydı. Bej renkli bir cephe, parlak siyah bir kapı, krom bir zil. Nefes aldım, sonra bir kez daha, ama ikisi de sinirlerimi yatıştırmaya yetmedi.

"Seninle birlikte içeri girmemi ister misin?"

Başımı salladım. Bu, tek başıma yürümem gereken bir yolculuktu. O gecenin tüm dehşetini sadece üç kişi yaşamıştı ve bunlardan biri bu hikayeyi anlatmak için burada değildi. Benim yüzümden.

"Ben burada bekliyorum. Acele etme."

Dudaklarım yukarı kalktı, sonra düştü, gülümsemeyi sürdürmek imkansızdı. Arabadan indim ve zili çaldım.

"Bonjour." Bir kadın sesi.

"Merhaba. Bonjour. Ben Kadon Kingcaid. Samuel'i görmeye geldim."

"Ah, Monsieur Kingcaid. Lütfen, içeri girin."

Bir zil çaldı ve kapı açıldı. Blaize'e son bir kez bakarak içeri girdim.

Parlak ışıklı bir koridor beni karşıladı, duvarlarda Lozan ve çevresindeki manzaraları gösteren renkli sanat eserleri vardı. Sessiz bir aydınlatma ve taş zeminler bekliyordum, lüks halılar ve bu göz kamaştırıcı parlaklık değil.

Koridor beni bekleme salonuna benzeyen bir yere götürdü. Kahverengi deri koltuklar, köşede bir televizyon ve üzerinde buharlı bir kahve demliğı ve zarif porselen fincanların bulunduğu yeşil örtülü bir masa vardı. Karşı tarafta başka bir kapı açıldı. Bir adam içeri girdi, kavisli burnunun üzerinde yuvarlak gözlükler, klasik bir yan ayırma ile yüzünden çekilmiş koyu renk saçlar ve dudak yarığı nedeniyle belirgin bir yara izi vardı.

Kalbim durdu.

"Samuel?"

Gözleri parladı ve kocaman bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Kadon Kingcaid. Seni gördüğüme ne kadar sevindiğimi bilemezsin." Elini uzattı ve benimkini kuvvetle sıktı. "Hiç değişmemişsin."

Parmaklarımla saçımı karıştırdım, annem müdahale etmeden önceki halinden hala birkaç santim daha kısaydı. "Harika görünüyorsun."

Ve gerçekten de öyleydi. Harikadan da öte. Mutlu ve huzurlu görünüyordu. Benim için söylenebileceklerden çok daha fazlası.

"Ofisime gel. Kahve ister misin?" "İyi değilim, teşekkürler."

Masada oturan ve parmakları klavyede uçan bir kadın, biz içeri girince durakladı. O, interkomdan duyduğum ses olmalıydı. Gülümsemesi Samuel'inkine rakipti.

"Bu Melanie," dedi Samuel. "Karım." *Karım mı?*

Demek umduğum gibi mutlu bir evliliğı vardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," mırıldandım.

"Benim sizinle tanışmaktan duyduğum kadar memnun değilim." Gözleri Samuel'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Gerek yok, hayatım." Samuel başka bir kapıyı açtı ve bana işaret etti. "Önden buyur."

Masasının karşısındaki koltuğa oturdum. O masayı dolaşıp, sık kullanımdan dolayı kırışmış, yüksek sırtlı deri koltuğa rahatça oturdu.

"Seni bulmak biraz zaman aldı," dedim.

O başını salladı. "Birkaç kez sana ulaşmayı düşündüm, ama cesaret edemedim."

"Neden?"

Dudaklarını ovuşturdu. "Olanlar için beni suçlayacağını düşündüm."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "*Seni* suçlamak mı? Asla. Olanların hiçbirinde senin suçun yoktu."

"Ama bunu engelleyebilirdim. Keşke daha önce konuşsaydım, o zaman kütüphanede olanlar yaşanmazdı."

Demek kütüphanede olanlar tek seferlik bir olay değildi. Ellerim yumruk oldu. Dokuz yıl boyunca o gece yaptıklarımın pişmanlık duydum, ama şu anda, o piçi tekrar öldürebilseydim, yapardım ve sonuçları umursamazdım.

"Bu senin hatan *değil*," dişlerimi sıkarak tekrarladım.

"Biliyorum. Hastalarım da sürekli bunu söylüyorum. Ben daha çok senin bakış açısından bakıyordum. Senin için de olanları kabullenmek kolay olmamıştır."

"Onu öldürdüğüm için mi?"

"Onu sen öldürmedin. Bana kötü davranmasını engellemek için ona vurdun ve o düştü. Bir kaza. Bu kadar basit. Ama sen her zaman çok *iyiydin*, Kadon. Bu yükü üstleneceğini tahmin edebilirdim." Öne eğildi, dirseklerini masaya dayadı, parmaklarını birbirine kenetledi. "Sen olmasaydın, kim bilir ne hale gelirdim? Henry bana kötü davranmayı asla bırakmazdı ve o zamanlar ona karşı koyacak kadar güçlü değildim. Hayatımı kurtardın, Kadon. İçtenlikle teşekkür ederim. Bunu daha önce söyleyecek cesareti bulamadığım için üzgünüm."

Omuzlarımı saran gerginlik, sıcak tosttan damlayan erimiş tereyağı gibi kayıp gitti. O gece hepimiz için trajik bir şekilde sona ermişti, ama buraya gelip Samuel ile konuşarak, onun bu kadar huzurlu ve mutlu olduğunu görünce, sonunda gerçeği kabul ettim.

Bu bir kazaydı.

Henry'nin ölmesini asla istemedim.

Sevdiklerim başından beri bana bunu söylemişti. Lee bana bunu söylemişti. Ama sonunda dinlemem için Samuel ile bu konuşmayı yapmam gerekti. Lee'nin Grange Malikanesi'ndeki sözleri bana sert ve hızlı bir şekilde geldi.

"Onu bulacaksın. Ve bulduğunda, huzurunu da bulacaksın."

Soru hala geçerliydi: Henry'ye olanların bir kaza olduğunu kabul edebilirsem, Lee'yi yaralayan araba kazası için de aynısını kabul edebilir miydim?

Uçak şiddetli yağmur altında indi, pistte birkaç kez sarsıldıktan sonra taksi yoluna çekildi ve durdu. Blaize ve ben merdivenlerden aşağı koşarak bizi bekleyen arabaya bindik.

"Miami'yi özledim," diye sızlandı.

"Peki, artık Bay Tamirci rolünü oynadın, Miami'ye geri dönebilirsin."

"Öyle mi? Yani, düzeldin mi?" "Benim için her şey bitti."

"Samuel'i, evet. Peki ya Leesa?"

Dişlerimi gıcırdattım. "Lee hakkında konuşmak istemiyorum."

Blaize'in derin iç çekişi kabini doldurdu. "Sen tam bir pisliksin, biliyor musun?"

Onu görmezden geldim. Yola çıktık. Blaize telefonunu çıkardı ve tuşlara basmaya başladı, muhtemelen e-postaları yanıtlıyordu. Ben pencereden dışarı baktım. Tanrı aşkına, bugün yılbaşı günüydü. İş bekleyebilirdi. Ama Blaize her zaman olduğu gibi yine işkolikti. Noel, Paskalya, Şükran Günü. Ona göre günün ne olduğu önemli değildi.

Araba benim evimin önüne geldiğinde yağmur, sefil bir çiseleye dönüşmüştü. İçeri girdik ve ıslak ceketlerimizi merdiven korkuluğuna astık. Isıtıcıyı açtım ve bir demlik kahve yaptım. Blaize'in bakışlarının ağırlığı enseme yakıyordu. Birkaç saniye meşgul oldum, sonra döndüm.

"Aklında bir şey var, söyle hadi."

Kahvaltı barındaki tabureye oturdu ve telefonunu tezgahın üzerine attı. Birkaç bildirim belirdi. Ekranı kaydırarak bildirimleri sildi. "Leesa'nın sana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu terk etmenin çok kötü bir şey olduğunu hiç düşündün mü?"

Dişlerimi gıcırdatmam, dış minemin aşınmasına yepyeni bir boyut kazandırdı. "Onu terk etmedim. Gitmemi o söyledi."

"Stresli zamanlarda hepimiz birçok şey söyleriz. Bu, söylediklerin doğru olduğu anlamına gelmez ya da gün ışığında olayları farklı görebileceğimiz anlamına gelmez."

"O benim nerede yaşadığımı biliyor."

"Tanrı aşkına." Blaize başını salladı. "*Ondan* ayrıldın. Bu yüzden, yalvarmak zorunda olan sensin. Gerekirse ellerin ve dizlerin üzerinde sürünerek bile. Leesa gibi bir kadının başına gelenleri kabullenmesi kolay olamaz."

Leesa gibi bir kadın için kolay olamaz... Leesa gibi bir kadın.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, zihnim döngü içinde dönüyordu.

Acaba...? Hayır. Kesinlikle olamaz.

Ama...

Saç ımı yumrukladım. Tanrım, ben tam bir *pisliktim*. Devasa bir pislik.

"Kardeşim, sen bir dahisin." Ellerimi onun iki yanağına bastırıp onu öptüm.

"Gitmem gerek."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Nereye?" "Lee'yi görmeye."

Blaize ellerini havaya kaldırdı. "Sonunda aklını başına topladı."

Araba anahtarlarımı aldım ve ön kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda, yumruğunu sıkmış, kapıyı çalmak üzere olan bir adamla karşılaştım.

"Monsieur Kingcaid?"

Gözlerim beklenmedik ziyaretçiyi geçip Aston'ımın arkasına park edilmiş polis arabasına kaydı. "Evet."

"Ben Monsieur Lavigne, bu da meslektaşım Madame LaRue.

Biz Belediye Polisi'nden geliyoruz. İçeri girebilir miyiz?"

Kahretsin. "Şu anda meşgulüm. Önemli bir şey mi?"

"Evet, efendim."

İç çekerek geri çekildim ve onları içeri aldım. Blaize ayakta dururken, iki polis beni mutfağa kadar takip etti.

"Ne oluyor?"

"Benimle konuşmak istiyorlar. Ne hakkında olduğunu bilmiyorum." Mutfağın yanındaki oturma alanını işaret ettim. "İçecek bir şey ister misiniz?"

"Hayır, merci."

Dördümüz oturdu. Ellerimi kucağımda birleştirdim ve kıpırdamamaya çalıştım. Lee ile konuşmaya ve onun en sevdiği kelimeyi kullanarak, tam bir "aptal" olduğum için ondan af dilemeye karar verdiğim için, bu beklenmedik kesinti beni çok sinirlendiriyordu.

"Aracınızı bulduk," dedi erkek polis. Adını unutmuştum. "Sistemde sıvı yoktu, bu yüzden frenler çalışmadı."

Siktir. Blaize'e yan gözle baktım. Yanağında bir damar atıyordu. "Mekanik bir hata mı?"

"Hayır. Bakım kayıtlarına göre, mekanikçi aracı kiralamadan altı hafta önce, yıllık bakım sırasında fren sıvısını doldurmuş.

. Ayrıca, fren hatları başlangıçta boştuysa, sorunu çok daha önce fark ederdiniz." Nefes aldı. "Hatlar kesilmiş."

Blaize dışlerinin arasından bir hava sesi çıktı. Polislere bakakaldım. "Kesilmiş mi?"

Kim tarafından?"

"Bunu bize sizin söyleyebileceğinizi umuyorduk." Defterini açtı, kalemi hazırdı. Gelenekleri seven eski kafalı bir polis olmalıydı. "Düşmanınız var mı, Monsieur Kingcaid?"

Ben güldüm. "Ailemin dünyanın dört bir yanında işleri var. Düşmanlar da bu işin bir parçası."

"Ama bu daha kişisel bir mesele gibi görünüyor," dedi Blaize, düşünceli bir ifadeyle. "Sen sence..."

"Hayır, düşünmüyorum." Ona sert bir bakış attım. Henry'nin ailesi değildi. Bunca zaman geçtikten sonra olamazdı. İntikam alacak olsalardı, bunu yapmak için dokuz yıldan fazla beklemezdiler.

Polisin gözleri benimle Blaize arasında gidip geldi, çenesi gergindi. "Konuşmamız gereken biri varsa, bize söylemen önemli."

Sorusunu dikkatlice düşündüm. Son zamanlarda kızdırdığım tek kişi Lee'nin eski sevgilisiydi. Ama Benedict böyle bir şey yapmazdı. Yapmazdı, değil mi?

"Monsieur Kingcaid," dedi polis. "Bu bir ceza soruşturması. Bilgi saklamak ciddi bir suçtur."

Alnımı kaşıyarak gözlerimden saç tellerini çektim. "Kız arkadaşım ve ben yakın zamanda onun eski sevgilisinin düğününe gittik. O, ona geri dönmesini istediğini açıkça belirtti. Ama onun böyle bir şey yapacağını sanmıyorum. O karaktersizdir. Zayıftır. Bir arabanın frenlerine müdahale edecek cesareti yoktur, sonuçlarıyla da başa çıkamaz."

"Birinin suç işleme kapasitesini biz belirleyelim, Monsieur Kingcaid. Tam adını alabilir miyiz lütfen?"

Bölüm 33

Leesa

Yine güzel, yaralı, sörfçü seven, milyarder plaj kulübü sahibi tarafından kurtarıldım.

DIKIŞLERİM KASINIYORDU ve kaşımamak için insanüstü bir çaba sarf etsem de, doktorumun yara izi konusunda yaptığı sert uyarılar işe yaradı. Dikkatsizce yüzümü tırmalamadan önce, bir çift eldiven giyiyordum. Ya da fırın eldiveni takıyordum. Ancak her ikisi de tuvalete gitmek veya yemek pişirmek gibi günlük işleri biraz zorlaştırıyordu.

Ama yine de, çizik atmam ne önemi vardı ki? İçimdeki küçük, kavgacı bir parça bu çirkinleşmeyi kutladı, sanki kadınları sadece görünüşlerine göre yargılamaya cüret eden dünyaya "siktir git" diyordu. Ayrıca, beni meşgul edecek yeterince şey vardı. Babama Ayesha'dan ve vücut pozitifliği modellik ajansı kurma fikrimden bahsettiğimde, konuşmaya değer birkaç kişinin telefon numarasını vermişti. Bunu kendi başıma yapmaya kararlı olsam da, alabileceğim tüm bağlantıları kullanacaktım.

Dash kucağıma atladı ve top gibi kıvrıldı. Yumuşak tüylerini okşadım. "Sadece sen ve ben, kedicik. Her şey yoluna girecek. Buna güvenebilirsin." O mırıldandı, sonra atlayıp mutfığa doğru gitti. Ah, akşam yemeğini istiyordu. Onu takip ettim, suyunu doldurdum ve en sevdiği ton balıklı kedi mamasını açtım.

Paketi mama kabına sıkıştırmadan önce, biri kapıyı çaldı. Kaşlarımı çatarak ellerimi havluyla sildim, beklemek zorunda kaldığı için öfkeyle miyavlayan Dash'i görmezden geldim ve kapıyı açmaya gittim.

Yüzümde şok ifadesi belirmiş olmalı ki, ziyaretçim, biricik Fenella Oberon, bana alaycı bir gülümsemeyle omuz silkti ve "Sürpriz!" dedi.

"Ne istiyorsun?" Sorum sert ve dostça olmayan bir tonda çıktı. İyi. Eski karımın yeni eşini ağırlayacak havada değildim, özellikle de Val d'Isère'deki tartışmadan sonra. Hastaneden çıktığımdan beri iyi uyuyamıyordum, istediğim kadar hareket edemiyordum ve şimdi de bacaklarımın arasında dolaşan sinirli bir kedim vardı. Her an pençelerini uzatıp bana saldırması mümkündü.

"Olanları duydum." Gözleri yanağıma kaydı. "Uğrayıp bir şeye ihtiyacın var mı diye bakmak istedim."

Boğuk bir kahkaha patladı içimden. "Uğramak mı? Fenella, sen İngiltere'de yaşıyorsun. Fark etmediysen, burası Güney Fransa."

"Bu bölgedeki arkadaşlarımı ziyaret ediyorum. En iyi arkadaşlar olmadığımızı biliyorum, ama bu kadar yakın mesafede kalıp seni görmeye gelmezsem ne tür bir insan olurum?"

Derin bir nefes aldım. Haklıydı. Roller tersine olsaydı, ben de aynısını yapardım. Olumlu tarafı, Benedict onunla birlikte değildi. Bunun için şükretmeliyim.

Geri çekilerek, içeri girmesini işaret ettim. "Bir şey içmek ister misin?"

"Varsa beyaz şarap."

Beni geçip içeri girdi. Mutfağı işaret ettim. "O tarafta."

Tezgahın üzerine bir şişe şarap koydum ve Dash'e akşam yemeğini vermeden önce ona bir kadeh uzattım. Pençelerini geri çekerek teşekkür etmek için mırıldandı.

"Küçük pislik," diye

mırıldandım. "Çok tatlı."

"Görünüş aldatıcı olabilir." Refleks olarak yüzüme dokundum. Fenella'nın bakışları oraya kaydı.

"Hayatta olduğun için şanslısın."

Boğazım düğümlendi. "Evet." Boğuk bir sesle çıktı.

"Üzgünüm." Şarabın yarısını bir dikişte içti. "Senin gibi biri için her gün aynaya bakıp bunu görmek zor olmalı." Bakışları yine yanağıma kaydı.

Omurgam gerildi. Kollarımı kavuşturdum. "Benim gibi biri derken ne demek istiyorsun?"

"Biliyorsun. Model."

"Ben model değilim."

"Şey, hayır, şu anda değilsin. Ve o yara iziyle bir daha asla model olamayacaksın. Ama demek istediğim, başka ne yapabilirsin ki, gerçekten?"

Ağzım açık kaldı. "Yapabileceğim çok şey var." Öfke damarlarımdan akıyordu. Fenella'ya modellik ajansı fikrimi anlatmayacaktım, ama onun beni aşağı çekmesine ve kendimden şüphe etmeme izin vermeyecektim. Zihnimde bir ömür boyu yetecek kadar şüphe vardı. Hayatıma devam edecektim.

"Ne gibi? Artık Kingcaids için çalışamazsın. Kadon seni terk ettiğine göre. Artık sana bakmaya dayanmadığı için mi?"

Kulaklarımda kan basıncı yükseldi, gözlerimde beyaz noktalar belirdi. Kadon'la ayrıldığımızı nereden biliyordu?

"Eminim öyledir," diye devam etti, benim artan öfkemi fark etmemiş gibi. "Onu suçlayamam. Yani, o yakışıklı ve sen... şey..." Yüzünü buruşturdu. "Sakat."

Ona doğru yavaş ve kararlı adımlarla yaklaştım. Birkaç adım ötede durdum, daha fazla yaklaşırsam ne yapabileceğimden çok korkuyordum. Hayatımda hiç kimseye vurmamıştım, ama Fenella "şiddet" yazan her düğmeye basıyordu.

Geri çekildi, ama gözlerinde korku yerine zafer parıldıyordu. Olduğum yerde kaldım, onun oyununu değerlendiriyordum. Çünkü beni kontrol etmek *değildi*.

"Düğünümüzden beri tek duyduğum şey senin adın. Annaleesa şunu, Annaleesa bunu. Senin hakkında hiç susmuyor. Bundan çok sıkıldım." Güldü, ses tonunda bir parça delilik vardı. "Küçük Bayan Mükemmel." Bir kahkaha daha attı, ilkinden daha tizdi. "Her yerdesin. Buradasın." Parmağını şakağına doğrulttu. "Kadon, Benedict'in düğün gecemizde sana söylediklerini anlattığında, bir şeyler yapmam gerekti. Benedict'in benimle neden evlendiğini biliyorum. Aptal değilim. Ama tüm kusurlarına rağmen onu seviyorum. O benim. Onu benden almana izin veremezdim."

"Almak mı?" diye homurdandım. "Benedict kırık camların üzerinde sürünerek bana gelse bile onu geri almazdım. Onu sevmediğimi anlamam için ondan ayrılmam gerekti. Onu hiç sevmedim. O senin, Fenella. Hepsi senin."

"Hayır." Kafasını o kadar şiddetle salladı ki beyni kafatası içinde sallanmış olmalı. "Hayır, o benim değil. Sen hayatta olduğun sürece değil. *Umut* olduğu sürece değil. Bu yüzden yaptım, anlıyor musun? Sen burada olmasaydın, o bana teselli için gelirdi. Ancak o zaman benim istediği kişinin ben olduğumu görebilirdi. Başından beri birlikte olması gereken kişi benim."

Kanım dondu, parmak uçlarım ve ayak parmaklarım karıncalandı. "Ne yaptın, Fenella?" diye fısıldadım ve uzaklaşmam gerekirken ona doğru bir kez daha yaklaştım. Korkunun ayaklarımın yere çivilenmesini bekledim, ama bu hiç olmadı. İçime güç ve cesaret doldu. Ondan korkmuyordum. Kimseyi ve hiçbir şeyi korkutmuyordum.

O birkaç adım daha geri çekildi ve sırtı mutfak tezgahına çarptığında durdu.

"Kimse seni istemeyecek, Leesa. Sen bitmişsin. İşe yaramazsın. Güzelliğin olmadan bir hiçsin."

Kaza olana kadar, böyle bir yorum beni yıkardı. Ama son birkaç gün içinde içimde bir şey değişmişti. Kimsenin beni ciddiye almayacağından, güzelliğim dışında hiçbir şey ifade etmeyeceğimden o kadar uzun süre endişelenmişim ki. Oysa zihnim bana başından beri yalan söylemişti. Modellik ajansından başlayarak verecek çok şeyim vardı. Ama bununla da bitmeyecekti. Planlarım vardı. Büyük planlar. Ve bunların hiçbirisi başarıya ulaşmak için görünüşüme bağlı değildi.

"Yanılıyorsun. Sana acıyorum, Fenella. Benim için çok umut verici şeyler var, ama senin için... senin için sadece acı ve kıskançlıkla dolu bir hayat var."

"Senin acıma istemiyorum," diye tükürdü. "En azından yüzünü mahvettim. Benedict artık seninle ilgilenmeyecek. O haldeyken. Kocamın birçok kusuru var ve sağlık en belirginlerinden biri." Dişlerini gösterdi. "Çok kolaydı. Çok kolay. Küçük bir kesik. Tabii ki tamamen değil. Gördün mü? Sana aptal olmadığımı söylemişim. Ama her kilometre yol aldıkça fren hidroliği boşalacak kadar yeterliydi. Duvara çarpmamış olman ya da dağın dibine düşmemiş olman çok yazık. Ama en azından istediğimi elde ettim. Kocamı geri aldım."

Aman Tanrım. İtiraf etmişti. Ve lanet olsun, söylediklerini doğrulayacak tek bir tanık bile yoktu. Kahretsin. O kurnaz bir kadındı. Polisi arasam bile, inkar ederdi. Daha akıllı davranmalıydım; konuşmamızı kaydetmeliydim.

"Cinayete teşebbüs, on beş yıldan müebbede kadar hapis cezası gerektirir, Fenella."

"Ama bu senin sözüne karşı benim sözüm. Ve Sir Darren Grange'ın sosyeteye yeni girmiş kızı ve gelecek vaat eden siyasi ağır top Benedict Oberon'un karısına karşı, başarısız, çirkin, kafası boş eski bir modele kim inanır ki?"

"Ben."

İkimiz de sesin geldiği yöne bakışlarımızı çevirdik. Dizlerim titredi. Destek almak için en yakın sandalyenin arkasını tuttum.

"Kadon."

Kapının eşiğinde duruyordu, heybetli figürü tüm alanı dolduruyordu. Vücudumdaki her hücre gevşedi. Beni reddetmesine rağmen, onu hala seviyordum. Onu her zaman sevecektim. İkimiz de içimizden gelmeyen şeyler söylemiştik. Ve o benim için gelmişti.

Dur biraz, *Leesa*. Buraya gelmiş olması, bizim hakkımızdaki fikrini değiştirdiği anlamına gelmezdi. Öyleyse burada ne arıyordu? Buraya nasıl girmişti? Her şeyi mi duymuştu, yoksa sadece son kısmı mı?

Kadon cep telefonunu kaldırdı. "Şey... ben ve bu kaydı dinlettikten sonra polis."

Fenella'nın gözleri benimle Kadon arasında gidip geldi. Sağındaki tahta bloktan bir bıçak aldı ve havada salladı. Nefesim kesildi.

"Geri çekil. Yaklaşma."

"Fenella." Kadon, korkmuş bir köpek yavrusunu sakinleştirmeye çalışır gibi yumuşak bir sesle konuştu. "Zaten yeterince başın belada. Ölümcül bir silahla saldırı girişimi, cezanı sadece uzatır." Telefonu kot pantolonunun arka cebine koydu ve ellerini uzattı. "Bıçağı bırak. Hadi ama. Bunu yapmak istemezsin."

Tereddüt etti. Parmakları bıçağın sapını gevşetti. Bıçak yere düştü ve fayansların üzerinde kaydı. Fenella dizlerinin üzerine çöktü, ince vücudu şiddetli hıçkırıklarla sarsıldı.

Kadon bana baktı. "Polisi ara."

Jandarma, Fenella'yı kelepçeleyerek bekleyen polis arabasına götürdü. Araba uzaklaşırken tekrar yağmur çiselemeye başladı. Omuzlarım çöktü, boynum uzun süre kaskatı kalmaktan spazm geçirdi. Kadon'un kaslı vücudu arkamda belirdi. Gergin kaslarımı yoğurdu, başparmaklarıyla ayrı ayrı düğümleri ovuşturdu. İnledim.

"Sana kızgınım." "Ben de kendime kızgınım."

"Onun burada olduğunu nereden bildin?"

"Bilmiyordum."

Döndüm, başımı geriye eğerek onun sıcak bakışlarına karşılık verdim. Gözlerinde tiksinti veya reddetme belirtileri aradım. Bana aşk parıldıyordu, açık ve harika, ve tamamen Kadon'a ait. Benim güzel, yaralı, sörfçü seven, milyarder plaj kulübü sahibi.

"Buraya özür dilemek, dizlerimin üzerine çöküp seni terk ettiğim için beni affetmen için yalvarmak ve son birkaç gün içinde olanları anlatmak için geldim. Çok şey oldu." Saçımı kulağımın arkasına itti, parmak uçları oradaki yumuşak cildimde oyalanıyordu. Titredim, vücudum zaten affetmeye yarı yoldaydı.

Daha çok dörtte ne.

"Buraya geldiğimde n kapı aralıktı. Neredeyse kapıyı alacaktım, sonra sesler duydum. Fenella'nın sesini tanıdım. Neden telefonumdaki ses kayıt uygulamasını atıımı bilmiyorum. İçeri szlp koridorda durdum ve dinledim." Dudakları büküldü. "Sana söylediklerini duyduğumda oraya dalmamak için ne kadar zorlandım." Başıparmaıyla pürüzlü yara izimi izledi. Başıını edim.

"Hayır. Benden saklanma. Benden saklanma." enemin altını hafifçe vurdu. "O yanılıyor, Lee. Çok yanılıyor. Benim için, sen her zamanki kadar güzelsin. Senin güzelliğin ruhunun derinliklerinden geliyor. Vücudunun her hücresinden yayılıyor."

"Yine de korkunç," diye fısıldadım. "irkin."

"Hayır. Bu, travma geçirmiş ve iyileşmesi gereken bir cilt. Kuzenim Johannes'in boynunda, birkaç yıl önce saldırıya uradıı yerde bir yara izi var. İlk başıta bununla başı çıkmakta zorlandı, ama sonunda bununla başı çıkmanın bir yolunu buldu. Sen de aynısını yapacaksın. Zamanla."

Kadon bana bunu daha önce hiç sylememiştı. "Bunu nasıl aştı?"

"İyi bir kadının yardımı ve sevgisiyle." Ellerini yüzüme koydu, elleri pürüzlü, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Bu, senin kim olduğun ya da sana olan hislerimi değiştirmez. Ben senin için buradayım. Her zaman."

Ona inanmak istedim. Kahretsin, ona inandım. Bu kadar yzeyssel bir şeyin, sevdiğim adamla olan geleceimi mahvetmesine izin vermedim. Ben bundan daha glydm. Bundan daha *iyiydi*.

Başıını edi. "ok zgnm Lee. Yıllarca suçluluk duygusu beni yiyip bitirdi ve kaza bir tetikleyici oldu. Kötü bir şekilde davrandım. Olanları tamamen kendimle ilgili hale getirdim, oysa tamamen seninle ilgili olmalıydı. Uzun süre kendimi zehirli, kaçınılması gereken, sevmeyi ve seilmeyi hak etmeyen bir adam olarak gördüm. Seni hayatıma aldım. Zehrimi seninle paylaştım ve sen yine de beni kabul ettin. Ama Blaize'in çok net bir şekilde belirttiı gibi, ben kr, aptal bir ahmak olduğum için hepsini mahvettim."

"Beni görmeye geldi."

"Evet, biliyorum." Yüzünü buruşturdu. "Sylediı bir şey, senin bana en çok ihtiyaın olduğu anda seni terk ettiğimi ve davranışlarımin, insanların sadece

ve seni sadece görünüşün için sevdikleri endişelerini pekiştireceğini fark ettim." Yine başka yere baktı, dili yanağını dürttü. "Beni affedebilir misin?"

Elimi yanağına dokundurdum. "İkimiz de hatalıyız, Kadon. Benim görünüşüm olmadan bir hiç olduğum korkusu beni ele geçirmişken, senin de kimseyi incitmemek için yalnız kalmanın daha iyi olduğu korkusu seni ele geçirmiş. Seni uzaklaştırdım."

"Ve ben de çok kolay vazgeçtim."

"Uzaklaştırdığım tek kişi sen değildin." "Öyle mi?" Kaşlarını kaldırdı.

"Ailem beni hastanede ziyaret etti. Onlara oldukça kötü şeyler söyledim, ama senin gibi onlar da pes etmedi. Taburcu olduktan sonra buraya geldiler ve konuştuk. İlk kez, Maman'a kendime sakladığım, onun duymak istemeyeceğine kendimi ikna ettiğim şeyleri anlatabildim. O da benimle bazı şeyleri paylaştı. Artık onu çok daha iyi anlıyorum. Aramızdaki sorunları çözdük."

"Çok sevindim." Bana alaycı bir gülümsemeye baktı. "Özel dedektif Samuel'i buldu."

Nefesimi tuttum, ağzımı elimle kapattım. "Öyle mi? Nerede?"

"Lozan. Blaize ve ben bu sabah onunla görüşmek için oraya uçtuk." Yüzümü avuçladı ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "O iyi, Lee. İyi. Mutlu. Evli. Terapist ve cinsel istismar mağdurlarına yardım ediyor. Bana teşekkür etti. Hayatını kurtardığım için *teşekkür etti*. Bu hissi tarif bile edemem."

"Tanrı Samuel'i korusun," diye mırıldandım. "Sana huzur verdi."

Bölüm 34

Kadon

Dünyayı adım adım değiştiriyor.

BİR HAFTA SONRA...

"Daha yakın gel." Lee'yi kendime doğru çektim. "Yeterince yakın değilsin." Tekrar bir araya geldiğimizden beri, onu gözümün önünden ayırmamıştım. Uyurken bile onu özlüyordum ve bana sapık olduğumu söylemesin diye ona bunu söylememiştim, ama sık sık gece yarısı uyanıp yatakta uzanarak onun uyumasını izliyordum.

"Daha fazla yaklaşırsan içine girerim."

Kaşlarımı oynattım. "Yakında, benim küçük seks canavarım, *içinde* olacağım."

O güldü. "Hastane iki hafta dedi, ama ben..." Gözleri yukarı ve sağa doğru kaydı. "...on iki gün."

"Bu iki hafta değil." Dilini

çıkardı. "Olgun."

"Bu yüzden beni seviyorsun."

"Birçok nedenden biri." Başının üstüne öptüm, ağırlığımı kaydırarak sikimin fermuarımla sürtünmesini engelledim. Lee'nin ameliyattan iyileştiği ve bu nedenle doktor ona izin verene kadar seks yapmanın söz konusu olmadığı bilgisini almamıştı.

"Yapabileceğimiz başka şeyler de var, biliyorsun. Sert seks içermeyen şeyler."

"Azgın mıyız?"

Elini sikime koydu. Sertleşmiş sikime. "Bununla ben ilgilenebilirim."

İnleyerek kalçalarını onun eline doğru ittim. "Sanırım yapabileceğimiz şeyler var..." Dash kucağıma atladı, keskin pençeleri ereksiyonuma saplandı. Çılgılık attım ve kalçalarını geri çektim. Bu sadece onun daha da sertçe saplanmasına neden oldu.

"*Tanrım!*"

Lee onu dikkatlice benden kaldırdı, benim hoşuma gitmeyecek kadar çok gülüyordu. "Siktir, bu acıttı. Yemin ederim, bu kedi dokuz canının sonunu yaşadı."

"Beni seviyorsan, kedimi de sev." Onu koridora bıraktı ve oturma odasının kapısını kapattı.

"Buna değdiğin için şanslısın," diye mırıldandım, keskin acı azalırken. "O kedi lanet olası bir seks engelleyici."

"Aylardır evin reisi o. Hiyerarşideki yerini bırakması zor. Bunu hak etmelisin, ve bu onun sana henüz o noktaya gelmediğini söyleme şekli."

"Adam mı? O bir kedi." "Kafasında öyle değil."

Nefes nefese, onu bir kez daha yanıma aldım. Televizyon kanallarını gezdim, sikim ve egom biraz hırpalanmış ve incinmişti.

Lee parmaklarını uyluğumdan yukarı doğru kaydırđı. "Artık güvendeyiz. O..."

Aynı anda benim gördüğüm şeyi görünce sözünü kesti. Sir Darren Grange'ın çeneli yüzü televizyonda büyük bir şekilde görünüyordu, solunda avukatı olduğu belli olan bir adam ve diğér tarafında titreyip korkmuş görünen Fenella vardı. Benedict bir kenarda duruyordu, görüntünün sadece yarısı kadrajda görünüyordu, sanki kariyerini etkileyebileceği için bu olayla hiçbir şekilde ilişkilendirilmek istemiyormuş gibi. Fenella'nın babası muhtemelen birleşik bir cephe oluşturmak için onun da orada olmasını istemişti. Fotoğrafçılar en iyi kareyi yakalamak için yarışırken flaşlar ekranı aydınlattı.

Benedict, pratikte hiçbir şey söylemeyen ve açıkça hukuk ekibi tarafından yazılmış kısa bir açıklama yaptı.

"Onu serbest bıraktılar mı?" diye mırıldandı

Lee. "Muhtemelen kefaletle."

"Bizi bilgilendireceklerini sanıyordum."

"Herhangi bir duruşmada ifade vermemiz gerekirse, eminim bizimle iletişime geçeceklerdir."

"Sence babası tüm bunları ortadan kaldıracak güce sahip mi?"

Ben de aynı şeyi düşünmüştüm ama sesli olarak söylemek istememiştim. Omuzlarımı silktim. "Benimki vardı."

"Kadon." Tek kelimeyle, azarlama dolu bir kelime.

Zayıf bir gülümseme zorladım. "Güçlü adamlar her şeyi ortadan kaldırabilir, Lee. Ceza davaları. İnsanlar. Para. Dünyanın kuralı bu. Şikayet edemem. Ben de bundan faydalandım."

"Bu aynı şey değil."

"Değil mi?"

"Hayır." Dik oturdu. Onun sıcaklığını kaybetmemle birlikte içimi buz gibi bir soğukluk kapladı. "Sen çocuktun Kadon ve olanlar bir kazaydı. Fenella ise, eylemlerinin en iyi ihtimalle ciddi yaralanmalara neden olacağını bilerek fren hidroliği hatlarını kesen yetişkin bir kadın. Bu hiç de aynı şey değil."

"Hayır, sanırım haklısın."

"Vay canına." Bana gülümsedi. "Bu bir ilerleme."

"Deniyorum."

"Aslında ona acıyorum. Olanları hatırlatan izlerim olabilir, ama sonuçlarıyla yaşamak zorunda olan Fenella, babası onun için her şeyi düzeltsen bile. İçten içe, onun kötü bir insan olduğunu düşünmüyorum. Bence aşık oldu ve onu sevdiğini sandığı adamın aslında sevmediğini fark etti. Ve bunun nedeni, onun sandığı gibi benimle aşık olması değil, Benedict'in kendinden başka kimseyi sevmeyecek biri olması. Sonunda, suçluluk duygusuyla yaşamak Fenella'nın cezası olacak."

Başımı salladım. Evet. O hissi bilirdim. İşkence gibiydi. Ve sonunda suçluluğumun nedeninin bir kaza olduğunu anlamış olsam da, Fenella aynı lüksü yaşayamayacaktı.

Birkaç gündür aklımda olan, ama Lee'nin tüm dikkatimi hak ettiği için bir kenara attığım bir fikir aklıma geldi. Samuel ile tanışıp, onun korkunç bir durumu, deneyimlerinin başkalarına fayda sağladığı bir duruma nasıl dönüştürdüğünü keşfettiğimden beri, bu fikir aklımdan çıkmıyordu. Ben de rolümü oynamak istiyordum. Lee'nin vücut pozitifliği modellik ajansında yapmak istediği gibi.

"Sana bir şey danışabilir miyim?"

"Her zaman."

"Samuel'e olanları ve cinsel istismarın güvenli olması gereken yerlerde nasıl gerçekleştiğini, erkeklerin ve kadınların, erkek çocukların ve kız çocukların nasıl kurban olabileceğini düşünüyordum. Aklıma geldi ki, dünyayı değiştiremeyebiliriz, ama küçük adımlarla bir şeyleri değiştirebiliriz."

Kaşları çatıldı. "Nasıl yani?"

"Bölgedeki diğer işletmelerle işbirliği yaparak, alkol servisi yapılan mekanlarda, mesela, bilmiyorum, birisi içkiye tecavüz ilacı attığında içkinin renginin değişmesi gibi bir sistem kurmak istiyorum. Tuvalet kapılarına, tehlikedeyseniz veya tehlikede olabileceğinizi düşünüyorsanız barda "Julie"yi çağırmanızı isteyen işaretler asmak. Bölgedeki bilinen saldırganlar hakkında bilgi paylaşmak, ancak ikincisi gizlice yapılmak zorunda kalabilir. Jandarmanın bundan pek hoşnut olacağını sanmıyorum. Hepsi kafamda dolaşıyor ve detaylar belirsiz, ama..."

"Bence bu *harika* bir fikir." "Öyle mi?"

"Evet. Çok değerli bir girişim."

"Ve yerel okullara ulaşır, çocuklara yanlış hissettikleri her şeyi bir yetişkine anlatmanın önemini anlatmama izin verip vermeyeceklerini sormayı düşünüyordum."

"Ah, Kadon." Başını eğdi. "Samuel gurur duyardı."

İçim sıkıştı. Acı bir gülümsemeyle, "Ondan önce Fransızcamı biraz geliştirmem gerekebilir," dedim.

Gözleri parladı ve kolumu tuttu. "Sana öğretebilirim. Çok eğleniriz."

Burnumu kırıştırdım. "Eğlence konusunda çarpık bir fikrin var, Lee."

"Öyle mi?" Bakışları ağzıma, sonra da kasıklarına kaydı. "Bundan emin misin, Kingcaid?"

"Sen hastasın."

"Hayır. Azgınlığım."

"On iki gün, Lee. Neredeyse öleceğin on iki gün."

"*İkimiz de* neredeyse öldüğümüzden beri. Bu, bugün için yaşamak, her anı sonuna kadar yaşamak için daha da büyük bir neden değil mi?"

"Ve bunu seks yaparak mı yapmak istiyorsun?"

"Şu anda, evet. Yarın, at binmek, sıcak hava balonu uçurmak ya da sörf yapmak isteyebilirim."

Gülerek, "Sen, sörf mü? Hatırladığım kadarıyla, birkaç ay önce seni son kez götürdüğümde, bir kova dolusu deniz suyu yutmuş ve benim sevdiğim hobimi tamamen zaman kaybı ilan etmiştin."

"Oh, evet." Saçlarını kulağının arkasına attı. "Bunu biraz unutmuştum."

"Ben unutmadım." Yumruğumu göğsüme dayadım ve gözlerimi kederli bir ifadeyle baktım. "Bugüne kadar canımı yakıyor."

"Sen çok abartılı bir oyuncusun."

Fermuarımı aşağı çekti ve sikimi serbest bıraktı, sıkıca kavradı. İnledim, kalçalarımı kaldırdım ve eline daha fazla ittim. "Ne kadar sert çekersen çek, sikişmeyeceğiz. Henüz tamamen iyileşmedin."

Dilini köpek dişine değdirdi, gözlerinde şeytani bir ışıltı vardı. Beni bıraktığında, iyiliğimi lanetledim. Ta ki külotunu çıkarıp, onu işaret parmağında döndürene kadar.

"69 mu?"

Siktir.
Öldüm ben.

Epilog

Leesa

Mükemmel bir başlangıç.

DÖRT AY SONRA...

"Teşekkür ederim, çok nazıksın." Ofisimin kapısında, daha doğrusu evimdeki yatak odasına dönüştürülmüş odanın kapısında beliren Kadon'a iki parmağımı kaldırdım. Dışarıda bir yer kiralamaya gerek görmemiştim. İşimi buradan da kolaylıkla yürütebilirdim. Masamın karşısına oturdu ve bir bacağına diğerinin üzerine attı.

"Elbette," dedim telefona. "Anlaşmamızı e-postayla teyit edeceğim. Teşekkürler, Jéan. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattım. "Maman'ı reklam kampanyası için iş almak isteyen başka bir şirket."

Şirketimin misyon beyanına uygun olarak, en çok talep gören orta yaşlı modelim olan muhteşem mamamım da dahil olmak üzere, her türlü harika, yetenekli ve güzel kadına kapılarımı açmışım. Onun uzun süredir hayalini kurduğu şeyi gerçekleştirebilmek, on üç hafta önce resmi olarak faaliyete başladığımdan beri en gurur duyduğum başarılarımdan biriydi. Hala değişime hazır olmayan veya istekli olmayan kuruluşlarla birçok engelle karşılaşırıyordum, ancak giderek daha fazlası çeşitliliğin sunduğu fırsatlara gözlerini açıyordu.

"O popüler bir kadın. Kızının yanı sıra çok da güzel."

Gözlerimi kısarak baktım. Kadon'un yüzünde, kötü bir şey peşinde olduğunu gösteren bir ifade vardı.

"Burada ne yapıyorsun?" Saate baktım. "Sezon daha yeni başladı ve sen şimdiden okulu asmaya mı başladın?"

"Saat beş buçukta kendi işimden ayrılmak okulu asmak değildir."

"Henüz benim yerime birini bulamadığın için öyledir." Tahmin etmek gerekirse, Kadon'un yeni bir VIP Operasyon Müdürü işe alma konusundaki telaşını, fikrimi değiştirip geri döneceğime dair boş umuduna bağladım.

"Eh, zaten o kadar da iyi değildin."

Kadon gülene kadar kayıtsızmış gibi davrandığımı sanıyordum.

"Seni taklit etmek çok kolay."

Orta parmağımla şakağımı kaşımaya başladım. "Kapa çeneni ve neden işimi bölüyorsun söyle."

"Sevgiline böyle mi konuşulur?" Ayağa kalktı ve masanın benim tarafına geldi. Ellerimi tutup beni ayağa kaldırdı. "Bugünlük işin bitti."

"Ama..."

"Ama yok. İşin bitti. Bu işi kurmak için son birkaç aydır çok çalıştın. Birkaç saat sensiz de idare eder."

"Aww, beni özledin mi?"

"Kıçımdaki çıban gibi."

Güldüm. "İngiliz tarafımın eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum."

"Senin Fransız tarafının bulaşmasını tercih ederim." Beni yavaşça inceledi, bakışları ateşliydi. "Ya da daha doğrusu, *sürtünmesini*."

"Neye sürtün?" Göz kapaklarımı kıptım.

"Ne istersen, Lee." Eğilip dudaklarımla dudaklarını okşadı. "Ama önce önemli olan şeyleri halledelim."

Beni arabasına götürdü. Yaklaşık otuz dakika sürdük. Nereye gittiğimizi her sorduğumda - ki bunu en az doksan saniyede bir yaptım - bu ifadeyi takınırdı, yarı gülümseme, küçük bir göz kırpması, sanki dünyanın en iyi saklanan sırrını biliyormuş ve onu ağzından kaçırmadan önce sadece birkaç dakika beklemesi gerekiyormuş gibi parlayan gözler.

Zamanın nasıl geçtiğini unuttum, bana cevap vermeyi reddettiğinde sessiz kaldım ve bunun yerine güzel manzarayı seyretmeye karar verdim. Doğduğum ülke, çocukluğumun çoğunu geçirdiğim yer olmasa da, gerçekten muhteşemdi ve buraya yerleşmeyi seçtiğim için daha mutlu olamazdım. Kadon'un bir gün Amerika'ya dönmek isteyip istemeyeceğini sık sık merak ediyordum. Tabii ki bunu hiç dile getirmedim. O da benim kadar mutlu görünüyordu. Ama dönmek isterse, ben de onunla giderdim. Onu her yere takip ederdim. İşimin güzelliği, konumun önemi olmamasıydı.

Sonunda arabayı, her iki yanında çalılar ve susuzluktan sararmış çimlerle bulunan dar bir yolda durdurdu. Tepelerin etrafına dağılmış birkaç ev dışında, medeniyetin izini pek göremiyordum. Motorunu kapatıp arabadan inerken dudaklarını sıkıştırdı. Ben de aynısını yaptım.

"Neredeyiz?"

"Fransa."

Gözlerimi devirdim. "Sana alaycı konuşmayı öğretmek için çaba harcadığım için üzgünüm."

"Neden? Senden daha iyi olduğum için mi?"

Burun kıvırdım. "Hayal kurmaya devam et."

Elimi tutarak güldü. "Hadi. Çok uzak değil."

"Araba bir şey olmaz mı?" Sokağı baştan aşağı süzdüm. "Buralar oldukça ıssız."

"Sorun olmaz." Yolu geçtik ve çitin arasındaki boşluktan geçtik. Akdeniz'in berrak suları akşam güneşinde parılıyordu ve aşağıda, kilometrelerce uzanan ıssız altın rengi bir kumsal vardı. Kıyı şeridine inen yol oldukça dikti ve birkaç kez kaydım, Kadon'un elimi sıkıca tutması sayesinde ayakta kalabildim. Dash'in yapacağı gibi, emin adımlarla ve kendinden emin bir şekilde aşağı indi.

Aşağıda ayakkabılarımı çıkardım ve ayak parmaklarımı sıcak kuma gömdüm. Rahat bir sessizlik içinde yaklaşık beş dakika boyunca sahil boyunca yürüdük. Tek ses, başımızın üstünden uçan kuşlar ve kıyıya vuran büyük, beyaz uçlu dalgalardan geliyordu.

"Bu çok gizemli." Hâlâ kendini beğenmiş, gizemli bir ifadeyle bakan Kadon'a yan gözle baktım. "Sana güvenmiyorum."

"Çok çekici." Sırtışı yüzünde sabit kalmıştı, her hücrelerinden güven sızıyordu.

"Beni öldürmeyi planlıyorsan, ölümden geri dönüp Dash'e yaptıklarını anlatacağım ve o da kocaman pençeleriyle hayalarını koparacak."

Kadon başını geriye attı ve güldü. "Canlı hayal gücünü çok beğeniyorum. Ama neden cinayete atladığın biraz endişe verici."

"Yani... etrafına bir bak. Burası ıssız. Kimse burada olduğumuzu bilmiyor. Kötü niyetli faaliyetler için biçilmiş kaftan."

"Lanet olsun." Avucunun içiyle uyluğuna vurdu. "Beni yakaladın.

Kötü işler ve ben, biz öyleyiz." Parmaklarını çaprazladı. "Sana çok iyi öğrettim," diye mırıldandım.

"Sızlanmayı kes. Neredeyse vardık."

Birkaç dakika daha onun yanında yürüdüm, aklım onun ne planlamış olabileceği konusunda dönüp duruyordu. Kadon ile geçirdiğim son birkaç ay bana öğrettiği bir şey varsa, o da beklenmedik olaylara hazırlıklı olmak gerektiği idi.

en azından iki haftada bir cumartesi günü izin alıyor ve sık sık bizim için eğlenceli şeyler organize ediyordu. Hayat sıkıcı değildi. Bu kesindi.

Küçük bir mağaranın ağzında, büyük, kalın bir battaniyenin yanında duran hasır bir piknik sepeti gözüme çarptı. Kadon'un aylar önce bana söylediği bir şey aklıma geldi. Düğün ve sahte ilişkimiz için prova yaptığımız ve ona ilk kez seks yaptığımız zamanı sorduğum zamandı. Plajda gizli bir koy, rahat bir battaniye ve piknikle ilgili romantik bir hikaye anlatmıştı.

"Kadon." Önümdeki mağara bulanıklaştı. Gözlerimi kırıştırarak görüşümü netleştirdim.

Bu, şüphesiz şimdiye kadar gördüğüm en romantik şeydi.

"Gel, otur." Beni içeriye yönlendirdi. Piknik sepetini açarak bir şişe Dom Pérignon çıkardı. Aylar önce anlattığı hikayede olduğu gibi.

"İçinde ıstakozlu sandviç ve havyar da var mı?"

Gözleri yumuşadı. "Hatırladın."

"Nasıl unutabilirim ki?"

İki kadeh şampanya doldurdu ve birini bana uzattı. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı kayarken, baloncuklar burnuma kadar çıktı. Soğuk şampanyayı servis etmek dahil, tüm bunları nasıl yaptığını sormadım. Bu, illüzyonu bozardı ve o bunu istemezdi.

Elbette, piknik sepetinde ıstakozlu sandviçler ve havyar, kenarları kesilmiş ton balıklı sandviçler ve şimdiye kadar tattığım en ağızda eriyen çilekli mus vardı. Güneş gökyüzünde alçaldıkça, şampanya kadehimi bitirdim ve Kadon'a kirpiklerimi kırıştırdım. "Beni öpecek, soyacak, sevişecek ve sonra yıldızlı gökyüzünün altında kollarında tutacak mısın, ta ki uykuya dalana kadar?" Aylardır aynı şeyi vaat ediyordu ve bu bizim ilk seferimiz olmasa da, yine de özel olacaktı.

"Hayır." Boş kadehimi aldı ve bana sırtını dönerek, kendi kadehi ile birlikte piknik sepetine koydu.

"Oh." Hayal kırıklığı, Dom Pérignon kadar lezzetli değildi. "Tamam. Peki. Neyse."

O benim huysuz patlamamı görmezden geldi, ama eminim ki omuzları bastırılmış kahkahalarla titriyordu.

"Peki ne yapmayı planlıyorsun?" "Bunu."

Yavaşça döndü ve elinde benim yumruğum kadar büyük bir elmas vardı. Tamam, o kadar da büyük değildi, ama yine de büyüktü. En az on beş karat. Belki

daha fazla. Kalbim bir an durdu, sonra tamamen durdu.

Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.

Kadon bir dizinin üzerine çökerek yüzüğü bana uzattı. "Evet dersen, seni öpeceğim, soyup sevişeceğim. Bütün gece seni kollarımda tutacağım, gözlerimi senden ayıramayacağım, uyuyamayacağım, çünkü bir rüya olursan sabah yalnız ve terk edilmiş olarak uyanırım. Ve eğer gerçeksin, seninle tekrar sevişirim ve o andan itibaren birbirimizde diğer yarımızı bulduğumuzu biliriz."

Bu sözleri ondan ikinci kez duyuyordum ve yine aynı etkiyi yarattılar, nefesimi kesip, beni muhtaç ve arzulu hale getirdiler. "Peki ya hayır dersem?" diye fısıldadım.

"Hayır dersen, hayatımın geri kalanını sana evet'in doğru cevap olduğunu kanıtlamakla geçireceğim."

"Bu çok uzun bir süre."

"Öyle."

"Buna değer olduğumdan emin değilim."

"Oh, kesinlikle buna değersin Lee." Sol elimi tuttu ve yüzüğü parmak ucumdan bir santim uzağa tuttu. "Ee, ne olacak?"

Tek bir cevap vardı. "Evet."

Yüzüğü parmağıma takarken, gülümsemesi karanlık koyu aydınlattı. "Seni seviyorum, Lee. Seni o kumsalda ağlarken bulduğum andan itibaren, ruh ikizimi bulduğumu biliyordum. Sen beni kurtardın. Bana sevgiyi hak ettiğimi gösterdin ve senin sevgini kazandığım için her zaman minnettar olacağım."

Parmak uçlarımı siyah tişörtünün eteğinin altına kaydırdım, çıkıntılı karın kaslarını, sert göğüs kaslarını, sıcak tenini keşfettim.

"Beni öpmek, soyunmak ve sevişmek için verdiğin sözü yerine getirme zamanı geldi."

İkinci bir davete gerek yoktu. Beni battaniyenin üzerine yatırdı ve güneş ufukta batarken, yıldızlar gökyüzünü süslerken, bedenlerimiz ve ruhlarımız birleşti.

Kadon'dan bir teşekkür

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Biliyorum, biliyorum, Lee'yi sahte erkek arkadaş olayıyla kandırmamalıydım.

ama işe yaradı! Ve bazen, bir şeyi istediğimizde, alışılmışın dışında düşünmemiz gerekir.

Aynı kararı tekrar vermem gerekse, yine verirdim. O, riske girmeye değerci, hatta daha fazlasına. Bu süreçte iç huzurumu bulmak sürecinde iç huzurumu bulmak ise sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi.

Sırada [*Devoured By You*](#) var. Ağabeyim Blaize, piyasaya süreceği yeni yolcu gemisi yüzünden çok heyecanlı. Bilmediği şey ise, bunun sorunlarının en küçüğü olduğu. Jillian Rowe, kendine güveni olmayan ve sahtekarlık sendromu olan başarılı bir romancıdır ve Blaize'in hayatını alt üst etmek üzeredir ve onun her zamanki ikinci randevu kuralını sorgulamasına neden olacaktır.

[DEVOURED BY YOU'yu](#) bugün ön sipariş verebilirsiniz. Birinci Bölüm'e göz atmak için okumaya devam edin.

Tracie'nin haber bültenine kaydolun ve Seduced By You'nun bonus sahnesini izleyin. Bu sahnede Lee'yi nihayet ailemle tanıştırıyorum, ama onun tek endişesi steak-gate olayının tekrarlanması! Aşağıdaki bağlantıya tıklayarak neler olduğunu görün.

Zaten aboneyseniz endişelenmeyin. Listenize iki kez eklenmeyeceksiniz.

[Ücretsiz kopyanızı indirmek için BURAYA tıklayın.](#)

Daha fazla milyarder görmek için sabırsızlanıyor musunuz? O zaman ROGUES serisini okudunuz mu? İlk kitap olan [Entranced'ın](#) kopyasını bugün alın.

[TEK TIKLA ENTRANCED!](#)

ÜCRETSİZ TRACIE DELANEY KİTABI ALIN!

Tracie'nin posta listesine katılarak yeni yayınlar, ücretsiz kitaplar, özel fiyatlar ve diğer yazar hediyeleri hakkında ilk bilgi sahibi olun.

[BUGÜN KAYDOLMAK İÇİN BURAYA TIKLAYIN](#)

Büyük başarılarla imza atmaya yazgılı altı arkadaş.
İnkâr eden iki sevgili.
Kalpleri kıracak büyüleyici bir hikaye.
ROGUES ile tanışmaya hazır mısınız?

E-posta size göre değilse, Racy Aces
Facebook grubuna katılın

E-postanın herkes için uygun olmadığını biliyorum. Bu yüzden, okuyucularla düzenli olarak sohbet ettiğim, alıntılar, kapak resimleri paylaştığım ve genel olarak çok eğlendiğim Racy Aces Facebook grubunu oluşturdum.
alıntılar, kapaklar paylaşıyorum ve genel olarak çok eğleniyorum.

Sizin de bana ve Racy Aces çılgın çetesinin diğ er üyelerine katılmanızı çok isterim.
Bu [bağlantıya](#) tıklayın ve bize katılın.

Bağlantı alışmazsa, Facebook'ta Tracie's Racy Aces'i arayın, bizi hemen bulacaksınız!

Devoured By You Bölüm 1

Jill

Yakışıklı ve zeki. Bunun olasılığı ne kadar?

BAŞARI GARİP BİR OLGUDUR.

Benim gibi hırslı insanlar, zirveye ulaşmak için çabalarken, kayıp düşüyor ve yuvarlanıyorlardı. Bazen burnumuz kanıyordu ya da egomuz inciniyordu, ama kendimizi toparlayıp devam ediyorduk, çünkü istediklerinden değil, mecbur olduğumuzdan.

Uzun zamandır, kariyerimin zirvesine ulaşmak için bu çılgın ihtiyaçla yaşıyordum, altı yaşımdan beri sahip olduğum hedefe ulaştığımda mutluluğun beni kollarını açmış bekliyor olacağına emindim. Gökkuşağının sonunda bulunan meşhur altın potu gibi.

Bunun yerine, sahtekarlık sendromu benim yeni en iyi arkadaşım oldu. Ve o pisliği yenmenin bir yolunu bulana kadar, *en* kötü yazar tıkanıklığına saplanıp kalacağım gibi korkunç bir hisse kapıldım. *New York Times* ve *Sunday Times* en çok satanlar listesinde bir numara olmak, hem bir hayalin gerçekleşmesi hem de en kötü kabusumdu. Bir çıta belirlemiştim, ama zihnimde tek bir düşünce dönüp duruyordu.

Ya tek hitlik bir yazar olursam ve bundan sonra yazdıklarım berbat olursa?

Bu iç karartıcı düşünceyi zihnimin arkasına attım ve bir kızın isteyebileceği en iyi üç arkadaşımın çok ihtiyacım olan tatil için uçağa bindim. Bu felç edici şüphelerin bu tatilin tadını çıkarmamı engellemesine izin vermedim. Buna ihtiyacım vardı. Çok ihtiyacım vardı.

Tükenmeden önce.

Birkaç ay önce yazar bir arkadaşım da aynı duvara çarpmıştı. Hâlâ kendini toparlayamamıştı. Onun gibi bitkin düşüp tek bir kelime bile yazamayacak hale gelmek istemiyordum. Bu yüzden bu seyahate katılmayı kabul etmiştim. En yakın arkadaşlarım, Eastwick'in üç cadısı gibi bir araya gelip müdahale etmişlerdi.

Ve işte buradaydım, ilk kez uçağa biniyordum. Kendime bir ödül hak etmiştim ve Londra'dan Miami'ye birinci sınıf bilet almayı seçmiştim.

Özel kabini ilk kez gördüğümde ağzım açık kaldı. Vay canına. Lüksün daniskası. Donanma mavisi üniforma ve mavi-altın renkli kravat giymiş şık bir hostes beni koltuğuma götürdü. *Yani, koltuğumu kendim de bulabilirdim.* Toplamda sadece on beş koltuk vardı. *Sanırım hepsi hizmetin bir parçasıydı.* Ama bana birinci sınıf tuvaleti ne zaman kullanmak istediğimi sorduğunda – ki tuvalette düzgün bir duş bile vardı – ağzım açık kaldı.

"Şey, emin değilim. Sadece..." Elimle işaret ettim. "Ne zaman olursa."

"Nasıl isterseniz, Bayan Rowe."

Orta koltuğa rahatça oturdum — pencere kenarında oturmak istemiyordum — ve kabin ekibinden başka bir üyeden bir kadeh taze şampanya kabul ettim. Sağımdaki koltuğa bir kadın oturdu. Ona gülümsedim. O da bana en soğuk bakışıyla karşılık verdi. Tamam, birinci sınıfta oturanlar konuşkan tipler değildi. Anladım.

Belki de bu, düşündüğüm kadar eğlenceli olmayacaktı. Ama o duş... Arkadaşlarıma övünmek için bile olsa, bunu yapmam gerekecekti.

El çantamdan son romanımı çıkardım. İlk satırı okudum ve iç geçirdim. Berbat. *Bundan daha iyisini yapabilirsin Jill.* Ama yapabilir miydim? Daha iyisini yapabiliyorsam, neden daha iyisini *yapmamıştım*? Altı ay boyunca bu taslak üzerinde çalışmışım ve hala berbat bir şeydi.

"İyi değil mi?"

İpeksi yumuşak Amerikan aksanı solumdaki 1A koltuğundan geliyordu. Cevap vermek için döndüm, yüzümde samimi bir gülümseme vardı.

Ohhhh.

Karnımda kelebekler uçuşmaya başladı. *O çok yakışıklı.* Nedenini bilmiyordum, ama orta yaşlı bir adamla karşı karşıya kalacağımı ve sohbet etmek istemediğimi kibarca belirtmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm. Oysa, koridorun karşısında oturan adam yirmili yaşların sonlarında ya da otuzlu yaşların başlarındaydı. Orta kahverengi saçları beyaz gömleğinin üzerine düşüyordu ve gözleri en güzel yeşim rengindeydi. Mükemmel bir kartal burnu, mankenlere yakışır elmacık kemikleri ve bu koltuğu bırakıp bir kez olsun dişlerimi geçirmek isteyeceğim bir çene hattı vardı.

"Pardon?"

Çenesiyle kitabımı işaret etti.

"Ah. Hayır. Berbat." Yalan söylemiyordum. Editörüm bunu görseydi, "Hoşça kal, kariyerim" yazamadan beni kovardı.

"O zaman neden okuyorsun? Hayat, sevmediğimiz şeyleri yapmaya kendimizi zorlamak için çok kısa."

Alaycı bir gülümseme denedim. "Keşke o kadar basit olsaydı."

Mükemmel beyaz dişlerini göstererek gülümsedi ve çantasından, üzerinde ne olduğunu anlayamadığım bir logonun bulunduğu fırçalanmış altın rengi bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Birkaç saniye sonra, uzun, ince parmakları klavye üzerinde zahmetsizce hareket ederken, kaşları konsantrasyonla çatılmış bir şekilde yazmaya başladı.

Tamam o zaman.

Belki de cevabımla onu reddettiğimi düşündü. Ya da belki beni sıkıcı buldu.

Ah. *Kendini hırpalamayı bırak, Rowe*. Güvenim zaten uçurumun kenarında sallanıyordu. Uçurumun kenarından aşağı itilmeye hiç gerek yoktu.

Okumaya geri döndüm. Her kelime gözlerimi yakıyordu. Cümleler kesik kesikti ve tekdüze idi, gösterme yerine anlatma çok fazlaydı, betimlemelerim sıkıcı ve renksizdi ve karakterlerim iki boyutlu pisliklerdi.

Bana ne olmuştu? Eskiden yazmak bana zevk verirdi, ama okur kitlem arttıkça kendimi daha kötü hissediyordum. Bir zamanlar bir günde on bin kelime yazabilirdim ve bu kelimeler neredeyse hiç düzenlemeye ihtiyaç duymazdı. Bu kitapla yapabileceğim en iyi şey onu yakıp yeniden başlamak olurdu. Ama ya yapamazsam? Ya bu edebiyata karşı işlenen suç, yazdığım son şey olursa?

"Bu sen değil misin?"

Kitabı kucağıma düşürdüm ve dikkatimi bir kez daha yakışıklı yabancıya çevirdim. Dizüstü bilgisayarını ekranı bana doğru gelecek şekilde çevirmişti. Bana bakan... bendim.

İnledim. Aptal yazar biyografisi. O fotoğraftan da nefret ediyordum. Çok aptal görünüyordum. Fotoğrafçı o aptal pozunu ısrarla çekmişti. O pozda "yazar gibi" görüldüğümü söylemişti, ne demekse. Yayımcım o fotoğrafa bayılmıştı ve bir de baktım ki, her yerde o fotoğraf vardı.

Daha da kötüsü, güzel yabancı adam beni kendi kitabımı okurken yakalamıştı. Onun gözünde, ben egoist bir aptal gibi görünmüş olmalıyım.

"Şey, evet."

"Vay canına, bir yazar. Çok etkileyici."

"Hiç de değil."

"Kendini küçümseme. Milyonlarca insan kitap yazmak için gereken yetenek ve disipline sahip olmayı isterdi, sen ise on beş kitap yazdın."

O... saymıştı.

Ayrıca... elimde tuttuğum şeyi de sayarsak... on altı. "Teşekkürler," mırıldandım.

Uçak yavaşça taksi yoluna geri döndü. Kalkış kısmını hiç sevmezdim. Havalanınca sorun olmazdı, ama bu ilk kısım... "Bazen bunun hakkında konuşmak yardımcı olur."

Kaşlarımı çattım ve solumdaki adama tekrar odaklandım. "Ne? Kalkıştan hoşlanmamamı mı?"

Dudakları seğirdi. "Hayır. Ama isterseniz bunu da konuşabiliriz. Son kitabınızla ilgili öfkenizi kastetmiştim."

"Sinirlenmek mi? Kim sinirlendiğimi söyledi?"

"Ben. İki dakikadan kısa bir sürede on üç kez iç geçirdin. Yanılıyor olabilirim, ama bana sinirleniyormuşsun gibi geldi."

Of. Yakışıklı ve zeki. Ne kadar da şanslıydım!

"Eminim benim dertlerimi dinlemek istemezsiniz, Bay...?"

"Kendi kendime düşünmekten daha iyi." Yine o mükemmel gülümsemesini gösterdi.

Tanrım, gerçekten çok yakışıklıydı. "Bana Blay de." Elini uzattı.

Koridoru geçip elini sıktım. Avuç içi sıcaktı, cildi yumuşaktı ve iki yabancı için normal sayılabilecek süreden biraz daha uzun süre elimi tuttu. Omurgamdan lezzetli bir titreme geçti. "Jill."

"Evet, biliyorum." Gülümsemesi genişledi. Evet, olağanüstü bir takipçi.

"T ne anlama geliyor?"

"Ha?"

"İngiliz yazar Jillian Rowe, J. T. Rowe adıyla yazıyor," diye biyografimden alıntı yaptı. "T ne anlama geliyor?"

"Ah. Söylemeyeceğim. Bir kızın bazı sırları olmalı." "Eminim Tilly'dir."

Kıkırdadım. "Jillian Tilly Rowe. Annemle babam bile bu kadar acımasız olamaz." Yüzümü buruşturdum. Annemle babamla en son konuştuğum gün, benim bir aşk romanı yazarı olduğumu öğrendikleri gündü. Tanrı korkusu olan annem buna porno demişti. Bana bir ultimatoma vermişti. "O iğrenç müstehcenliği" yazmayı bırakmam ya da onlarla ilişkiyi kesmem gerektiğini söylemişti.

Ben karakterlerimi seçtim. Onlar beni nadiren hayal kırıklığına uğrattı.

Blay benim yüzümü buruşturduğumu görmedi ya da sorgulamamayı tercih etti. Bunun yerine, "Jilly Tilly Rowe" dedi ve kendi şakasına içtenlikle güldü.

"İstediğin kadar alay et. Asla söylemem."

"O zaman bana başka seçenek bırakmıyorsun. Benim için sen her zaman Tilly olacaksın."

Bir kaşımı kaldırdım. "Her zaman mı? Yani Miami'ye inene kadar olan dokuz saat boyunca ve bir daha birbirimizi hiç görmeyecek miyiz?"

"Havada olduğumuzu fark ettin mi?"

Fark etmemiştim. Hayatımda ilk kez, koltuk koluna bir kez bile tutunmadan kalkış aşamasını atlatmıştım.

"Sen bir mucize yaratıcısın."

Elini karnının üzerine koydu ve oturarak selam verdi. "Birçok yeteneğimden biri."

"Ne iş yapıyorsun?"

Omzunu kaldırdı. "Şu, bu." "Ah, gizemli bir adam."

"Londra'dan Miami'ye uçtuğumuza göre, sanırım bu uluslararası gizemli adam olmalı, değil mi?"

Burnumu kırıştırdım. "Austin Powers gibi."

"Austin Powers'ı canlandıracak dişlerim yok." "Kadife takım elbisen de yok."

Ceketinin kolunu eliyle düzeltti. "Kadife miydi, süet miydi?"

Omuz silktim. "Poh-tay-to, poh-tah-to."

"Bu, çok İngiliz bir kızdan çok Amerikan bir deyim." "Ben çoğunlukla Amerikan karakterler yazıyorum."

"Neden?"

"Amerika çok çeşitli bir ülke. Bana zengin fırsatlar sunuyor. Kovboylar, Wall Street tipleri, Hollywood playboyları veya Teksas petrol baronları hakkında yazabilirim."

"Yazıyor musun?"

Gülerek cevap verdim. "Hayır. Herhangi bir yerde geçebilecek oldukça karanlık romantik gerilim romanları yazıyorum. İyi bir kaçırılma hikayesini severim."

Gözleri parladı ve bakışlarını üzerimde gezdirdi, yavaşça beni değerlendirirken parmaklarım ve ayak parmaklarım karıncalandı, midem birkaç takla attı.

"Bu bir davet mi?" diye mırıldandı.

Alt dudağımı okşadım, gözlerini ağzıma çektim. Flört konusunda uzman olduğumu söyleyemem, ama bu konuda tamamen beceriksiz de değildim. Sıkıcı bir uçuşta biraz hafiflik, zamanın daha hızlı geçmesini sağlardı. İkimiz de yetişkindik. Ve bekarlık.

Değil mi?

Sol eline bir bakış attım. Yüzük yoktu.

"Bir ilişkin var mı?"

O sırttı. "Romanlarında bu tür bir dil mi kullanıyorsun?" "Bazen. Karaktere bağlı."

"Hayır. Nişanlı değilim." Beni ikinci kez süzdü. "Doğru cevap bu muydu?"

Midem yine altüst oldu. Benim flört etme becerilerim idare eder düzeydeyse, Blay'inki olağanüstüydü.

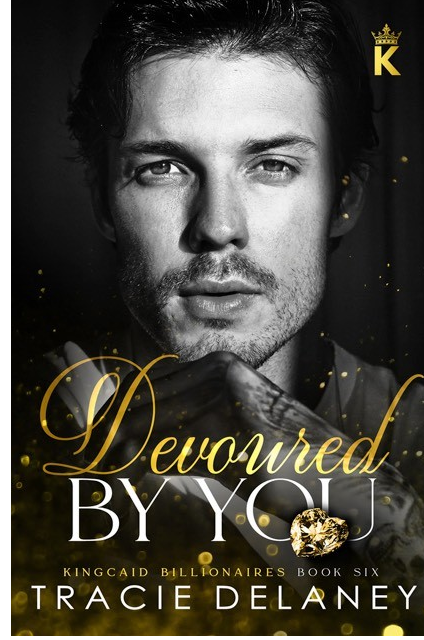
Boğazımı temizleyerek, kolumdan görünmez bir pamuk ipliği aldım. "Yanlış cevap değildi."

Göz bebekleri büyüdü ve bakışları, sorulmamış bir sorunun cevabını arar gibi beni inceledi. Bu arada, cevap büyük bir evetti.

"Bu uçağa bindiğim için çok mutluyum,
Tilly." Bu takma adı çok sevdim. "Ben de."

[DAHA FAZLA BİLGİ İÇİN TEK TIKLAYIN](#)

Senin Tarafından

Yutulmak Hayat

**sürprizlerle dolu.
Bazıları olmasa da olur.**

Bu tatilde umduğum şeyler:

- Bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşlarla harika ve dinlendirici bir zaman geçirmek.
- New York Times En Çok Satanlar Listesi'nde birinci sıraya yükseldiğimden beri beni saran şüpheleri yenmek.
- Editörüme, günde on yedi kez mesaj atmasını engelleyecek *bir şey* göndermek.
- Bronzlaşmak.

Beklemediğim şeyler:

- Mile High Club'a katılmak.
- Hugh Hefner özentisi biriyle tartışmaya girmek.
- Kendimi ölüm kalım meselesi içinde bulmak.

- Aşık olmak.

Kaderin acımasız bir cilvesiyle mutlu sonumun elimden alınacağını da beklemiyordum.

Ama zirveye tırmanırken öğrendiğim bir şey var: Ben bir savaşçıyım.

Ve bu, kazanacağım bir savaş.

[Yakında Amazon'da!](#)

Tracie Delaney'nin kitapları

MİLYARDER ROMANTİZMİ

[ROGUES Serisi](#)

[Irresistibly Mine Serisi Kingcaid](#)

[Milyarder Serisi](#)

KORUYUCU/ASKERİ ROMANTİZM

[Cesur Koruma Serisi](#)

SPOR ROMANTİZMİ

[Kazanan As Serisi Tam Hız](#)

[Serisi](#)

ÇAĞDAŞ ROMANTİZM

[Brook Kardeşler Serisi](#)

BOXSET

[Kazanan As](#)

[Brook Kardeşler](#)

[Full Velocity ROGUES](#)

[Kitap 1-3](#)

SPINOFF'LAR/BAĞIMSIZ KİTAPLAR

[Mismatch \(A Winning Ace Spin Off Romanı\) Break](#)

[Point \(A Winning Ace Novella\)](#)

[Kontrol \(A Driven World/Full Velocity Romanı\)](#)

[Sana Hedivem](#)

Teşekkür

'ın bu kitabın başında yer alan okuyucu notunda da belirttiğim gibi, bu kitabı yazarken zor zamanlar geçirdim. Bunun nedeni karakterlerim değildi, kişisel hayatımda yaşanan bazı zorluklar yazmayı gerçekten zorlaştırmıştı. Bazı zamanlar bu kitabı yayınlatabileceğimi hiç sanmıyordum ama bir şekilde başardım. Ancak bu, yardım

almadan olmadı.

Son birkaç ayda sayısız kez bana destek olan muhteşem kocama. Güvenebileceğim bir yerin olduğunu bilmek paha biçilemez. Ne kadar şanslı olduğumu asla unutmuyorum. Asla.

Harika asistanım Loulou'ya. Orada olduğun için teşekkür etmekten başka söyleyecek pek bir şeyim yok. Güvenebileceğim az sayıdaki insanın tam ortasındasın. Seçkin bir grup, ama tanrım, ne kadar da güçlüyüz. Seni çok seviyorum.

Lasairiona, benim harika Woo arkadaşım. Bu kitabı bitirememek üzere olduğumu biliyorsun, ama sen kararlı bir şekilde yanımda kaldın ve beni ileriye ve yukarıya doğru itekledin. Ve gerektiğinde bana düzenli olarak tokat attın (mecazi olarak). Ve dostum, bazen buna ihtiyacım vardı. Kabul etmeyeceğini biliyorum, ama sen olmasaydın bu kitabın okuyucuların eline geçeceğini hiç sanmıyorum. Her şey için teşekkür ederim, Kadon'u sevdiğin için de. Ama o hala benim!

Clare. Birbirimizi tanımadığımız günlerin çok da uzun zaman önce olmadığını düşünmek komik geliyor. Artık seninle konuşmadan geçen bir gün hayal bile edemiyorum. Aslında, öyle günler olduğunda, kendimi çok garip hissediyorum! Son zamanlarda her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğum desteğin için teşekkür ederim. Seni takdir ediyor ve seviyorum. Ayrıca Dash'i ödünç verdiğin ve bu köpek sahibi için çok değerli kedi bilgilerini paylaştığın için teşekkür ederim!

!

Bethany - her zamanki gibi muhteşem düzenlemelerin için çok teşekkür ederim.

Katie - Sözlerimi okuduğun, İngilizce (ve bazen bu süreçte bir iki şey öğrendiğin) ve dostluğun için. Bu benim için her şey demek.

Jacqueline - Vay canına. Dört yazım hatası. Bu kitapta bir sürü hata olacağını düşünmüştüm, çünkü çok uğraştım. Son birkaç ay bu kadar kötü geçmemiş olsaydı, yeni bir sürece geçmeyi düşünebilirdim LOL. Her zamanki gibi keskin gözlerin, sonsuz desteğin ve kahve dükkanındaki buluşmalar için teşekkür ederim.

ARC okuyucularıma. Sizler harikasınız! Sizler, bebeğim dünyaya gelmeden önce son gözlerim ve kulaklarımsınız ve okumak için zaman ayırdığınız için her birinize minnettarım.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, siz okuyuculara. Benimle bu yolculuğa çıktığınız ve yeni bir seriye şans verdiğiniz için teşekkür ederim. Bu işi yapabildiğim için çok şanslıyım, ama sizler olmasaydınız bunu başaramazdım. Umarım Kingcaid serisinin geri kalanını da okumaya devam edersiniz. Daha çok şey var.

Vaktiniz varsa, Amazon, Goodreads veya Bookbub'da kısa bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum. Yorumlar sadece okuyucuların yeni kitaplar keşfetmelerine yardımcı olmakla kalmaz, aynı zamanda yazarların yeni okuyuculara ulaşmasına da yardımcı olur. Hepimizin parçası olduğu bu harika kitap severler topluluğuna büyük bir iyilik yapmış olursunuz.

Yazar Hakkında

Tracie Delaney, İngiltere'nin dondurucu soğuklu kuzeybatısındaki ofisinde yazdığı yirmi beşten fazla çağdaş aşk romanının Kindle Unlimited All Star yazarıdır. Ofis eskiden bir garajdı, ancak yazmak için sessiz bir yere ihtiyacı vardı ve bu yüzden onu, hala kulübeye sürüldüğü için yas tutan zavallı, uzun süredir acı çeken kocasından çaldı!

Kendini bildik bileli hevesli bir okuyucu olan Tracie, eskiden biraz erkek fatma bir kızdı ve güvenilir Enid Blyton kitaplarıyla ağaçlara tırmanıp saatlerce okurdu, neredeyse karanlık basarken poposu uyuşmuş ve birkaç kıymıkla eve dönerdi!

Tracie'nin kitaplarının ortak teması, gerçek gücün her türlü şekilde ortaya çıkabileceğini gösteren kadınlar ve büyük bir mücadele veren (ama sonunda kaybeden!) alfa erkeklerdir.

Geceleri, iki Westie köpeği Murphy ve Cooper ile kanepede kıvrılıp Netflix'te dizi maratonu yapmayı seviyor. Biraz şarap da olabilir.

İletişim bilgileri ve daha fazlası için web sitesini ziyaret edin: www.authortraciedelaney.com

İçindekiler

[Başlık Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Tracie Delaney'nin Kitapları](#)

[Tanıtım](#)

[Tracie'den bir not Haber](#)

[Bülteni Kaydı](#)

[1. Leesa](#)

[2. Kadon](#)

[3. Leesa](#)

[4. Kadon](#)

[5. Leesa](#)

[6. Kadon](#)

[7. Kadon](#)

[8. Leesa](#)

[9. Kadon](#)

[10. Kadon](#)

[11. Leesa](#)

[12. Kadon](#)

[13. Leesa](#)

[14. Kadon](#)

[15. Leesa](#)

[16. Kadon](#)

[17. Leesa](#)

[18. Kadon](#)

[19. Leesa](#)

[20. Kadon](#)

[21. Leesa](#)

[22. Leesa](#)

[23. Kadon](#)

[24. Kadon](#)

[25. Leesa](#)

[26. Kadon](#)

[27. Kadon](#)

[28. Leesa](#)

[29. Leesa](#)

[30. Leesa](#)

[31. Kadon](#)

[32. Kadon](#)

[33. Leesa](#)

[34. Kadon](#)

[Epilog](#)

[Haber Bültenine Kaydol](#) [Senin](#)

[Tarafından Yutulmak Bölüm 1](#)

[Senin Tarafından Yutulmak](#)

[Tracie Delaney'nin](#)

[Kitapları Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM